

ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΟΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΣΥΛΛΟΓΩ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ ΙΘ' ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ

Μέλλων νὰ ποιήσω λόγον περὶ τῶν πεπραγμένων κατὰ τὸ ΙΘ' ἔτος τοῦ Συλλόγου ἡμῶν ἀπαραίτητον αἰσθάνομαι καθήκον ὕπως εὐθύς ἐν ἀρχῇ εὐχαριστήσω τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου διὰ τὴν πρὸς με εὐμενῆ αὐτῶν διαθέσιν καὶ τὴν ἀπεριόριστον αὐτῶν ἐμπιστοσύνην ἧς ἔνακκα καὶ πέμπτου τοῦτο ἔτος ἐξελέχθη πρόεδρος τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ. Ἐπὶ τῇ τιμῇ ταύτῃ ἐφ' ἣ δικαίως σεμνύομαι θέλω προσπληῆσαι νὰ καταθέλω πᾶσαι μου τὰς δυνάμεις ἵνα ἐργασθῶ πρὸς τὸ καλὸν τοῦ Συλλόγου.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συλλόγου καὶ κατὰ τὸ ληξάν ἔτος ὑπῆρξαν πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ἀνεγάρφων δ' αὐτάς ἐνταῦθα ἀκολουθῶ τὴν συνήθη σειράν ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν ἀφορώντων πρὸς τῶν μελῶν. Τεσσαράκοντα καὶ οὐκ ἐν συνόλῳ νέα μέλη προστετέθησαν εἰς τὰς τάξεις ἡμῶν. Ἐκ τούτων 30 προστετέθησαν εἰς τὴν τάξιν τῶν τακτικῶν μελῶν (7 εἰς τὴν τῶν ἐνεργῶν καὶ 23 εἰς τὴν τῶν παρρέδρων) 6 εἰς τὴν τῶν ἐπιτίμων καὶ 12 εἰς τὴν τῶν ἀντεπιστελλόντων.

Ἄλλ' ὁ θάνατος ἐπληξεν βραχύτατα τὸν ἡμέτερον Σύλλογον· εἶναι ἄληθως λυπηρὸν ὅτι καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπικυζάνει σπουδαίως ἢ δυστυχῶς ἀρκετὰ μεγάλη στήλη τῶν ἀποθνήσκοντων συναδέλφων. Οὕτω δὲ ἐνδεκα ἐταίρων θρηνοῦμεν κατὰ τὸ παρὸν ἔτος τὴν στέρησιν· ἀπωλέσαμεν δύο τῶν ἀντεπιστελλόντων ἡμῶν μελῶν τὸν **Μεανῶρον Δάσιον** καὶ τὸν **Μαυριζῶνα Σκουλάην** πρόδρομους πάντοτε τοῦ Συλλόγου φίλους, ἀπωλέσαμεν δ' ἐννέα ἐκ τῶν ἐπιτίμων μελῶν, τοὺς γηραιούς τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας τμηματάρχαι· **Ἀνδρέαν Βελέμουκαν** καὶ **Ἀθηνάτριον Κωνστανζῆν**, οἵτινες τοσοῦτον ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου ἐπανελημμένως εἰργάσθησαν, τὸν πεπεριουμένον καὶ χρηστὸν ἱατρὸν **Κωνσταντὸν Κεῖσσαν**, τὸν σοφὸν ἐν Λοιδίνῳ πρῶτον **Κωνσταντὸν Κεῖσσαν** **Ἀρμένην** οὔτινας καὶ ἡ ἐν τῷ Συλλόγῳ καὶ ἡ ἐν τῷ περιοδικῷ ἀκάματος συνεργασίαι ἀπέβη ὠφελιμωτάτη, τὸν ἐν Κοπανάγῃ γηραιὸν φιλέλληνα **Ἰωάννην Κεῖσον**,

τὸν Βασίλειον Μελάν καὶ τὸν Λαμπριανὸν Ἀμπανόπουλον οἵτινες ἰδίᾳ κατέστησαν ἄξιοι τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς ἡμετέρας Σχολῆς τῶν Ἀπόρων διὰ τῆς ὑπὲρ αὐτῆς μερίμνης των, τὸν **Ηθέρον Ζάνον** τὸν ἐνάρετον πρόεδρον τῆς ἐπὶ τῶν βακουφίων ἐπιτροπῆς ἀπωλέσαμεν τέλος τὸν **Γούλιον Σιαῖθ** τὸν σοφὸν τοῦ Ἀστεροσκοπείου διευθυντὴν ὅστις ἐτίμησε τὸν Σύλλογον διὰ τῆς συνεργασίας του, ὅστις τὸν ἠγάπησε, καὶ ὅστις θνήσκων ἐνῶ διετίθει γενναίον ὑπὲρ αὐτοῦ ποσόν, ἀφ' ἑτέρου κατέλειπεν ἔργον ἀκήρατον τῆς μνήμης του τὴν *Μετεωρολογία* καὶ *Φαινομενολογία* τῆς Ἀττικῆς.

Ἄλλα μεταβολαὶ πολλαὶ ἐγένοντο εἰς τὰς τάξεις τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου· παλαιοὶ συνάδελφοι ἐπανεῆλθον ἐξ ἀποδημίας ἕξω τῆς πρωτευούσης καὶ κατετάχθησαν καὶ πάλιν εἰς τὰ τακτικὰ μέλη ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἀνεχώρησαν, ἐκ δὲ τῆς ὑποδικαιρέσεως τῆς τάξεως τῶν τακτικῶν μελῶν πολλοὶ ἐκ τῶν ἐνεργῶν μετετέθησαν εἰς τὰ πάρεδρα καὶ τ' ἀνάπαλιον. Τοῦτων πάντων λεπτομερῆ ἀναγραφὴν ἀνευρίσκει ὁ βουλούμενος ἐν τοῖς σὺν τῇ λογοδοσίᾳ δημοσιευθησομένοις πίναξι τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου. Ἐγὼ ἐνταῦθα ἐν συνάλω μνημονεύω τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου ἅτινα ἀνέρχονται εἰς 787, ἐξ ὧν τακτικὰ μὲν 266 (ἔτι 96 τακτικὰ ἐνεργὰ καὶ 170 πάρεδρα) 194 ἐπίτιμα 277 ἀντεπιστέλλοντα καὶ 50 τὰ ἀπομένοντα ἐκ τῆς καταργηθείσης τάξεως τῶν ἐκτάκτων.

Εἰς τριάκοντα καὶ πέντε συνήλθεν ὁ Σύλλογος κατὰ τὸ ληξάν ἔτος συνεδρίας. Ἐκ τούτων δεκατρεῖς μὲν ἦσαν τακτικὰ ὧν σκοπὸς κατὰ τὸν κανονισμόν εἶναι ἡ διεκπεραίωσις τῶν συνήθων τοῦ Συλλόγου ὑποθέσεων, εἴκοσι δὲ ὀκτακτικοὶ ἐνάξις μόνον δικταριστὶ ἀναγινώσκονται. Ἡπροθυμία τῶν μελῶν περὶ τὴν προσέλευσιν εἰς τὰς τακτικὰς συνεδρίας μὲ πρᾶκτικῶν ἐκφράστω πρὸς αὐτὰ τὰς ζωηρὰς μου εὐχρηστικὰς, διότι οὐ μόνον αὐδεμὶκ συνεδρία πρᾶκτικῶν ἐμκτακτώθη ἐλλείψει ἀπαρτίας ἀλλὰ καὶ τέσσαρες ἔτι συνεκρατήθησαν πλέον τῶν ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ ἀπαιτουμένων.

Πρῶτον τοῦ Συλλόγου ἔργον ἦν ἡ ἐπιψήφισις τοῦ προϋπολογισμοῦ. Κατὰ τοῦτον τὰ μὲν ἔσοδα προϋπολογίσθησαν εἰς δραχ. 20308, 80 τὰ δ' ἔξοδα εἰς δρ. 19,890. Ἐπῆλθον ὅμως μεταβολαὶ ἱκαναὶ ὡς ἐκ πιστώσεων νεωτέρων καὶ εἰσπραξέων ἀπροβλέπτων κίτινες ἐπήνεγκον γενικὴν μεταβολὴν εἰς τοὺς ἀριθμούς.

Ἐκ τῶν πρώτων ὁμοίως ἔργων τοῦ Συλλόγου ἦν ἡ ὑποβολὴ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς, ἣτις συγκειμένη ἐκ τῶν κυρίων Ν. Γ'. Πολίτου, Α. Βαρζέλη καὶ Στ. Ἰωαννίδου εὗρε τὰ πάντα καλῶς ἔχοντα καὶ ὑπέβλεπε τινὰς παρατηρήσεις ὡς πρὸς τὴν σκοπιμωτέραν τακτοποίησιν τινῶν τῆς ἡμετέρας σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδῶν, ἅτινα καὶ πάντα ἐφημερόσθησαν. Ἡ ἐκθεσις τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς ἐδημοσιεύθη ἤδη ἀμέσως ἐν τῇ λογοδοσίᾳ τοῦ παρελθόντος ἔτους. Οὕτω ποιῶντες παρέ-

χομεν τοῖς μέλεσι τοῦ Συλλόγου καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς κοινῷ πιστὸν ἔλεγχον τῶν ἡμετέρων πράξεων. Τοῦτο δὲ ἀνεγνώρισε καὶ ἡ προϊσαμένη ἀρχή. Διότι ἔτα κατὰ τὸ ἐκ τοῦ νόμου παρεχόμενον κῦρτῃ δικαίωμα ἡ νομαρχία ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ τὰ τῶν διαφόρων ἐν Ἀθήναις ἰδρυμάτων, συλλόγων καὶ ἐταιριῶν εὔρεν ἐν πᾶσιν ἐνήμερον τὸ ἡμέτερον σωματεῖον καὶ ἐπὶ τῇ χρηματικῇ αὐτοῦ ἰδίᾳ διαχειρίσει ἐξήνεγκε τὴν εὐκρέσκειν αὐτῆς.

Αἱ μετὰ τῶν ἑλληνικῶν συλλόγων καὶ σωματείων σχέσεις ἡμῶν ἐξηκολούθησαν καὶ κατὰ τὰ ληξάν ἔτος ἐγκάρδιοι, εἰς δὲ τὴν μετὰ τῆς ἐνταῦθα ἱστορικῆς καὶ ἐθνολογικῆς ἐταιρικῆς σύμπραξιν ὀρεῖται ἡ διεκπεραίωσις τοῦ σπουδαιότητος ἔργου τῆς ἱστορικῆς ἐκθέσεως τῶν Κειμηλίων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, περὶ ἧς ἐν πλάτει γενήσεται λόγος κατωτέρω. Νέας δὲ σχέσεις συνήψικεν τῇ αἰτήσει αὐτῶν μετὰ τοῦ ἐνταῦθα συστάτος Γεγεακτικοῦ συνδέσμου, μετὰ τῆς ἐταιρικῆς ἐνταῦθα ἡ Ἀυτοβοήθεια, μετὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μακεδονικοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου, μετὰ τῆς ἐν Καλάμαις ἐταιρικῆς τοῦ Λαοῦ ὁ Λακωνικοῦ Σύνδεσμος καὶ μετὰ τῆς ἐν Σμύρνῃ ἀγκυθοεργοῦ ἀδελφότητος Ὁμήρου. Καὶ πρὸς τινὰς τῶν Συλλόγων τούτων καὶ πρὸς ἄλλας κοινότητας καὶ γυμνάσια ὁ Σύλλογος ἡμῶν ἀπέστειλε βιβλικὰ ἐφόσον ἦν τοῦτο δυνατόν, ἢ καὶ ἐβοήθησε χρηματικῶς. Εἰς τὰς μετὰ τῶν ἐνταῦθα σωματείων σχέσεις τοῦ Συλλόγου ἀνκρέρεται καὶ ἡ ἀπόφασις ἣτις ἐλήφθη ὅπως κατὰ τὸν γενικὸν ἀγῶνα σκοποβολῆς ὅστις προεκηρύχθη ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου ὑπὸ τῆς ἐπισκοπὸν βολῆς ἐταιρικῆς προφέρῃ ὁ Σύλλογος ἄλλον τριακοσίων δραχμῶν. Καὶ ὁ ἀγὼν ἐτελέσθη ἀξιοπρεπῶς, καὶ τὸ ἔθλον προσηνέχθη μετὰ προσκαλιὰν τοῦ ἀξιοτίμου Προέδρου τῆς ἐπισκοπὸν βολῆς ἐταιρικῆς κ. Γω. Μεσσηνέζῃ τῷ νικήσαντι σκοπευτῇ.

Καὶ αἱ μετὰ τῶν ξένων ἐπιστημονικῶν σωματείων σχέσεις ἡμῶν διατηροῦνται ἀκμαῖα πολλὰ δὲ τῶν σωματείων τούτων ἀποστέλλουσιν ἡμῖν τακτικῶς τὰς δημοσιεύσεις αὐτῶν. Εἰς τὴν μετὰ τῶν ξένων ἐπιστημονικῶν σωματείων κίνησιν ἀνάγκη καὶ ἡ πρόσκλησις τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου εἰς τὴν 58ῃν σύνοδον τῶν Γερμανῶν ἐπιστημόνων, ἣτις συνήλθεν ἐν Φρειζούργῃ. Ὁ ἡμέτερος Σύλλογος ἀπέστειλεν ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ τὸν καθηγητὴν κ. Α. Χρηστομάνον, τακτικὸν αὐτοῦ μέλος καὶ ἀντιπρόεδρον τοῦ Φυσιολογικοῦ τμήματος. Ὁ κύριος Χρηστομάνος διὰ τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ ἐπιστημονικοῦ ζήλου καὶ τῆς πρὸς τὸ ἔργον ἀφοσιώσεως ἀνεπαρώπαισεν ἀξιοπρεπέστατα τὸ ἡμέτερον σωματεῖον, ἐτιμήθη δ' ὑπὸ τοῦ συνεδρίου ἐκλεχθεὶς πρόεδρος τοῦ I' τμήματος τοῦ τῆς χειμῆας. Ὁ κ. Χρηστομάνος κατὰ τὴν ἐκθεσιν αὐτοῦ ὑπέβαλε τὰς ἐξῆς ἀνακρινώσεις ἐν τῷ τμήματι τῆς χειμῆας· περὶ ἐυμέσου ἀναλύσεως τοῦ Καλίου καὶ τοῦ Νατρίου, περὶ τινῶν νέων ἐφαρμογῶν τοῦ Νατριοκμαλγάματος, περὶ παρασκευῆς τοῦ ἡμιωνιομαλγάματος, περὶ καύ-

σεως τῆς ἀρμονίας ἐν τῷ ὄξυγόνῳ, περὶ ἐπιδράσεως τοῦ ἀτμοῦ τοῦ ἰωδίου ἐπὶ ἀσβέστου, περὶ πηκτικῆς τῆς ὑδροκατίνης, περὶ ἀναλύσεως δύο λαματικών πηγῶν τῆς ἐν Ἰσχύρ Καζακίτζολας, περὶ σχηματισμοῦ διεθνούς ἐπιτροπῆς πρὸς σύνταξιν νέας ὁρθῆς καὶ ἐνιαίας χημικῆς ὀνοματολογίας. Ἐν δὲ τῇ β'. συνεδρίᾳ τοῦ τμήματος τῆς ὑγεινῆς ὅτε ἀνεκοίνωσε τὰς ἐπὶ τῶν φυσικῶν πηγῶν καὶ φρεάτων τῶν Ἀθηνῶν ἀναλύσεις αὐτῶ καὶ διένειμε τὰ περὶ τούτων δημοσιευθέντα ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιοδικῷ, ἐπερωτηθεὶς περὶ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασοῦ ἂν ἦναι ἑταιρία ἢ ἀκαδημία ἐπέσπασε ζωηρὰ ὑπὲρ αὐτοῦ χειροκροτήματα ὅτε εἶπεν «ὅτι εἶναι τὸ μόνον μέχρι τοῦδε ἴδρυμα ἐν Ἑλλάδι, ὅπερ τρέφει, ἐκδηλοῖ καὶ διαδίδει ἐμπράκτως καὶ αὐταπαρνῆτως χάριν τοῦ κελοῦ καὶ ὠφελίμου τὸν πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἐπιστημῶν ζῆλον τῶν Ἑλλήνων».

Καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος αἱ ἐκπαιδευτικαὶ ἐνέργειαι τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου ἐστέρθησαν διὰ πλήρους ἐπιτυχίας αἱ δὲ εἰς διάφορα μέρη τοῦ κράτους σχολαὶ τοῦ Συλλόγου καὶ αἱ τῶν ἀπόρων παιδῶν καὶ αἱ δημοτικαὶ τακτικῶς ἐλειτούργησαν καὶ καλλίστους παρήγαγον καρπούς.

Ἐν τῇ πρώτῃ τῶν σχολῶν τούτων, τῇ ἐν Ἀθήναις σχολῇ τῶν ἀπόρων παιδῶν ἐνεγράφησαν ἐν συνόλῳ 620 παῖδες, ὑπερβάντες πάντων τῶν προηγουμένων ἐτῶν τὴν ἐγγραφήν. Ἔνεκα τῆς μεγάλης συρροῆς τῶν παιδῶν ἐγένετο ἀνάγκη τῆς προσλήψεως καὶ πέμπτου διδασκάλου.

Κατὰ τάξεις δ' ἐνεγράφησαν εἰς μὲν τὴν α'. 411 εἰς δὲ τὴν β'. 145 εἰς τὴν γ'. 40 καὶ εἰς τὴν δ'. 24 διότι ἐφέτος ἐκρίθη ὡς συντακτικὸν εἰς τὴν μείζονα τῆς σχολῆς ἀνάπτυξιν ἢ ὑποδιαίρεσιν αὐτῆς εἰς τέσσαρας τάξεις καὶ ἡ κατάγωγσις τοῦ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντος συστήματος· οὕτω δ' ἀρωμοιώθη ἡ σχολὴ κατὰ πάντα πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἐγκαταστημένα πλήρη δημοτικὰ σχολεῖα.

Αἱ αὐταὶ ἐξενεχθεῖσαι καὶ κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη παρατηρήσεις ἰσχύουσι καὶ κατὰ τὸ ἄρτι λήξαν ὡς πρὸς τὴν φοίτησιν τῶν παιδῶν τούτων. Ἡ φοίτησις ἀρχομένη ζωηρὰ εὐθὺς ἐν ἀρχῇ βαίνει αὐξοῦσα μέχρι τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων κατόπι δ' ἐλαττοῦται καὶ μετὰ τὰς ἑορτάς τοῦ Πάσχα καταντᾷ σχεδὸν εἰς τὸ ἡμισυ· διὰ τοῦτο καὶ ἡ κοσμητεία τοῦ λήξαντος ἔτους ἀπερτίσεν ὅπως αἱ ἐξετάσεις γίνωνται ἀμέσως μετὰ τὸ Πάσχα καὶ πρὸς τοῦτο θέλωμεν συνεννοηθῆ μετὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως Σ. Ὑπουργείου ἐλπίζοντες ὅτι θέλωμεν τύχει παρ' αὐτοῦ τῆς πρὸς τοῦτο ἀδείας.

Ὡς πρὸς δὲ τὰς πατρίδας καὶ τὰ ἐπαγγέλματα τῶν φοιτῶντων παιδῶν ἰσχύουσι καὶ ἐφέτος τὰ καὶ πέρυσιν ἀναγραφέντα ἐν τῇ ἐμῇ λογοδοσίᾳ. Ἐκ τῶν τῆς ἑσῶ Ἑλλάδος παιδῶν αἱ πλείονες ἀνήκουσιν εἰς τὴν Κορινθίαν καὶ τὴν Γορτυνίαν, ἐκ δὲ τῶν τῆς ἑξῶ Ἑλλάδος εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Κρήτην, ἐφέτος δὲ προσῆλθον ἱκανοὶ καὶ ἐξ Ἠπείρου.

Ὡς πρὸς ἐπαγγέλματα δ' ὑπερτεροῦσιν οἱ στιλβωταὶ ὑποδημάτων, οἱ ὀφθαλμοιστῆται καὶ οἱ ἐφημεριδοπῶλαι, εἰς ἃ κατκρίνονται οἱ ἐκ τῆς ἔσω Ἑλλάδος παῖδες καὶ οἱ πηλοφόροι καὶ κτίτται οἵτινες ἀπαντες εἶναι Μακεδόνες καὶ Ἰππειῶται. Πλὴν τούτων ὁμοίως ἡ σχολὴ ἐφέτος μετ' εὐχαριστήσεως εἶδε κατκρυφέντας καὶ πολλοὺς παῖδας τεχνίτας, καὶ εἰς τοῦτο συνετέλεσεν ἡ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους γενομένη πρόσκλησις διὰ τοῦ τύπου πρὸς πάντας τοὺς κατκροτήματάρχας. Ἐκ τῶν τεχνιτῶν δὲ τούτων παίδων οἱ πλεῖστοι εἶναι ξυλουργοὶ καὶ ἐπιπλοποιοὶ, διότι ἡ ἀξιότιμος ἀληθῶς συντεχνία τῶν ξυλουργῶν διὰ τοῦ γηραίου αὐτῆς προέδρου κ. Παν. Πανκγιωτάκη προθύμως κερεδέξατο καὶ συνέστησεν εἰς πάντα τὰ μέλη αὐτῆς ὅπως ἐπὶ ποιῆ ἀποβολῆς μὴ γίνηται δεκτὸς μαθητευόμενος παῖς ἐν κατκροτήματι ἢ μὴ φοιτᾷ εἰς τὴν ἡμετέραν σχολήν. Τὸ τοιοῦτον ἀναμένομεν καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀξιότιμων προεδρείων τῶν διαφόρων ἐργατικῶν συνδέσμων τῆς πρωτευούσης, ὅπως γίνεται καὶ παρὰ τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν ἐδωδύμων κατκροτήματάρχων, οἵτινες πάντας τοὺς παῖδας τῆς ἀγορᾶς στέλλουσιν εἰς τὴν σχολήν. Ἀλλὰ κυρίως ἀπαιτοῦμεν ὡς εἰπεῖν τοῦτο παρὰ τῶν κυρίων ἐφημεριδογράφων τῆς πρωτευούσης, καὶ τὸ ἀναφέρω ἐνταῦθα, διότι πολλάκις οἱ ἐκδότηαι ἑσπερινῶν τινῶν φύλλων συμβαίνουσι νὰ ἀποσπῶσιν ἐκ τῆς ὥρας τῆς σχολῆς τοὺς μικροὺς μαθητὰς δυσκνασχετοῦντας πολλάκις ἐπὶ τούτῳ, ἀλλὰ μὴ δυναμένους καὶ ἄλλως νὰ πράξωσιν ὡς ἐκ τῶν ὄρων ὑφ' οὓς διέπεται ἐν Ἀθήναις ἡ πώλησις ἐφημερίδων. Οὐδεμίαν βλάβην ἢ κῦρην ἢ ἐκείνην ἢ ἑσπερινὴν ἐφημερίδα ἐκδοθῆ ὀλίγον ἐνωρίτερον, ἀλλὰ πότη ἠθικὴ ὠφέλει εἰς τοὺς μικροὺς πωλητὰς!

Ἡ ἡλικία τῶν παίδων ποικίλλει ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου ἀρχομένη ἔτους καὶ καταλήγουσα κυρίως εἰς τὸ εἰκοστὸν, ὡς λεπτομερέστερον ἀναγράφουσιν οἱ ἐν τῇ ἐκθέσει ταῦ κ. Ἐφόρου τῆς σχολῆς πίνακες. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνάθη ἡ κοσμητεία νὰ ποιήσῃ καὶ τινὰς ἐξαίρεσεις καὶ νὰ δεχθῆ καὶ τινὰς μαθητὰς καὶ ἄνω τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους. Εἰς μάλιστα τούτων εἶναι ἑπτὰ καὶ τριάκοντα ἔτων, τίμιος ἐργάτης ἐκ Μακεδονίας, ὅστις μετὰ δακρύων παρεκάλει ἡμᾶς ὅπως τὸν δεχθῶμεν εἰς τὴν σχολήν διὰ νὰ μάθῃ ὀλίγα γράμματα.

Ἡ δὲ διδασκαλία ἐγένετο ἐπὶ δίδωρον ὡς συνήθως κατὰ τὸ λήξαν ἔτος. Διδάσκαλοι δ' ὑπῆρξαν τῆς μὲν ἀνωτέρας τάξεως ὁ κ. Θ. Ἰωαννίδης εἰς τὴν ἀνετέθη καὶ ἡ ἐποπτεία τῆς Σχολῆς, τῆς γ' τάξεως ὁ κ. Δημ. Κολοκοτσᾶς, τῆς β' ὁ κ. Γ. Ι. Καλορροΐζικος, καὶ τῆς α' ὁ κ. Δ. Καραβᾶς μετὰ τοῦ βοηθοῦ κ. Γ. Ι. Γιανναίου. Εἰς τὴν α' ταύτην τάξιν ἐδιδάχθη ἀνάγνωσις, γραφὴ καὶ ἀριθμητικὴ ὡς καὶ εἰς τὴν β'. Εἰς τὴν γ' τάξιν πλὴν τούτων προστέθησαν τὰ ἱερὰ καὶ ἡ γραμματικὴ, εἰς δὲ τὴν δ' καὶ τὰ ἑλληνικὰ, ἡ γεωγραφία καὶ ἡ ἱστορία. Ἀποτέλεσμα τῆς διδασκαλίας τῶν μαθητῶν ἦσαν αἱ ἐξετάσεις αἵτινες ἐγένοντο τὴν 26 Μα-

του υπό τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς συγκειμένης ὑπὸ τῶν κυρίων Ε. Δεπάττα ἀρχιμικροδότηου, Ἰγνατίου Μοσχάκη καὶ Σταματίου Βάλλου ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Σεβαστοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, τοῦ γεν. ἐπιθεωρητοῦ τῶν δημ. Σχολείων, τοῦ τμηματάρχου τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως καὶ ἄλλων φιλομούσων. Οἱ τῆς κατωτέρας τάξεως δὲν ὑποβέβηκον εἰς ἐξετάσεις ἐπομένως προσήλθον μόνον οἱ τῶν τριῶν ἀνωτέρων τάξεων, ἐκ δὲ τῆς τετάρτης ἀπελύθησαν καὶ ἐξ (ἓν τρεῖς μὲ βιβλίον ἄριστα) λαβόντες καὶ τὸ κεκάνονισμένον ἀπολυτήριον τῆς σχολῆς διὰ τὴν περαιτέρω ἐν κοινωνίᾳ ἀποκατάστασιν.

Ὁ Σύλλογος κατὰ τὸ ληξικὸν ἔτος ἐπεψήφισε μετ' ἐπικυρημένων συζητήσεων τὴν σύστασιν διὰ τῶν παιδῶν τῆς σχολῆς τῶν ἀπόρων σώματος κομιστῶν, ὅπερ μεγάλης ἠλύνατο ὑπηρεσίας νὰ προσενέγκῃ τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν. Κατὰ τὸν ὑψηθέστατον ὀργανισμόν οἱ κομισταὶ οὗτοι θέλουσιν ἐκτελεῖ πᾶσαν παράγγελίαν ἀνά τὴν πόλιν καὶ θέλουσι μεταφέρει μικρὰ δέματα εἰς ἀπάσας τὰς ὀρισμένους ἀποστάσεις, ἀλλ' ἢ ἐφαρμογὴ τοῦ ὀργανισμοῦ τούτου ἀνεβλήθη, διότι ἐκρίθη ὑπὸ τῆς κοσμητικῆς ὡς πρόωρος εἶναι.

Ὁ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους συστάς ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ Μουσικοῦ καὶ Δραματικοῦ συλλόγου μουσικῆς θιάσου ἐξ ἀπόρων παιδῶν ἐδιδάχθη καθ' ἑαυτὸν τὸ ληξικὸν ἔτος ἐν τῷ ἠδείῳ ὑπὸ τοῦ ἀρχιμουσικοῦ κ. Γ. Γαϊδεμβέργερ. Ὁ θιάσος οὗτος καίτοι ἀρτισύστατος ἐπαίανσε δις δημοσίᾳ καὶ κατὰ τὰς ἐν τῷ ἠδείῳ γενομένας δημοσίᾳ ἐξετάσεις καὶ κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδῶν, συνώδευσε δὲ καὶ τὴν νύκτα τῆς μεγάλης Πάρασκευῆς τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν ἁγίων Θεοδώρων. Ἀλλ' ὁμως μεθ' ὅλα ταῦτα καὶ μεθ' ὅλους τοὺς ὑπὸ τῶν διδασκάλων καταβλήθέντας κόπους δὲν ἐπετεύχθησαν τὰ ἀποτελέσματα ἀτιμὰ ἔδει καὶ τοῦτο διότι δυστυχῶς ἐν τῷ ἠδείῳ ἔλειπεν ἡ δέουσα ἐπιτήρησις. Διὰ ταῦτα ἡ κοσμητικὴ τῆς σχολῆς πρότεινεν ἕπως ἡ διδασκαλίαι τοῦ μουσικοῦ θιάσου γίνηται τοῦ λοιποῦ ἐν τῷ Συλλόγῳ, ἀγοραζομένων ἐκ τῶν χρημάτων τοῦ ἀποθεματικοῦ τῶν μουσικῶν ἐργάνων ὑπὸ τοῦ Συλλόγου. Τοῦτο δ' ἐγένετο ἀποδεκτὸν καὶ μόλις κομισθῶσι τὰ ὄργανα ἢ διδασκαλίαι γενήσεται ἐν τῷ Συλλόγῳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ αὐτοῦ ἱκανοτάτου καὶ ἀξίου ἀρχιμουσικοῦ κ. Γ. Γαϊδεμβέργερ.

Τὸ δὲ ταμειωτήριον τῆς Σχολῆς ἐλειτούργησε καὶ κατὰ τὸ ληξικὸν ἔτος. Κατετέθησαν δ' ἐν ὅλῳ ὑπὸ 146 καταθετῶν παιδῶν δρ. 2249.35 καὶ ἀπεδόθησαν εἰς 107 παιδας δρ. 1337.30. Ἔσχε δὲ λαμπρὰ ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τὸ ἠθικὸν μέρος διότι ἐσυνείθισε τοὺς παῖδας εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ ἔσωσε τὸ χρῆμα αὐτῶν συνήθως καταναλισκόμενον εἰς τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς παιγνίδια ἢ καὶ ἐνίοτε ὑπεξαιρούμενον ὑπὸ ἐπιτηδείων κερδοσκοπίων.

Τοιαῦτα κατὰ τὸ ληξικὸν ἔτος τὰ τῆς ἐν Ἀθήναις σχολῆς τῶν ἀπόρων

παιδων, ἣν διηύθυνε κοσμητεία ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ κ. Κ. Βάμβα ὡς ἐφόρου καὶ τῶν κκ. Γ. Δουραύτη, Ν. Κουρῆ, Κ. Διγενῆ, Α. Μικρινοπούλου, Κ. Κουτσαλέξη καὶ Ν. Τριανταφυλλίδου κοσμητόρων.

Αἱ δὲ κατ' ἐπαρχίας σχολαὶ τῶν ἀπόρων παιδων εἰργάσθησαν καὶ αὐταὶ ἐπιτυχῶς τὸ ληξάν ἔτος, ἐγένοντο δὲ καὶ τὰ ἐγκλίτια τῆς ὑφ' ἡμῶν ἰδρυθείσης σχολῆς ἐν Πύργῳ. Δικλυθείσης σχεδὸν τῆς ἐν Νέῃ Πικέρνη ἀποικίας τῶν ἑλληνοκλιβανῶν, αἰτήται τῶν κατοίκων μεταθέσαμεν τὴν αὐτόθι ἡμετέρην σχολὴν ἀπὸ Νέας Πικέρνης εἰς τὸ χωρίον Καπελέτο. Συνεστήσαμεν δὲ καὶ δύο νέας σχολὰς ἀπόρων παιδων, τὴν μὲν προτάσει τοῦ κυρίου Α. Μεταξῆ ἐν Ἀργοστολίῳ, τὴν δὲ προτάσει τοῦ κυρίου Α. Βαρζέλη ἐν Λευκάδι καὶ ἐξελεξάμεθα κοσμητόρας τῆς μὲν πρώτης τοὺς κκ. Μ. Βαμβακερὸν, Ν. Α. Πανῶν, Χρ. Βασιλῶρον, Ἰω. Φωκῶν Κοσμετάτον, Χ. Καγγελάρη, τῆς δὲ δευτέρας τοὺς κκ. Γ. Στεφανίτσην, Κ. Ἀλβανίτην, Ε. Γούμπαν, Ἰω. Σικελιανὸν καὶ Ἰω. Σιμέναν. Ἐπῆλθεν ἕμῳς καὶ ἄλλως ἀρρωγὸς ὁ Σύλλογος ἀποστείλας βιβλικὰ διδασκτικὰ εἰς δῆμους ἀπόρους οἵτινες ἐζητήσαντο τοιαῦτα ὑπὲρ τῶν δημοτικῶν σχολείων. Κατάρθωσε δὲ ὅπως γίνῃ δεκτὰ παρὰ τῷ ὑπουργείῳ ἢ πρὸς αὐτὸν αἴτησις τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Σιμνιάδαις τοῦ δήμου Μεντινείας ὅπως συστήσῃ παρ' αὐτοῖς δημοτικὴ σχολή. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δῆμον Ἀθηναίων ἐπῆλθεν ὁ ἡμέτερος Σύλλογος ἀρρωγὸς διὰ τῆς σχολῆς αὐτοῦ. Τοῦ κυρίου τῆς πρώτης δημοτικῆς σχολῆς τῶν ἀρρένων τῆς ἐπιλεγομένης τοῦ Καρραμόνου κριθέντος ἀκταλλήλου ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου διὰ τὴν ἐν αὐτῷ περαιτέρω διαβίωσιν μαθητῶν, ὁ ἡμέτερος Σύλλογος προθύμως παρέσχεν ἐπὶ μετριωτάτῳ ἐνοικίῳ τὰ δωμάτια τῆς σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδων πρὸς προσωρινὴν ἐγκατάστασιν τῆς δημοτικῆς σχολῆς, εἰς ἣν οὕτω καθ' ὅλον τὸ ἔτος παρέσχαμεν ἄσουλον.

Μεθ' ὅλα ταῦτα κατὰ τὸ ληξάν ἔτος διετηροῦντο ὑπὸ τοῦ Συλλόγου δώδεκα σχολαὶ ἢ ἐνταῦθα, καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐν Καλάμεις, Σύρῳ, Ζακύνθῳ, Πάτραις, Ἄνδρῳ, Καπελέτῳ, Τραγκανοῦ, Κατταροῦ, Πύργῳ, Λευκάδι καὶ Ἀργοστολίῳ. Τὸ δὲ ποσὸν τῶν ἐν αὐταῖς φοιτησάντων παιδων ὑπερέβη τὸν ἀριθμὸν τῶν χιλίων τριακοσίων μὴ περιλαμβανομένων τῶν τελευταίων δύο σχολῶν.

Αἱ ἑκκτικοὶ συνεδρίασι τοῦ Συλλόγου εἶναι ἐκ τοῦ κανονισμοῦ ἀφιερωμέναι διὰ τὰ ἀναγνώσματα ἅτινα συνέποσώθησαν ἐφέτος εἰς εἴκοσι δύο, ἐφοιτῶντο δ' ὑπὸ ἱκανοῦ πάντοτε πλήθους. Δέον ἐνταῦθα νὰ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς πάντας τοὺς μετασχόντας τῶν ἀναγνώσμάτων.

Ἴδου δὲ κατὰ σειρὰν ὁποῖα ὑπῆρξαν ταῦτα.

Ὁ κ. Γεώργιος Παράσχος τακτικὸν μέλος ἀνέγνω ἔμμετρον μετὰφρασιν τοῦ Ζ τῆς Ἰλιάδος.

Ὁ κ. Ε. Ζαλοκώστας τακτικὸν μέλος ἀνέγνω μελέτην ἐπὶ τοῦ δράμα-

τος τοῦ Βίκτωρος Οὐγὸ δ βασιλεὺς διασκεδάσει μετὰ μεταφράσεως ἐμμέτρου τῶν κυριωτέρων μερῶν.

Ὁ ἀποθανὼν συνάδελφος ἡμῶν Σπυρίδων Σοκόλης ἀντεπιστέλλον μέλος ὠμίλησε περὶ ἀλβαρικῶν συνδέσμων (ἀναγνώσματα δύο).

Ὁ κ. Χακαλάμπης Ἄννινος τακτικὸν μέλος ὠμίλησε περὶ τοῦ ἔτους 1000 μ. χ.

Ὁ κ. Α. Πηπεδιαρκαντόπουλος τακτικὸν μέλος περὶ τῶν ὀρίων τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος.

Ὁ κ. Α. Πασπάτης ἐπίτιμον μέλος περὶ βυζαντινῶν ἀνακτόρων ἀναγνώσματα τρία.

Ὁ κ. Ν. Χλωρὸς τακτικὸν μέλος περὶ διαχειρίσεως δασῶν καὶ διαχειριστικῶν ὀργάνων.

Ὁ κ. Ν. Χ. Ἀποστολίδης τακτικὸν μέλος περὶ μυρμηκῶν.

Ὁ κ. Κ. Γ. Ξένος τακτικὸν μέλος ἢ Ἰσπανικὴ φιλολογία κατὰ τὸν 15^ο καὶ 16^ο αἰῶνα, ἀναγνώσματα τρία.

Ὁ κ. Κ. Παπκρηγόπουλος ἐπίτιμον μέλος περὶ τῶν περὶ καταλύσεως τοῦ ὁσμανικοῦ κράτους ἐν Ἑυρώπῃ ἱστορικῶν προβλεψιῶν.

Ὁ κ. Α. Διομήδης Κυριακὸς τακτικὸν μέλος περὶ τῆς τριρακοσιετηρίδος τοῦ Λουθήρου.

Ὁ κ. Ἰω. Τσέπτης τακτικὸν μέλος περὶ τῶν ἐποχῶν καὶ εἰδῶν τῆς ἱερᾶς μελοποιίας τῶν Βυζαντινῶν μετ' ἐξαγγελίας μελῶν διαφόρων αἰώνων ἐπὶ κλειδοκυμβάλου.

Ὁ κ. Ἰω. Ἰσιδωρίδης Σκυλίσσης τακτικὸν μέλος ἀν εὐγενὲς τὸ χαρτοπαικτεῖν.

Ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Πηρᾶσχος τακτικὸν μέλος τὰς δύο πρώτας πράξεις τοῦ δράματος αὐτοῦ Λέων Καλλέργης.

Ὁ κ. Ἰγνάτιος Μοσχάκης τακτικὸν μέλος περὶ ἐλευθέρως θελήσεως.

Ὁ κ. Ἀνδρέας Λασκουκράτος ἐπίτιμον μέλος περὶ τῶν προόδων τῆς Κεφαλληνίας κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Ὁ κ. Ἰω. Ἰσιδωρίδης Σκυλίσσης τακτικὸν μέλος Ἐπεισοδίων τῆς ἐλληνικῆς ἐπανάστασεως τὸ μυριστόν.

Καὶ αὐταὶ μὲν αἱ ἐν γένει ἐργασίαι τοῦ Συλλόγου. Ἐρχομαι δὲ ἤδη ἐπὶ τὰς ἐργασίας τῶν τμημάτων.

Ὁ Θεσμός τῶν τμημάτων ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἰδρυθεὶς ἐν τῷ Συλλόγῳ ἐλειτούργησεν ἀπροσκόπτως καὶ κατὰ τὸ ἀρτι λήξαν ἔτος καὶ ἀπέδειξεν ἀληθῶς πόσον δίκαιον εἶχον οἱ προτείναντες καὶ εἰσπαγαγόντες τὴν διαίρεσιν ταύτην, ἥτις χωρὶς νὰ παραβλάψῃ τὰς κυρίας καὶ οὐσιώδεις τοῦ Συλλόγου ἐργασίας ἐνέσπειρε νέαν ζωὴν εἰς αὐτὸν καὶ κατέστησε συμμετόχους τῶν ἐργασιῶν πάντες τοῦ Συλλόγου τὰ μέλη.

Καὶ πρῶτον ὀμιλῶ περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ τμήματος τῶν νομικῶν

καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν. Τὸ τμήμα τοῦτο ἐν ἀρχῇ προέβη εἰς τὰς ἀρχαιεσίκας αὐτοῦ ἐκλεζόμενον πρόεδρον μὲν καὶ αὐθις τὸν καθηγητὴν κύριον Κ. Ν. Κωστῆν, ἀντιπρόεδρον τὸν κ. Σίμου Μπαλάνου καὶ γραμματέα τὸν κ. Τιμολ. Ἡλιοπούλου.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐν τακτικῇ συνεδρίᾳ αὐτοῦ ὁ καθηγητὴς κ. Κ. Ν. Κωστής ἐποίησατο μακρὰν ἀνακοίνωσιν περὶ τῆς ἐν Πλοετζενσέε παρὰ τὸ Βερολίνον σωφρονιστικῆς φυλακῆς. Ὁμοφώνῳ ἀποφάσει τοῦ τμήματος, ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη κατεχωρίσθη ἐν τῷ Παιρασῶ.

Ὁ κ. Σπ. Σπηλιωτάκης ὑπέβηλε πρότασιν ἵνα τὸ νομικὸν τμήμα δι' ἐπιτροπῆς του ἐξεύρη τὰ μέτρα πρὸς περιορισμὸν τῆς ἐν τοῖς χρηματιστηρίοις κυβείας· ἡ πρότασις αὕτη μετὰ συζήτησιν ἧς μετέσχον διάφορα τῶν μελῶν τοῦ τμήματος ἐγένετο ἀποδεκτὴ, τὸ δὲ τμήμα ἐξελέξατο ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν κκ. Σ. Μπαλάνου, Γ. Φιλήμονος, Γ. Ἀγγελουπούλου καὶ Κ. Βάρβα ὅπως ὑποβάλῃ ἐκθεσιν περὶ τούτου. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἐπιταμένως ἐργασθεῖσα ὑπέβηλε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεων αὐτῆς εἰς τὸ τμήμα.

Ἦδη ἀπὸ πέρυσι τὸ τμήμα προτάσει καὶ εἰσηγήσει τοῦ κ. Σίμου Μπαλάνου ἐμελέτησε τὸ ζήτημα τῆς βελτιώσεως τῶν δικαστηρίων. Ἐπιτροπὴ δὲ συγκειμένη ἐκ τῶν κκ. Κ. Ν. Κωστῆ, Α. Παπαφράγκου, Ν. Ράδου, Σ. Μπαλάνου, Γ. Φιλαρέτου, Ν. Αεβίδου καὶ Θ. Φλογαίτου κατέγεινε περὶ τὸ ζήτημα καὶ συνέταξε διὰ τοῦ τελευταίου ὡς εἰσηγητοῦ μακρὰν ἐκθεσιν περιλαμβάνουσαν ὅλας τὰς φάσεις τοῦ ζητήματος καὶ τὰ προτεινόμενα πρὸς διόρθωσιν μέτρα. Εἰς δύο κατὰ σειράν συνεδρίαις τοῦ τμήματος ἐσυζητήθησαν διὰ μακρῶν τὰ πορίσματα τῆς ἐκθέσεως, τὸ δὲ τμήμα παρέπεμψε τὰ τῆς συζητήσεως καίτης τοῖς ἀρμοδίοις, λαβὼν ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς τὴν Βουλὴν ὑπεβλήθησαν διάφορα νομοσχέδια βασιζόμενα κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ τμήματος.

Ὁ κ. Α. Σκουζὴς ἐν συνεδρίᾳ τοῦ τμήματος ἀναπτύξας τὴν χρησιμότητα τοῦ ποινολογίου, ὅπερ ἐστὶν ὁδηγὸς φωτίζων τὸν δικαστὴν πρὸς ἀκριβῆ καὶ δικαίαν τῆς ποινῆς ἐπιμέτρησιν, προέτεινεν ἵνα τὸ τμήμα συστήσῃ τοῖς ἀρμοδίοις τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ θεσμοῦ τούτου. Τὸ τμήμα ἀπέδεδεξατο τὴν πρότασιν ταύτην.

Ἐν ἑτέραι συνεδρίᾳ τοῦ τμήματος ὁ κ. Δαμιανὸς Βορρὴς ἀνέπτυξε τὰς περὶ τοῦ ὀρκωτικοῦ συστήματος ἰδέας αὐτοῦ καὶ προέτεινε διαφόρους τροποποιήσεις εἰς τὰ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ὑποβληθέν ἐν τῇ Βουλῇ νομοσχέδιον περὶ ἐνόρκων. Ὁ κ. Α. Παπαφράγκος ἀνέπτυξε τὰς ἐν τῷ νομοσχεδίῳ περιλαμβανόμενας μεταρρυθμίσεις, κατέληξε δὲ προτείνας ἵνα τὸ τμήμα δι' ἐπιτροπῆς του μελετήσῃ τὸ νομοσχέδιον καὶ ὑποβάλῃ ἀρμοδίως καὶ τὰς ἰδίαις γνώμας ὅπως ληθῶσιν ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ νομοσχεδίου· ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη συνέστη ἐκ τῶν κκ. Κ. Ν. Κωστῆ,

Α. Παπαφράγκου, Σ. Μπαλάνου, Δ. Βορρέ και Α. Παπαδικμαντοπούλου· Ἡ δὲ τοῦ τμήματος φροντίς περὶ τῆς βελτιώσεως τῶν φυλακῶν ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὸ ληξάν ἔτος δι' ἰδίαις ἐπιτροπῆς, ἧς προήδρευεν ὁ κ. Ἰω. Α. Τυπάλδος. Ἄλλ' ὅμως τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς δὲν ὑπῆρξαν γενναῖα καὶ διὰ τοῦτο σκέψις γίνεται ὅπως ἡ ἐπιτροπὴ ἀναλάβῃ μᾶλλον τὴν περίθαλψιν καὶ φροντίδα τῶν ἀποφυλακισμένων.

Τὸ δὲ ἀρχαιολογικὸν καὶ φιλολογικὸν τμήμα ἐκλεξόμενον πρῶτον τὸν κ. Κ. Παπαρηγόπουλον καὶ ἀντιπρόεδρον τὸν κ. Γ. Κρέμον καὶ αὐθις καὶ γρημματοῦ τὸν κ. Στ. Βάλβιν, ἐνησχολήθη κυρίως εἰς ἀνακοινώσεις διαφόρου· τῶν μελῶν αὐτοῦ, αἵτινες ἀνηλθον εἰς τεσσαράκοντα τρεῖς ἐν συνόλω, ἀπτόμενοι τῶν διαφόρων μελετῶν τοῦ τμήματος ὡς ἐξῆς.

Νομισματικαὶ ἀνακοινώσεις ἐγένοντο τέσσαρες ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Παπαρηγοπούλου περὶ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ κ. Π. Λάμπρου ἐπὶ τῶν μεταλλίων καὶ τῶν νομισμάτων τῆς Ἑπτανήσου πολιτείας· ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλεξ. Μελετοπούλου τρεῖς περὶ ἀνεκδότου Ἀθηναϊκοῦ τετραδράχμου φέροντος τὴν ἐπιγραφὴν Δῆμος, περὶ ἀργυροῦ νομίσματος τῆς Ἐπιδαύρου, καὶ περὶ χαλκοῦ νομίσματος τῆς Λακεδαίμονος.

Ἔργων ἀρχαίας τέχνης ἀνακοινώσεις δώδεκα· ὑπὸ τοῦ κ. Ἰακ. Χ. Δραγάτση περὶ τῶν ἐν Πειραιεῖ γενομένων ἀνακταρῶν καὶ τῶν κατ' αὐτάς ἀνακαλυφθέντων, περὶ κεφαλῆς περικτάτης Ποσειδῶνα ἐκ τοῦ Μουσείου Πειραιῶς, περὶ ὑδρίας μαρμαρίνης μετ' ἀναγλύφου περικτάσεως, περὶ ἀρχαίου χειρομύλου· ὑπὸ τοῦ κ. Α. Μελετοπούλου περὶ ἀγαλματίου ἐκ χαλκοῦ ἀνευρεθέντος ἐν Ὀλυμπίᾳ, περὶ ἀρχαίων χειρουργικῶν ἐργαλείων ἐν οἷς καὶ σικύα ἀνευρεθέντων ἐν Πειραιεῖ, περὶ τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἀνευρεθέντος ἀρχαίου οἰκοδομήματος· ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Κρακπάνου περὶ ἀγαλματίου ἐξ ὀπτῆς γῆς· ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Π. Λάμπρου περὶ τῶν κατὰ τὸν ἅγιον Φίλιππον ἀνευρεθεισῶν ἀρχαιοτήτων, περὶ ἀρχαίας φρεαττύου, περὶ κεφαλῆς νεανικῆς ἐκ μαρμάρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ἠλ. Τσιτσέλη περὶ τῶν ἐν Πάλῃ ἀνευρεθέντων ἀρχαίων τάφων.

Ἔργων μεσαιωνικῆς καὶ νεωτέρας τέχνης ἀνακοινώσεις μία ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Π. Λάμπρου πρόσθετα περὶ ἡπειρωτικῶν ἐνεπιγράφων μαστραπάδων.

Ἐπιγραφικαὶ ἀνακοινώσεις ἐγένοντο τρεῖς· ὑπὸ τοῦ κ. Α. Μελετοπούλου περὶ ἐλληνικῆς καὶ Φοινικικῆς ἐπιγραφῆς ἐν Πειραιεῖ· ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Κρακπάνου περὶ ἐπιγραφῆς τοῦ γ'. αἰῶνος ἀναφερομένης εἰς τοὺς ὄργωνες· ὑπὸ τοῦ κ. Ἰακ. Χ. Δραγάτση περὶ ἀρχαϊκωτάτης ἐπιγραφῆς ἐκ Πειραιῶς.

Φιλολογίας καὶ Κριτικῆς ἀνακοινώσεις δέκα· ὑπὸ τοῦ κ. Ἰω. Σακελλίου περὶ ἀνεκδότου ἐπιστολῆς Ῥωμανοῦ τοῦ Λακαπηνοῦ ἐκ χειρογράφου τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης, περὶ ἀνευρέσεως χειρογράφου ἐκ τῶν τῆς ἐθν. βιβλιοθήκης περιέχοντος δύο ἀγνώστους λόγους τοῦ βασιλέως Μιχα-

Θαίου τοῦ Κεττακουζηνού, ὑπὸ τοῦ κ. Στ. Δ. Βλάχου διόρθωσις τῶν στίχων 128—133 τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους, διόρθωσις τοῦ 8ου στίχου τῆς αὐτῆς Ἀντιγόνης, διόρθωσις τοῦ στίχου 1074 τοῦ Αἴκντος τοῦ Σοφοκλέους· ὑπὸ τοῦ κ. Ί. Τσέτση περὶ τῆς εὐρέσεως δύο ἀτυκτικῶν ἐσπερινῶν μετὰ σημείων μουσικῆς· ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Κρέμου περὶ περιέργου χειρογράφου ἀνευρεθέντος ἐν τῇ ἐν Φωκίδι μονῇ τοῦ δασίου Λουκᾶ· ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Π. Δάμπρου περὶ τῆς κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας ὑπάρξεως δύο ἐκδόσεων Αἰλίκου· ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Ν. Φιλιδελφείως περὶ σημάσιας ἐλλειπούτης ἐκ τῶν ἐλλ. λεξικῶν ἐξ ἀνεκδότου ἐπιστολῆς τοῦ Κοραῆ πρὸς τὸν Βάμβαν· ὑπὸ τοῦ κ. Α. Μελετοπούλου περὶ διαγραφῆς ἐκ τοῦ λεξικοῦ τῶν κυρίων ὀνομάτων τοῦ Πάπτε τοῦ ὀνόματος *Γερωνίων*.

Ἱστορικῆς ἀρχαίας, μεσαιωνικῆς καὶ νεωτέρας ἀνακοινώσεις δώδεκα· ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Πικραρρηγοπούλου περὶ τῆς λελιθογραφημένης μονογραφίας τοῦ Διονυσίου Φωτεινοῦ τῆς ἀφορώσης τὸ ἐν Βλαχίᾳ Ἑλλην. ἐπαναστατικὸν κίνημα, περὶ τῆς ἐν Βυτίνῃ σχολῆς τοῦ σχολάρχου καὶ ἱερέως Κ. Π. Πικραζαφειροπούλου, περὶ τῶν Βυζαντινῶν ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ κατὰ τὴν Θ'. καὶ ΐ'. ἑκατονταετηρίδα τοῦ Ῥώσου Μ. Βρούνα· ὑπὸ τοῦ κ. Ἰω. Σκελλίονος περὶ τοῦ εἰς τὴν ἐλευθερίαν λόγου τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Θεοφίλου, περὶ ἰδιωτικοῦ συμβολαίου τῶν πατέρων τῆς ἐν Δυρραχίῳ δυτικῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Δομενίκου· ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Σολωμοῦ περὶ τῆς λέξεως Πανδούρης· ὑπὸ τοῦ κ. Ἰω. Τσέτση περὶ τῶν σχετικῶν μετὰ τὴν λέξιν Πανδούρης· ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Κρέμου περὶ τοῦ ἱεροκέρυκος Κοσμᾶ, τοῦ καὶ ὡς ἁγίου θεωρουμένου, περὶ τοῦ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβροῦ τοῦ Μάρκου Βότζαρη Λιδιλιου τοῦ Εἰρολιθοκτίτου, περὶ τοῦ Ἀντωνίου Ἰω. Κριεζῆ· ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Π. Δάμπρου περὶ ἀνεκδότου ὕμνου τοῦ Ῥήγα Φερραίου· ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Ν. Φιλιδελφείως περὶ τῆς περὶ τραχωμάτων ἐγκυκλίου τοῦ πατριάρχου Νεοφύτου τοῦ Γ'. τοῦ ἀπὸ Νεοκαισαρείας.

Τὸ δὲ φυσιογνωστικὸν τμήμα κατήρτισε τὸ προεδρεῖον αὐτοῦ διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ κ. Γ. Καραμήτσου καὶ αὐθις προέδρου καὶ τοῦ κ. Α. Χρήστο-ἀντιπροέδρου, γραμματέως δὲ τοῦ κ. Ν. Χ. Ἀποστολίδου καὶ εἰργάσθη ὡς ἐξῆς.

Τὸ ἔργον ὅπερ τὸ τμήμα ἐπεχείρησε τῆς φυσικῆς ἐξετάσεως τῆς Ἀττικῆς ἤρξατο ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Σμιθ συγγραφεῖσα Μετεωρολογία καὶ Φαινομενολογία τῆς Ἀττικῆς εἶδε τὸ φῶς ἀτυχῶς τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν τοῦ γεγραφοῦ ἐπιστήμονος καὶ τοῦ καλοῦ τοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ τμήματος φίλου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκλείοντο πρὸς αὐτό.

Ἡ Μετεωρολογία καὶ Φαινομενολογία τοῦ Σμιθ ἐξεδόθη ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ καὶ ἤδη μεγάλως βοηθεῖ τοὺς περὶ τὴν μετεωρολογικὴν τῆς Ἀττικῆς ἐξέτασιν ἀσχολουμένους.

Τὸ ἔργον τῆς φυσικῆς ἐξετάσεως τῆς Ἀττικῆς προήχθη καὶ διὰ τῶν

μελετῶν τοῦ κ. Θ. Χέλδρατς καὶ τοῦ κ. Α. Χρηστομάνου. Ὁ πρῶτος ἐκδραμῶν ἐντολῇ τοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ τμήματος εἰς τὰ βορειοανατολικά μέρη τοῦ Πάρνηθος καὶ ἰδίως εἰς τὰ πέραν τῆς Δεκελείας μέχρις Ἄρωποῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Μπούκας, εἰς τὸ ἀλίπεδον καὶ τὰ περίχωρα τοῦ Ἄρωποῦ μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ἄσωποῦ τελευταίου ὄριου τῆς Ἀττικῆς πρὸς τὴν Βοιωτίαν, συνεπλήρωσε τὴν μελέτην τῆς χλωρίδος τῆς Ἀττικῆς, ἣτις πιστεύομεν ὅτι θὰ κατορθωθῇ νὰ ἐκδοθῇ τὸ προσεχές ἔτος. Ὁ δὲ κ. Χρηστομάνος συνεπλήρωσε τὰς μελέτας του περὶ τῶν ὑδάτων τοῦ λεκανοπεδίου τῆς Ἀττικῆς καὶ ὑπέβαλε ἀνάλυσιν τριῶν ἐξ αὐτῶν.

Τὸ δ' ἕτερον τοῦ φυσιογνωστικοῦ τμήματος ἔργον τὸ τῶν μετεωρολογικῶν σταθμῶν συνεπληρώθη διὰ τῆς συστάσεως τριῶν ἔτι σταθμῶν ἐν Ἀργοστολίῳ, Βώλῳ καὶ Μετολογγίῳ καὶ ἐκομίσθησαν δαπάναις τοῦ Συλλόγου καὶ ἀρωγῇ τῶν οἰκείων δημάρχων καὶ τούτων τὰ ὄργανα. Οὕτω δὲ σήμερον λειτουργοῦσιν ἐννέα μετεωρολογικοὶ σταθμοί, ἐν Ἀργοστολίῳ, Βώλῳ, Κκλάμας, Λακρίτση, Λαυρίῳ, Μετολογγίῳ, Πάρῳ, Πειραιεὶ καὶ Τριπόλει καὶ τὰ μηνιαῖα αὐτῶν μετεωρολογικὰ δελτία ἐκτυπούμενα ἐκδοθήσονται προσεχῶς ἐν ἐνὶ τεύχει. Ἀλλὰ πλὴν τούτου ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἡ σύστασις κλιματολογικῶν σταθμῶν καὶ ἐψηφίσθη ἵνα οἱ μετεωρολογικοὶ ἐν γένει σταθμοὶ διαιρεθῶσιν εἰς τρεῖς κατηγορίας α) εἰς σταθμοὺς διεθνεῖς β) εἰς καθαρῶς μετεωρολογικοὺς καὶ γ) εἰς σταθμοὺς κλιματολογικοὺς ἐνθα θὰ γίνωνται πρόχειροι πειρατηρήσεις. Ἐγένετο δὲ διὰ τοῦ κ. Δ. Κοκκίδου περαγγελία προθέτων τινῶν ὀργάνων τὰ ἑποῖτα ἀναμένονται, ἅμα δὲ ταῦτα κομισθῶσι θέλει ὀρίσθαι τὸ τμήμα τίνες οἱ σταθμοὶ κατὰ τὴν ἕνω διαίρεσιν καὶ ποῦ θέλουσιν ἰδρυθῆ κλιματολογικοὶ σταθμοί.

Αἱ δὲ ἐν ταῖς συνεδρίαις τοῦ τμήματος γινόμεναι ἀνακοινώσεις εἶναι καθ' ὅλην αἰ ἐξῆς.

Φυσιολογία. — Ὁ κ. Λουκ. Παπαϊωάννου ἐπεξήγησε χωρίον τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ τῆς βροχῆς τοῦ γάλακτος.

Ὁ κ. Κ. Π. Λάμπρος περὶ μετατοπισμοῦ τῆς σπληνός.

Δημοσιὰ ὑγιεινῆ. — Ὁ κ. Α. Χρηστομάνος. Περὶ τῶν ἐκ διαχωρημάτων λιπασμάτων.

Ὁ κ. Ε. Δραγούμης. Περὶ ἐξυγιάνσεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐπαθηματικὰ καὶ ἀστρονομία. — Ὁ ἀποδιδάσας Ἰούλιος Σμίθ περὶ τοῦ κομήτου τοῦ Πόνος.

Ὁ κ. Γ. Χατζηδάκης ἐξέλεγεξιν νέας λύσεις τοῦ αἰτήματος τοῦ Εὐκλείδου.

Ἀνθρωπολογία καὶ ζωολογία. — Ὁ κ. Λουκ. Παπαϊωάννου περὶ ὀφθαλμοῦ τοῦ κρκίου τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ κ. Ν. Χ. Ἀποστολίδης 1) περὶ τεχνητοῦ μετασχηματισμοῦ τῶν κε-

φελῶν τῶν Ἑπειρωτῶν καὶ τῶν κατοίκων τοῦ Πηλίου. 2) Περὶ τοῦ μαλκοστράκου Σκύλαρος.

Μετεωρολογία. — Ὁ Ἰούλιος Σμῖθ. 1) Περὶ Λυκόφωτος. 2) Περὶ ἐκτάκτου Λυκόφωτος. 3) Περὶ μεγάλων καταπτώσεων χιόνος καὶ χαλάζης ἐν Ἑλλάδι.

Ὁ κ. Δ. Κοκκίδης. Περὶ πρώτου καὶ ὀψίμου καταπτώσεως χιόνος ἐν Ἀθήναις.

Ὁ κ. Ν. Κορίλλος. Μετεωρολογικὰ Πατρῶν.

Ὁ κ. Τ. Ἀργυρόπουλος. Περὶ μετεωρολογικῶν σταθμῶν.

Ὁ κ. Ε. Δραγοῦμης. Περὶ κλιματολογικῶν σταθμῶν.

Βοτανική. — Ὁ κ. Θ. Κελδράιχ 1) περὶ τῆς χλωρίδος τῆς Ἀπτικῆς 2) περὶ τῆς ἐκ τῶν ἐντομοφάγων πτηνῶν σωτηρίας τῶν φυτῶν.

Γεωλογία. — Ὁ κ. Α. Χρηστομάνος. 1) Ἀποτελέσματα τριῶν ἀναλύσεων ὑδάτων τοῦ Λεκανοπεδίου τῆς Ἀπτικῆς. 2) Περὶ τῶν αἰτίων τοῦ σεισμοῦ τῆς Καζαμίτσιστας. 3) Περὶ τῆς ἀναλύσεως τῶν ὑδάτων τῆς *santa Restituta* καὶ *Della Rita* τῆς Ἰσχίας.

Ὁ κ. Κ. Παντελίδης. Περὶ περιέργων ἀπολιθωμάτων τῆς νήσου Χίου.

Συνέδρια. — Ὁ κ. Α. Χρηστομάνος. Ἐκθεσίαι τῶν ἐργασιῶν τοῦ 56 συνεδρίου τῶν φυσιοδιφῶν καὶ ἱατρῶν ἐν Φρειβοῦργῃ.

Τὸ δὲ τμήμα τῶν καλῶν τεχνῶν ἐκλεξάμενον πρόεδρον μὲν τὸν κ. Μ. Μελάν καὶ ἀντιπρόεδρον τὸν κ. Ι. Ἰσ. Σκυλίσσην καὶ ἀδθις, γραμματέα δὲ τὸν κ. Γεώργιον Δροσίνην συνῆλθεν εἰς τακτικὰς συνεδρίας ἐξ καὶ μίαν ἑκτακτον, ἐν αἷς ἀπεφασίσθησαν τάδε.

Ἐγένετο δεκτὴ ἡ πρότασις ὅπως ὁ κύριος Ἰω. Τσέτσης ἐκτελέσῃ ἐπὶ κλειδοκυμβάλλου καὶ ἐξαγγεῖλη ἐκκλησιαστικὰς μελωδίαις βυζαντινὰς παρελθόντων αἰώνων, εἰς τὴν εἰδικὴν μελέτην τῶν ὁποίων πρὸ χρόνων ἐπιτυχῶς ἐνέκυψε. Καὶ πραγματικῶς ἐν ἐκτάκτῳ συνεδρίῳ εἰς ἣν ἐκλήθησαν τὰ μέλη τοῦ τμήματος καὶ τοῦ Συλλόγου ὁ κ. Ἰω. Τσέτσης κρούων ἐπὶ κλειδοκυμβάλλου ἐξηγγεῖλατο διάφορα μέλη, ἐξ ὧν ἀπεδείχθη ὁ κόσμος καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς μελοποιίας τῶν Βυζαντινῶν. Τὸ τμήμα συνέστησε καὶ ὁ Σύλλογος παρεδέξατο ὅπως ὁ κ. Ἰω. Τσέτσης διαπάνη τοῦ Συλλόγου ἀναλάβῃ τὴν ἐκγύμνασιν χοροῦ παιδῶν ἕνα καὶ ἐν μείζονι κύκλῳ γνωσθῇ ἡ ἀξία τῶν ἐρευνῶν τοῦ κ. Τσέτση ὅστις μετὰ κόπου ἐνεβάθυναν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο.

Τὸ τμήμα ὑπὸ ἐποψίαν μουσικῆς ἐπιωφελοῦμενον τῆς ἐκδόσεως τοῦ α'. τεύχους τῶν ἔργων τοῦ ἐθνικοῦ μελοποιοῦ Ν. Μαντζάρου, ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ γνωστὰ τινὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ. Καὶ δὴ παρεδέξατο τὴν πρὸς τοῦτο πρότασιν τοῦ ἐγγονοῦ αὐτοῦ. Ὁ μουσικοδιδάσκαλος κ. Α. Δεμέντος ἀνέλαβεν εὐγενῶς τὴν ἐκγύμνασιν τῶν ἀοιδῶν, οὕτω δ' ἐξετελέσθησαν ἀνέκδοτα τεμάρια τοῦ ὕμνου, καὶ ἄλλα μουσικὰ συνθέσεις τὸ πρῶτον ἐν-

ταῦθα ἀκουόμενα. Εἰς τὴν συναυλίαν ταύτην γενομένην ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου προσκεκλήθησαν πάντα τὰ μέλη αὐτοῦ.

Καὶ ἄλλη δὲ μέριμνα ἐγένετο ἐν τῷ τμήματι περὶ μουσικῆς· προὔεθη δηλαδὴ ὅπως τὸ τμήμα ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα τῆς διαδόσεως ὕμνων μουσικῆς διὰ δημοδῶν συναυλιῶν. Πρὸς μελέτην τῆς προτάσεως ταύτης ἐξελέγη τριμελὴς ἐπιτροπὴ εἰς ἣν ἀνετέθη ὅπως φροντίσῃ κατὰ τὸ θέρος τὸ δυνατὸν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς προτάσεως. Καίτοι διαφεύγει τὰ ὄρια τῆς παρούσης λογαδοσίας εἶναι ὅμως γνωστὸν ὅτι ἡ πρότασις αὕτη τροποποιηθεῖσα κατὰ τι ἐφημέριον εὐδοκίμως κατὰ τὴν παρούσαν περίοδον.

Τὸ τμήμα ἐσκεφθῆ ἐπακνελημμένως καὶ ἐμελέτησε τὸ ζήτημα περὶ ἐθνικοῦ θεάτρου, ἀλλ' ἀπερῆσεν νὰ ἀπέσῃ τούτου ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀφοῦ συνέστη ἴδιος ἐπὶ τούτῳ σύλλογος ἀφ' ἐθνικῶν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι πολλὰ τῶν μελῶν τοῦ τμήματος οὐδόπως παραδέχονται τὰς πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ ἐθνικοῦ θεάτρου ἐνεργείας τοῦ ἐθνικοῦ συλλόγου, ἀλλ' ὅμως ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀποχὴ ἵνα μὴ φανῇ σκοπὸς ἀντιδόσεως μεχριστοῦ ἐμφανῶς γνωστῆ ἂν ᾖναι δυνατὴ ἢ ἐπιτυχία τῶν ἐνεργειῶν τούτων.

Ἡ β'. ἐκθεσις τῶν ἀνθέων ἐγένετο τὸ ἔτος τοῦτο ὑπὸ τοῦ τμήματος τῶν καλῶν τεχνῶν τὰς ἡμέρας 21, 22 καὶ 23 Ἀπριλίου ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ θεάτρου τῶν Ὀλυμπίων καταλλήλως εὐπρεπισθέντι χάρις εἰς τὴν ἐταιρίαν τοῦ Ἐρυθροῦ Στχυροῦ, ἣτις παρέσχεν εὐγενῶς τέσσαρας ἐκ τῶν εὐρύτατων αὐτῆς σκηνῶν. Καὶ ὑπερτέραι μὲν ἢ ἐρετεινὴ ἐκθεσις τῆς περυσινῆς κατὰ πολλὰ, ἀλλ' ὅμως ἔμεινε στενὴ καὶ περιορισμένη οὐχὶ δὲ τοιαύτη ὅποιαν ἐπεθύμουν αἱ διοργανοῦντες, καὶ τοῦτο διὰ πολλὰ τῶν δυναμένων νὰ ἐκθέσωσιν ἀπέσχον. Τὸ ἀνώτατον δῖπλωμα τιμῆς ὡς περιέχων πλεῖστα πρωτοφανῆ καὶ σπάνια εἰς τὴν Ἑλλάδα φυτὰ καὶ τεύττα ἐπιστημονικῶς κατωνομασμένα ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Κ. Βοῦρον διευθυντὴν τοῦ κτήματος τοῦ κ. Α. Συγγροῦ. Βραβεῖα δὲ α'. τάξεως ἀπενεμήθησαν δύο ἐξ ἔσου εἰς τὸν κ. Σ. Ψύχην καὶ εἰς τὸν ἐκ Κηφισσίας κ. Χ. Κοκκινάκη κηπουρὸν τοῦ κ. Μ. Μελά. Τὸ πρῶτον δὲ χρηματικὸν ἔθλον ἐκ δραχ. 200 ἀπενεμήθη εἰς τοὺς ἀνθοκόμους ἀδελφοὺς Κωντόρου.

Τὸ κυριώτερον ὅμως ἔργον τοῦ τμήματος τῶν καλῶν τεχνῶν ἦν ἡ ἐκθεσις τῶν κειμηλίων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἣτις διοργανώθη ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐθνολογικῆς ἐταιρίας τῆ μερίμνη δύο μικτῶν ἐξ ἀφοτέρων τῶν σωματείων ἐκλεχθεῖσων ἐπιτροπῶν. Τῇ ἀποφάσει τῶν ἐπιτροπῶν τούτων ἡ ἐκθεσις ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Υ. τοῦ διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου Κωνσταντίνου, ἐγένετο δ' ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πολυτεχνείου. Τὰ ἐγκαίνια αὐτῆς ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπῶς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἑθνικῆς ἐορτῆς ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Βασιλέως, τῆς Βασιλισσῆς, τοῦ διαδόχου, τῶν λοιπῶν βασιλοπαίδων, τοῦ προέδρου τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ τῶν ὑπουργῶν, τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς καὶ πασῶν

τῶν ἀρχῶν. Ἡ ἐκθεσις προῦκειται κατ' ἀρχάς νὰ μείνῃ ἀνοικτὴ ἐπὶ δεκάτῃ ἡμέρᾳ, ἀλλὰ κατὰ πολυπληθεῖς αἰτήσεις ἐντεῦθεν καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παρετάθη ἐπὶ ἐξ ἑτι ἡμέρας καὶ οὕτως ἐν συνόλῳ διήρκεσεν ἡμέρας δεκάτεσσαρες. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐπεσκέφθησαν αὐτὴν κατὰ τὰς τηρηθείσας σημειώσεις 25,590 ἄτομα ἐξ ὧν 16,300 δωρεάν καὶ 7,299 ἐπὶ πληρωμῇ. Κατὰ τὴν ἀναγραφὴν τοῦ ἐκδοθέντος καταλόγου τὰ ἐκτεθέντα ἀντικείμενα ἀνήρχοντο εἰς 1120. Ἐπειδὴ δ' ὑπὸ ἓνα ἀριθμὸν περιλαμβάνοντο πολλὰ ἐνόησε ἀντικείμενα, δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ ὅλον τῶν ἐκτεθέντων ἀντικειμένων ὑπερέβη τὰ 1500. Τὰ ἐκτεθέντα ἀντικείμενα διηρέθησαν εἰς τέσσαρα τμήματα ἧτοι α) ἔργα ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς β) ὄπλα παντοειδῆ γ) χειρόγραφα καὶ ἐντυπα δ) διάφορα ἀντικείμενα. Ἐκ τούτων τὸ μὲν πρῶτον τμήμα περιεῖχε 224 ἀριθμοὺς, τὸ β', 246 τὸ τρίτον 423 καὶ τὸ τέταρτον 227. Οἱ δ' ἐκθέται κατὰ τὸν κατάλογον ἀνῆλθον εἰς 296, ἐξ ὧν 234 ἦσαν ἄτομα, 38 οἰκογένειαι ἀνδρῶν τοῦ ἀγῶνος καὶ 26 νομικὰ πρόσωπα ἔτι δ' ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐκθεῖς ὄπλα διαφόρων ἀνδρῶν τοῦ ἀγῶνος καὶ ἄλλα ἀντικείμενα καὶ τὰς πολυτίμους ἐν τοῖς ἀνεκτόροις ἀποκειμένας σημαίας. Μεταξὺ τῶν νομικῶν προσώπων διεκρίνοντο τὰ ὑπουργεῖα τῶν Στρατιωτικῶν, Ναυτικῶν καὶ τῆς Παιδείας, τὸ ναυτικὸν ἀπομαχηκὸν ταμεῖον, ὁ Ναύσταθμος, ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς καὶ ἡ Ἐθνικὴ, τὸ Πολυτεχνεῖον, ἡ ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία, ἡ ἱστορικὴ καὶ ἐθνολογικὴ ἐταιρεία. Ἐκ δὲ διάφοροι τοῦ κράτους δήμοι καὶ ἐν ταῖς πρώτοις οἱ δήμοι Μεταλογγίου καὶ Σπετσῶν καὶ διάφοροι Μοναί, ἐν αἷς ἐξεῖχον ἡ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου καὶ ἡ τῆς Ἀγίας Λαύρας.

Ἡ ἐκθεσις αὐτὴ τῶν κειμηλίων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἐγένετο ἀληθῶς ἀνταξίαν τοῦ ὑψηλοῦ αὐτῆς σκοποῦ καὶ μετέδωκεν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν σπουδῆρα ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἐλληνικῆς παλιγγενεσίας, ἥτις ἐωρτάσθη ἀπανταχοῦ μεθ' ὅσης οὐδέποτε ἄλλοτε λαμπρότητος.

Τοιαῦτα καὶ αἱ ἐργασίαι τῶν τμημάτων τοῦ Συλλόγου κατὰ τὸ λήξαν ἔτος.

Τὴν δ' εἰκοστὴν ἐπέτειον τῆς συστάσεως αὐτοῦ ὁ ἡμέτερος Σύλλογος ἐώρτασε τὴν 19 Μαΐου ἐν νέῳ Φιλήρῳ διὰ κοινοῦ συμποσίου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐπιτίμου ἡμῶν προέδρου κ. Κ. Πικρορηγοπούλου, παρισταμένων μελῶν περὶ τὰ ἑκατόν. Λογίδια καὶ προπόσεις ἐξεφωνήθησαν καὶ τὰ μέλη ἀππεχωρίσθησαν ἐν κοινῇ ἀγάπῃ συνδέσμου εὐκρινούς ἐργασίας.

Ἡ δ' ἐφορεία τοῦ Συλλόγου συγκειμένη κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἐξ ἐμοῦ ὡς προέδρου, τῶν ἀντιπροέδρων κκ. Τιμ. Ἀμπελά καὶ Τιμ. Ἡλιοπούλου, τοῦ γεν. γραμματέως κ. Μ. Π. Αἰμπρου, τῶν εἰδικῶν γραμματέων κκ. Α. Α. Ραγκαβῆ καὶ Ν. Τζανετοπούλου, τοῦ ταμίου κ. Σπ. Κονοφάου, τοῦ

ἐπιμελητοῦ τῆς βιβλιοθήκης κ. Π. Ι. Φέρμπου καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἀναγνωστηρίου κ. Στ. Βάλλης συνήλθεν εἰς συνεδρίας 12 συσκεπτομένη καὶ ἀποφασίζουσα περὶ τῶν ἀφωρώντων τὴν διαίκτησιν τοῦ Συλλόγου. Χάριτας ὀφείλω πολλὰς εἰς τὰ μέλη τῆς Ἐφορείας πάντα διὰ τὴν ἀδελφικὴν αὐτῶν ὑποστήριξιν καὶ ἀγάπην, εὐγνωμοσύνην δὲ πολλὴν εἰς τὸν γηραιὸν ἡμῶν ἐπίτιμον Πρόεδρον κ. Κ. Παπαρηγόπουλον διὰ τὴν πρόθυμον αὐτοῦ ἐν πᾶσι συνεργασίαν.

Ὁ περὶ ταμείου λόγος ἔσται σύντομος, διότι λεπτομερεῖς περὶ τούτου πίνακες δημοσιευθήσονται ἐν τέλει τῆς λογοδοτικῆς ταύτης ἰδίᾳ ἐκτυπωθησομένης. Ὄφειλω γὰρ παρητηρήσω ὅτι ἐφέτος τακτικῶς ἐλειτούργησε τὸ ἰδρυθὲν λογιστήριον τοῦ Συλλόγου τοῦ ὁποῦ τὴν διεύθυνσιν εὐμενῶς ἀνέλαβεν ὁ κ. Α. Βαρζέλης, οὗτω δὲ συνετάχθησαν καὶ ἐκρτήθησαν τακτικῶς τὰ λογιστικὰ βιβλία καὶ κατεγράφη ἡ περιουσία τοῦ Συλλόγου ἣτις ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 86,083.35.

Ἐκτάκτους εἰσφορὰς δὲν εἶχομεν σπουδαίας κατὰ τὸ ληξάν ἔτος αἱ δὲ γενόμεναι μικρὰί δωρεαὶ ἀναγράφονται ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ κ. Τζαμίου. Ἡ μόνη σπουδαία ἑκτακτος εἰσφορὰ ἦν ἡ ὑπὲρ τῆς Σχολῆς τῶν ἀπόρων παίδων εὐεργετικὸς χορὸς ὅστις ἐδόθη ἐφέτος ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ κ. Σιμοπούλου μετ' ἑκκεῖ εὐμενίας παρχωρηθείσας αἰθούσαις τοῦ νεοδημητοῦ αὐτοῦ ἐκπαιδευτηρίου. Τὸν χορὸν ἀνέλαβον ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῶν αἱ εὐγενεῖς κυρίαι: Ῥόζα Σ. Βαλαωρίτου, Τερψιχόρη Β. Μελά, Ἰφιγένεια Α. Συγγροῦ, Ναταλία Α. Σούτσου καὶ Σοφία Ε. Σχλίεμαν εἰς ἃς χάριτας πολλὰς ὀφείλω ἐνταῦθα νὰ ἐκφράσω ἐν ὀνόματι τοῦ Συλλόγου.

Περὶ τῆς βιβλιοθήκης καὶ τοῦ ἀναγνωστηρίου τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου διαλαμβάνουσι διὰ μικρῶν αἱ ἰδίᾳ ἐκτυπωθησόμεναι ἐκθέσεις τῶν διευθυνόντων τὰ ἰδρύματα ταῦτα.

Γενομένων τῶν ἀρχαιρεσιῶν διὰ τὸ Κ'. ἔτος τοῦ Συλλόγου ἐξελέχθησαν πρόεδρος μὲν ἐγώ, ἀντιπρόεδροι οἱ κ. κ. Α. Μικούλης καὶ Ι. Χ. Βάμβας, γεν. γραμματεὺς ὁ κ. Μ. Π. Δάμπρος, εἰδικοί γραμματεῖς οἱ κ. κ. Α. Α. Ῥαγκαθῆς καὶ Α. Κουρτίδης, ταμίης ὁ κ. Α. Βαρζέλης, ἐπιμελητὴς τῆς βιβλιοθήκης ὁ κ. Στ. Βάλλης καὶ διευθυντὴς τοῦ ἀναγνωστηρίου ὁ κ. Π. Ι. Φέρμπος. Πρόεδρος δ' ἐπίτιμος ὁ κ. Κωνστ. Παπαρηγόπουλος. Ἐφορὸς δὲ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παίδων ὁ κ. Β. Δραγοῦμης καὶ κοσμητὰς οἱ κκ. Γ. Δουρούτης, Ν. Κουρῆς, Κ. Κούτσαλέξης, Θ. Μπαλτῆς, Γ. Κασδόνης καὶ Γ. Ζέζος. Ἐξελέχθησαν δ' ἐλεγκταὶ οἱ κκ. Δ. Κοκκίδης, Κ. Μπαλίλης καὶ Α. Καράλης.

Τοιαύτη ἐν πιστῇ εἰκόνι ἡ κατὰστασις τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου κατὰ τὸ ληξάν ἔτος τὸ δέκατον ἕνατον ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ.

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ

Τῷ ἀναγνώστῃ

Τὸ δράμα τοῦ δαιμονίου ποιητοῦ, οὗτινος ἐπεχείρησα ἕμμετρον μεταφράσιν, ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1832. Ἀλλὰ τὴν πρώτην ἐκείνην παράστασιν ἐπέπρωτο νὰ μὴ παρακολουθήσῃ ἄλλη. Ὁ ποιητὴς κατηγγέλθη εἰς τὴν κυβέρνησιν ὅτι διὰ στίχου του τινὸς ἐν τῇ Γ' πράξει τοῦ δράματος ὑπακινίσσεται τὸν πατέρα τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου Φιλίππου. Τὴν δὲ καταγγελίαν ταύτην ἐχάλκευσαν οἱ κόλακες καὶ οἱ παρόντες τῆς Αὐλῆς ἐν τοῖς ἀντιθαλάμοις τοῦ βασιλέως, ἀφανῶς καὶ ἀθορύβως, οὐδέποτε τολμήσαντες νὰ τὴν διατυπώσωσιν ἐνώπιον τοῦ γαλλικοῦ δημοσίου. Δὲν ἦτο δυνατόν ἐπομένως νὰ μὴ σκανδαλισθῇ ἡ γαλλικὴ τοῦ 1832 κυβέρνησις καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ διακωμωδηθῇ ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς σκηνῆς ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Γαλλίας!

Ἡ ἀδικία ἀπόφασις, δι' ἧς ἐδεδουλεύετο ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος καὶ ἐχάλιναγωγείτο τῆς ποιήσεως ἡ ἐλευθερία πηγῆς, ἥτις δεινὸν ἤγειρεν ἐν ταῖς πάσασι τῶν λογογράφων σάλον, εἶδει νὰ δικαιολογηθῇ εὐσχήμως πρὸ τοῦ δημοσίου. Ἐτεχνάσθησαν λοιπὸν οἱ σεμνοὶ τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ κυβερνηταὶ λόγον, βαρύνοντα μεγάλως ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τοῦ συγγραφέως: εἶπον ὅτι τὸ δράμα του προσκρούει εἰς τὴν ἠθικὴν.

Τὴν ἐτυμολογικὴν ταύτην ἐπηκολούθησε περιεργοτάτη καὶ τρικυμιώδης δίκη, καθ' ἣν ἐξερράγη φοβερὰ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ συκοφαντουμένου ποιητοῦ. Ὁ ἐν τῷ ἔμποροδικεῖφ ἀπαγγελλθεὶς κατὰ τὴν 19 Δεκεμβρίου παρὰ τοῦ Βικτωροῦ Οὐγκῶ λόγος ἀποτελεῖ καυτικωτάτην καὶ εὐγλωττοτάτην ἐμ.κ διαμικροτυρικὴν κατὰ τῆς αὐθαριέτου καὶ ἀκκίρου χρήσεως τῆς ἐπυχύος τῆς ἐξουσίας.

«Ἡ δίκη αὕτη, κύριοι — εἶπε — δὲν εἶνε συνήθης τις δίκη. Ἐνὲς νομίζουσιν, ἐκ πρώτης ὄψεως, ὅτι εἶνε ἀπλή ἐμπορικὴ ἀγωγή, ἀπαίτησις καὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν μὴ ἐκτέλεσιν ἰδιωτικοῦ συμβολαίου, ἐν μιᾷ λέξει, ἡδίκη ἐνὸς συγγραφέως ἐναντίον ἐνὸς θεάτρου. Οὐχί, κύριοι, εἶνε πλέον τὸ τοῦτου, εἶνε δίκη ἐνὸς πολίτου κατὰ μιᾶς κυβερνήσεως. Τὸ βάθος τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἶνε ἀπαγορευτικὴ διαταγὴ καθ' ἐνὸς ἔργου. Ἡ δὲ ἀπαγορευτικὴ κατὰ ἔργου τινος δικταγὴ ἀποτελεῖ λογοκρισίαν, καὶ τὴν λογοκρισίαν κινήρησε τὸ Σύνταγμα. Ἀπαγορευτικὴ διαταγὴ ἐναντίον ἔργου τινος εἶνε δήμευσις, καὶ τὸ Σύνταγμα κατήργησε τὴν δήμευσιν. Ἡ ἀπόφασις ὑμῶν, ἐάν μοι ἀποβῆ εὖνους, καὶ νομίζω ὅτι ἀμφιβάλλων ἤθελα σὰς εὐρίσκει, θὰ ἦνε πρόδηλος, καίτοι ἔμμεσος, μομφὴ κατὰ τῆς λογοκρισίας καὶ τῆς δήμευσεως. Βλέπετε, κύριοι, πόσον τῆς προκειμένης δίκης ὁ κέντρον ἐκτείνεται, πόσον εὐρύνεται. Διχάζομαι ἐνταῦθα διὰ καὶ τι ὑψηλότερον τοῦ προσωπικοῦ μου συμφέροντος; διχάζομαι διὰ τὰ γενικώτατα ἡδικιωμάτα μου, διὰ τὸ δικαίωμα μου τοῦ σκέπτεσθαι, καὶ διὰ τὸ δικαίωμα μου τοῦ διακατέχειν, δηλαδή διὰ τὸ δικαίωμα πάντων. Ἡ ἐμὴ ἡδίκη εἶνε γενικὴ, ὡς ἡ ὑμετέρα δικαιοσύνη ἀπόλυτος. Ἐνώπιον τοῦ ζητητήματος, οὕτως τεθέντος, ἐξαφανίζονται τὰς δίκης αἱ μικραὶ λεπτομέρειαι. Δὲν εἶμαι πλέον συγγραφεὺς τις μόνον, δὲν εἶσθε πλέον ἀπλῶς κέμποροδίκαι· ἡ συνείδησίς σας εἶνε ἀντιμέτωπος τῆς ἰδικῆς μου. Ἐν τῷ ἡδικαστηρίῳ τούτῳ ἐκπροσωπεῖτε μίαν σεβαστὴν ιδέαν, καὶ ἐγὼ ἐν τῷ ἡδρυφράκτῳ τούτῳ ἐκπροσωπῶ μίαν ἄλλην. Ἐπὶ τῆς ἐδρας σας ἐστὶν ἡ ἡδικαιοσύνη, ἐπὶ τῆς ἐμῆς ἡ ἐλευθερία. — Λοιπὸν, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἐλευθερία ἐπλάσθησαν ἵνα συνταυτίζωνται. Ἡ ἐλευθερία εἶνε δικαία, καὶ ἡ ἡδικαιοσύνη εἶνε ἐλευθέραι.»

Συνεταράχθη τὸ ἀκροατήριον καὶ ἡ κοινὴ γνώμη, ἀνεθάρρησαν ἐπὶ μικρὸν οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, ἀλλ' ἡ ἀπόφασις δὲν ἀνεκλήθη. Ὁ Βασιλεὺς διασκεδάει μόνις ἐπ' ἐσχάτων ἐδιδάχθη καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς Παρισινήσ σκηνηῆς, μετὰ πενήκοντα ὄλων ἐτῶν σκληρὰν προγραφὴν.

Κατὰ τὴν νέαν ταύτην διδασκαλίαν τοῦ δράματος, παρίστατο, λευκόθριξ ἤδη καὶ κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν, ὁ τότε πλήρης νεανικοῦ πυρὸς ποιητῆς του. Ἡ εἰς τὸ θέατρον εἰσοδὸς του παρήγαγε φρενητιώδη ἐνθουσιασμὸν καὶ ὑψίστας συγκινήσεις. Ἴδου καὶ ἄλλη, τρίτη ἤδη, γενεὰ ἀποθεώνει τὸν μέγαν διδάσκαλον καὶ ἔθνικὸν ποιητὴν της, ἐκαστονορθοῦσα τὸ ἀδίκημα τοῦ παρελθόντος.

Ἄλλ' εἶνε ἀληθῶς τὸ δράμα ἀνήθικον; Προτιμῶ νὰ παραθέσω αὐτοῦ τοῦ Οὐγκῶ τὴν ἀπολογίαν, διότι ἐν αὐτῇ περιέχεται καὶ τοῦ ἔργου ἡ βῆσις: «Εἶνε ἀνήθικον τὸ δράμα; Τὸ πιστεύετε; Εἶνε ἀνήθικον ἐν τῇ ἡβάσει; Ἴδου ἡ βῆσις του: Ὁ Τριβουλέτος εἶνε δυσειδής, ὁ Τριβουλέτος κείνη ἀσθενής, ὁ Τριβουλέτος εἶνε γελοιοποιὸς τῆς Αὐλῆς: τριπλῆ δυσ

ατυχία, ἥτις τὸν καθιστᾷ κακόν. Ὁ Τριβουλέτος μισεῖ τὸν Βασιλέα, διότι
 καίνε Βασιλεὺς, τοὺς εὐγενεῖς, διότι εἶνε εὐγενεῖς, τοὺς ἀνθρώπους, διότι
 εὐδὲν ἔχουσι πάντες ὕδον ἐπὶ τῆς ῥάχως. Ἡ μόνη του ἐπασχόλησις συ-
 νίσταται εἰς τὸ νὰ ἐξερεθίζῃ τοὺς εὐγενεῖς κατὰ τοῦ Βασιλέως, Ὁραύων
 τὸν ἀσθενέστερον κατὰ τοῦ ἰσχυροτέρου. Ἐξαχρειώνει τὸν Βασιλέα,
 τὸν διαφθείρει, τὸν ἀποκτηνώνει τὸν ὠθεῖ εἰς τὴν τυραννίαν, εἰς τὴν ἀμά-
 ρθυσιν, εἰς τὴν κακίαν. Τὸν διευθύνει πρὸς πᾶσαι τῶν εὐγενῶν τὰς οἰ-
 κογενεῖας, δεικνύων αὐτῷ διὰ τῆς χειρὸς ἐδῶ τὴν γυναῖκα ἵνα ἀπο-
 πλανήσῃ, ἐκεῖ τὴν ἀδελφὴν ἵνα ἀρπάξῃ, τὴν κόρην ἵνα ἀτιμάσῃ. Ὁ
 Βασιλεὺς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Τριβουλέτου εἶνε πανίσχυρον νευρόσπαστον,
 καταστρέφον πᾶσαι τὰς ὑπάρξεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ γελωτοποιὸς
 εὐτὸ θέτει ἵνα παραστήσῃ. Μίαν ἡμέραν, διαρκούσης ἑορτῆς, ἀκριβῶς καθ'
 ἡν στιγμὴν ὁ Τριβουλέτος ἐξώθει τὸν Βασιλέα νὰ ἀρπάξῃ τὴν σύζυγον
 αὐτοῦ Δέ Κοσσέ, ὁ κύριος Σαὶν Βαλλιέ εἰσχωρεῖ μέχρι τοῦ Βασιλέως
 εἵνα μεμφοθῇ αὐτοῦ μετὰ παρρησίας ἐπὶ τῇ ἀτιμώσει τῆς Ἀρτέμιδος
 Δεποκτιέ. Τὸν πατέρα αὐτοῦ, οὐτινος ἤρπακτον ὁ Βασιλεὺς τὴν κόρην,
 ὁ Τριβουλέτος ὑβρίζει καὶ περιγελά. Ὁ πατήρ ἐγείρει τὸν βραχίονα
 καὶ καταρᾶται τὸν Τριβουλέτον. Ἐκ τούτου ἐκπηγάξει ὅλον τὸ δράμα.
 Ἡ ἄληθής αὐτοῦ ὑπόθεσις εἶνε Ἡ κατάρτα τοῦ Σαὶν Βαλλιέ. Ἐλθωμεν
 εἰς τὴν δευτέραν πράξιν. Ἡ κατάρτα αὕτη ἐπὶ τίνας ἔπεσον; Ἐπὶ τοῦ
 Τριβουλέτου τοῦ γελωτοποιοῦ τοῦ Βασιλέως; Ὁχι, ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ
 πατρὸς, τοῦ ἔχοντος καρδίαν, τοῦ ἔχοντος κόρην Τριβουλέτου. Ὁ Τρι-
 βουλέτος ἔχει κόρην καὶ ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ὁ Τριβουλέτος δὲν ἔχει ἄλλο
 πᾶν τῆς κόρης του εἰς τὸν κόσμον· τὴν ἀποκρύπτει ἀπὸ τὰ βλέμματα
 πάντων, εἰς συνοικίαν ἔρχομαι, εἰς οἰκίαν ἀπομεμονωμένην. Ὅσον πλειό-
 τερον ἐργάζεται διὰ τὴν ἐν τῇ πόλει διάδοσιν τῆς κακίας καὶ τῶν ἁ-
 γίων, τόσῳ μᾶλλον κρατεῖ τὴν κόρην του μεμονωμένην καὶ κτάσκει-
 στον. Ἀνατρέφει τὸ τέκνον του ἐν ἀθωότητι, ἐν πίστει, ἐν ἠθικῇ.
 Τουθ' ὅπερ μεγάλως φοβεῖται εἶνε μὴ περιπέσῃ εἰς τὴν κακίαν, διότι,
 κακὸς αὐτός, γνωρίζει τὰ ἐξ αὐτῆς δεινὰ. Καίπῃ, ἡ κατάρτα τοῦ γέ-
 ροντος θὰ πλήξῃ τὸν Τριβουλέτον ἐν τῷ μόνῳ ἀγαθῷ, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ
 ἐν τῷ κόσμῳ, ἐν τῇ κόρῃ του. Ὁ Βασιλεὺς, τὸν ὁποῖον ὁ Τριβουλέτος
 ὠθεῖ εἰς ἀρπαγῆς, θὰ ἀρπάξῃ τὴν κόρην τοῦ Τριβουλέτου. Ὁ γελωτο-
 ποιὸς θὰ πληγῇ ὑπὸ τῆς Προνοίας ἀκριβῶς καθ' ὃν καὶ ὁ Σαὶν Βαλλιέ
 εὐτόπαν. Κατόπιν, ἀφοῦ ἀπήχθη καὶ ἀπώλετο ἡ κόρη του, θὰ ἐτοιμάσῃ
 παγίδαν κατὰ τοῦ Βασιλέως ἵνα τὸν ἐαδικήσῃ. Ἀλλὰ τὸ θῦμα θὰ ᾔνε
 αὐτός. Κατὰ ταῦτα, ὁ Τριβουλέτος ἔχει δύο μαθητάς, τὸν Βασιλέα
 καὶ τὴν κόρην του, τὸν Βασιλέα, τὸν ὁποῖον ἐξώθει εἰς τὴν κακίαν, καὶ
 τὴν κόρην του, τὴν ὁποῖαν ἀναπτύσσει ἐν ἀρετῇ. Θέλει νὰ ἀρπάξῃ
 εὐδὲ τὸν Βασιλέα τὴν κυρίαν Δέ Κοσσέ, καὶ ἀπάγει τὴν κόρην του. Θέ-ι

»λπει νὰ δολοφονήσῃ τὸν Βασιλέα ἕνα ἐκδικήσῃ ἐκείνην, καὶ δολοφονεῖ τὴν κόρην του. Ἡ τιμωρὶς ἐπέρχεται πλήρης: ἡ κατὰ τὸ πατρὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐκπαῖ κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς Λευκῆς.

»Δὲν ἀπόκειται εἰς ἡμᾶς νὰ κρίνωμεν εἰάν ἐν τούτοις περιέχεται ἰδέα δραματικὴ, ἀλλὰ βεβίως ἡθικὴ ἰδέα ἐνυπάρχει.

»Ἡ βῆσις ἐτέρου ἔργου τοῦ συγγραφέως εἶνε τὸ Περρωμένον. Τούτου καὶ Πρῶναι.»

Τοιαύτη εἶνε ἡ βῆσις τοῦ δράματος, τὸ ὁποῖον ἀπατόλησα νὰ μεταφράσω. Τὴν ἀρετὴν ταύτην ὁμολογῶ μου θέλει πιστεύσει ὡς εἰλικρινῆ ὁ γνωρίζων τὸ ὕψος τοῦ Οὐγκώ. Ὁ ἐγκύψας εἰς τὴν μελέτην τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου ποιητοῦ θὰ ἄνομολογήσῃ ὅτι τὸ ἐπαγωγὸν ὕψος του, τὸ ὁποῖον διακρίνει καὶ χάρις καὶ ὕψος καὶ δύνამις λόγου, εἶνε πολλοῦ τοσοῦτον ἰδιόρρυθμον, συνεσφιγμένον καὶ σκοτεινόν, ὥστε πολλάκις δὲν δύναται τις νὰ βεβαιωθῇ ἐπὶ τῆς πρώτης ἀντιλήψεώς του, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ μαντεύτῃ ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ ὅλου ἔργου τὸ ὑποκρυπτόμενον νόημα. Αἱ ἀπὸ ἐννοίας εἰς ἐννοίαν μεταβάσεις του εἶνε, οὐχὶ πολὺ σπκνίως, τοσοῦτον ἀπτόμοι, ὥστε ὁ κατὰ πρῶτον ἀναγινώσκων αὐτὸν ἤθελεν ἴσως νομίσει ὅτι χέτιμα χάνουσιν ἐν τῷ μέσῳ. Ἐὰν δὲ ὁ ἀναγνώστης λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς δυσχερεῖας τῆς ἡμετέρας γλώσσης, ἧτις πρόκειται ἀκόμη ἀμόρφωτος καὶ κυματινομένη, θέλει πιστεύει μετὰ πόσης δειλίας προβαίνω εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς μεταφράσεως ταύτης.

Προκειμένου ἐνταῦθα περὶ γλώσσης, θεωρῶ ἀναγκασιότατην τὴν ἐξήγησιν ὅτι ἐνόμισα ἀδύνατον νὰ τηρήσω πανταχοῦ τὸ αὐτὸ μέτρον. Ἐὰν εἶνε ἀληθές, καὶ βεβίως εἶνε, ὅτι τὸ δράμα εἶνε πιστὴ ἀκπαράστασις τῶν συμβάντων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, καὶ ἡ γλώσσα τότε, ἢ μέλλουσα νὰ ἐξιστορήσῃ αὐτά, πρέπει ἀναγκασίως νὰ ᾔνη σύμφωνος πρὸς τὰ ἐκδηλούμενα κισθήματα καὶ νὰ συμβιβάζεται πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν θέσιν τοῦ ὄντος προσώπου. Τούτου ἀπαῖ τεθέντος, περιορίζομαι ἀπλῶς νὰ εἶπω ὅτι μεταφράζων προσέφυγα ὅτε μὲν εἰς τὴν χαρίεσσαν τοῦ λαοῦ γλώσσαν, ἧτις μόνη δύναται νὰ ἐκδηλώσῃ τῆς καρδίας ἢ τῶν ἀπλουστέρων τὰς ἐκφράσεις, ὅτε δὲ εἰς τὴν καθαρῆσαν, ἧτις μόνη πάλιν εἶνε ἱκανὴ νὰ διερμηνεύσῃ τὰς ὑψηλοτέρας δραματικὰς ἐννοίας. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ ἀναγνώστης, ὅστις θ' ἀξιῶσθαι νὰ διέλθῃ τὰς ἐπομένας σελίδας, θέλει παρατηρήσει ὅτι ἡ γλώσσα τῆς μεταφράσεως ὑφίσταται καὶ καταπίπτει, ἐν τῷ αὐτῷ πολλάκις διαλόγῳ, ἀποτόμως, ὅταν, συμφῶνως πρὸς τὴν ἀρχὴν ἐξ ἧς ὠρμήθηεν, ἢ ἀνάγκη τῆς σκηνῆς καθίστα ἀναπόφευκτον τὴν ἀνωμαλίαν ταύτην.

Μεταφράζων ἕμμετρον δράμα ἐνόμισα ὅτι καταλληλότερον ἦθελον παρουσιάσει αὐτὸ εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς φιλολογοῦντας ἐν λόγῳ ἕμμετρον. Εὐτυχῶς οἱ ἀπὸ εἰκαστικῆς γράψαντες καὶ μεταφράσαντες δραματικὰ ποιῆ-

μαρτα ἡμέτεροι, οἵτινες πάντες σχεδὸν ἐπροτίμησαν τὸν τρίμηνον ἱκμιδικὸν στίχον, μὲ ἀπαλλάττουσι τῆς δικαιολογίας δικτὶ καὶ ἐγὼ τοῦτον ἐπροτίμησα. Ἐκολούθησα λοιπὸν ἀπλῶς τὴν ὁδὸν ἣν ἐγκριτοὶ τοῦ ἔθνους λόγιοι διέγραψαν, φραζῶν ὅτι ὁ ἔκμῃος, οὐλόλως προσκρούων εἰς τὴν ἀκοὴν ὅταν ὁ ἀπγγέλλων δὲν ἔχει ὑπ' ὄψιν τοὺς τὸν στίχον ἀλλὰ τὰς διακρήσεις τοῦ λόγου περιόδους, διακροῦγει τὴν μονοτονίαν τοῦ δεκαπεντατυλλάβου, καὶ ἐμφανίζεται ὡς πεζὸς ἀλλ' ἐρρυθμότερος λόγος, ἕποτος μᾶλλον ἀρμόζει πρὸς τὴν φύσιν αὐτὴν δραματικοῦ ἔργου.

Πολὺ προσεπάθησα ὅπως οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἀπομικρυνθῶ τοῦ πρωτοτύπου, ζητήτας ν' ἀποδώσω αὐταῖς λέξεσι τὰς ἰδέας τοῦ συγγραφέως. Τῆς ἀρχῆς ταύτης παρεξέκλινα μόνον ὅτε ἐνόμισα ὅτι ἡ ἔννοια, μεταστροφὴ ἀκριβῶς ὡς ἔχει ἐν τῷ κειμένῳ, δὲν θὰ ἦτο καταληπτὴ εἰς τὸν "Ἑλληνας ἀναγνώστην, ἢ ὅπου τὸ χωρίον ἦτο λίαν ἰδιορρυθμῶς καὶ σκοτεινῶς ἐκπεφρασμένον. Τότε κατ' ἀνάγκην κατέφυγα εἰς ἀναλόγους τῆς καθ' ἡμᾶς γλώσσης ἐκφράσεις, ἢ ἀναγκάσθην νὰ μεταφράσω κατ' ἔννοιαν. Αἱ περιπτώσεις ὅμως αὗται περιορίζονται εἰς ἐλάχιστας, σημειουμέναις ἐν τέλει τῶν σχετικῶν σελίδων διὰ τῆς περὶ τῆς τῶν στίχων τοῦ πρωτοτύπου.

Ἐύχομαι ἵνα μὴ ἐλαγχθῶ ὡς μεγάλως ἀδικήτας τὸν δαιμόνιον τοῦ αἰῶνος ποιητὴν διὰ τῆς μεταφράσεως ἐνὸς τῶν δραμάτων του. Εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ ἀποδοκιμάσωσι τὴν ἐκλογὴν μου, ὀφείλω νὰ ἐξηγήσω ὅτι ἡ μετάφρασις τοῦ ὑπ' ὄψιν δράματος ἤρξατο τυχαίως ὅλως καὶ ἄνευ προδιαγεγραμμένου τινος σκοποῦ. Ἦτο ἀδύνατον νὰ φαντασθῶ ὅτι ἡ πρὸς ἰδίαν μόνον ἐπασχόλησιν ἀρξαμένη ἐργασία, τὴν ὁποῖαν ἐπὶ μακρὸν ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον ὅλως λητμονήσει, ἤθελέ ποτε ἐπανακληρῆθῃ καὶ συμπληρωθῆ, πολλῶ δὲ μᾶλλον ὅτι θ' ἀπεσπᾶτο μίαν ἡμέραν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου μου.

Ἐθεώρησα ἀνεπὶφοικτον καὶ τὴν ἐξήγησιν ταύτην, διότι ἤκουσα ἐπιμόνως ἐπανακληρῆν ὅτι ἐξελλήνισα ἔργον μὴ περιέχον μεγάλην δραματικὴν ἀξίαν. Δὲν ἀντιτείνω, μεθ' ὅσα ἀνωτέρω εἶπον. Ἰσως ὅμως ὁ ἀναγνώστης, ὅστις θ' ἀξιῶσθαι προσοχῆς τινος τὰς ἐπομέναις σελίδας, ἀντιτάξῃ κ' ὅτι τὸ ἐξελληνισθὲν τοῦ μεγάλου ποιητοῦ δράμα, ὅσα δὲ ἴποτε καὶ ἐνέχει δραματικὰς ἀτελείαις, εἶνε πάντοτε ἔργον τῶν κελῶν χρόνων τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, καθ' οὗς ἦτο ἐν πλήρει ἀκμῇ ἡ παραγωγικὴ του δύναμις, καὶ ὡς τοιοῦτον συναρπάζει πολλάκις τὸ πνεῦμα καὶ κατανύγει τὴν καρδίαν πολλοῦ μέχρι τῶν μυχικιτάτων αὐτῆς βυθῶν. Ἐὰν τυχὸν εἴπει τοῦτο ὁ ἀναγνώστης, ἡ γνώμη τῶν ἀποδοκιμαζόντων τὴν ἐκλογὴν μου περικρένει καὶ πάλιν ἰσχυρὰ, ἀλλὰ συγχρόνως δικαιολογουμαι διὰτὶ ἀπεράτισα νὰ δημοσιεύσω τὴν προκειμένην μετάφρασιν.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Νοεμβρίου 1881.

Εὐγ. Γ. Γ.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Φραγκίσκος Πρώτος.
Τριβουλέτος.
Λευκή.
Ὁ Κύριος Σαιν Βαλλιέ.
Σαλταβαδήλ.
Μαγκελόνη.
Κλεμέντιος Μαρώ.
Δὲ Πιέν.
Δὲ Γόρδ.
Δὲ Παρδαγιάν.
Δὲ Βριών.
Δὲ Μονσενῆ.
Δὲ Μονμορενσῆ.
Δὲ Κοσσέ.
Δελατούρ-Λανδρῆ.
Ἡ Κυρία Δὲ Κοσσέ.
Ἡ Κυρά Βεράρδη.
Ἄκολουθος τῆς Βασιλίσσης.
Θαλαμηπόλος τοῦ Βασιλέως.
Εἷς ἰατρός.
Εὐγενεῖς, Ἄκολουθοι.
Ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ.

Ἡ σκηνὴ ἐν Παρισίοις, ἐν ἔτει 152...

Σημειώσεις. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπὸ σκηνῆς διδακτικὴ ἄνευ εἰδικῆς τοῦ μεταφραστοῦ ἀδείας.

ΣΑΙΝ—ΒΑΛΛΙΕ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Εορτή νυκτερινή ἐν Λούδρω. Μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσαι πλήθουσαι κόσμου. Φωτισμός μεγαλοπρεπής. Ἀντηχεί ζωνρὰ μουσική καὶ ἀπλετοὶ γέλωτες. Ὁ χορὸς ἐν τῇ ἀκρῇ του. Ὑπηρέται περιφέρουσιν ἐπὶ χρυσῶν δίσκων πινάκια. Εὐρισὶ καὶ κορίαι καθ' ὁμίλους ἔρχονται καὶ παρέρχονται ἐν τῆς σκηνῆς. Ἡ εορτή εἶνε πρὸς τὸ τέλος της διὰ τῶν δελωμάτων φαίνεται ὑπερῶσκουσα ἡ αὐγὴ. Τὴν ἐσπερίδα, ἣτις ἔχει μᾶλλον ὀργίων χαρακτήρα, διακρίνει πολλὴ ἐλευθεριότης. Ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς ἐπιπέλοις ἐπικρατεῖ ὁ τῆς ἀναγεννήσεως ῥυθμός.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ὅποσον ἐξωγράφισεν ὁ Τυτιανὸς;
ΔΕΛΑΤΟΥΡ ΛΑΝΔΡΗ.

Ὁ Βασιλεὺς

Κόμη, τὴν ἱστορίαν ἤθελα αὐτὴν
Νὰ τελειώσω. Εἶνε βέβαια γυνὴ
Καταγωγῆς ἀσπίμου, ἀλλὰ θελκτικῆ.

Δελατοῦρ-Λανδρῆ

Ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας τὴν Κυριακὴν
Τὴν συναντᾶτε;

Ὁ Βασιλεὺς

Τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ.

Ἐκεῖ καθε Κυριακὴν εὐρίσκομαι.

Δελατοῦρ-Λανδρῆ

Καὶ τοῦτο δύο τῶρα μῆνας γίνεται.

Ὁ Βασιλεὺς

Βεβαίως.

Δελατοῦρ-Λανδρῆ

Καὶ ποῦ κατοικεῖ;

Ὁ Βασιλεὺς

Εἰς τοῦ Μπισσού

Τὴν στενωπὸν.

Δελατοῦρ-Λανδρῆ

Πλησίον τῶν μεγάρων δὲ

Κοσσέ;

Ὁ Βασιλεὺς

Ὅπου ὑψοῦται τείχος ὑψηλόν.

Δελατοῦρ-Λανδρῆ

Ἄ ναι. Εἰξεύρω. Τὴν ἀκολουθεῖτε δὲ
Πάντοτε.

Ὁ Βασιλεὺς

Ἐχει μίαν γραίαν μέγαيران,
Ποῦ οὔτε νὰ λαλήσῃ, οὔτε νὰ ἰδῇ,
Οὔτε ν' ἀκούσῃ τὴν ἀφίνει τίποτε.

Δελατοῦρ-Λανδρῆ

Ἀλήθεια;

Ὁ Βασιλεὺς

Τοῦτο εἶνε τὸ παράδοξον:

Μυστηριώδης τὸ ἑσπέρας ἄνθρωπος,
Ἐπὶ μανθῶν μαῦρον καλυπτόμενος,
Πισθεύει, ὀφελούμενος ἐκ τῆς νυκτός,
Εἰς τὴν οἰκίαν.*

Δελατοῦρ-Λανδρῆ

Μιμηθῆτέ τον καὶ σεις.

Ὁ Βασιλεὺς

Εἶνε κλειστὸς ὁ οἶκος καὶ ἀπρόσιτος.

* Τὸ κείμενον ἔχει ἐπὶ λέξι: ὡς ἔξῃς:

C'est que le soir un homme, à l'air mystérieux,
Très bien enveloppé, pour se glisser dans
[l'ombre,
D'une cape fort noire et de la nuit fort sombre
Entre dans la maison.

Δελατοῦρ-Αανδρῆ

Ἡ δὲ κυρία ἐν σᾶς ἔδειξέ ποτε
Κανὲν ζωῆς σημεῖον, ὅταν, Βασιλεῦ,
Τὴν παρακολουθεῖτε;

Ὁ Βασιλεὺς

Ὅπως δὴ ποτε,
Ἐάν πολὺ ἐν ἀκατῶμαι, φοβερὰν
Δὲν πρέπει γὰρ μοῦ ἔχη ἀντιπάθειαν.

Δελατοῦρ-Αανδρῆ

Εἰσεύρει τάχα ὅτι ἀγαπᾷ αὐτὴν
Ὁ Βασιλεὺς;

Ὁ Βασιλεὺς

Μὲ ἄλλο ἐνδυμα ἀπλοῦν
Μὲ βλέπει. *

Δελατοῦρ-Αανδρῆ γελῶν.

ὑποθέτω ὅτι κανεὺς
Ἐφημερίου παλλακὴν ἤρασθητε,
Ἴσως καρμὶαν κομπομὶαν Τοανῶν,
Μὲ ἔρωτα ἀγνότατον.
(Εἰσερχονται διάφοροι μετὰ τοῦ Τριβουλέτου)

Ὁ Βασιλεὺς τῷ Δελατοῦρ-Αανδρῆ

Σοῦτε! ἔρχονται.
Ὅρεται καναὶς νὰ μάθῃ ἵνα σιωπᾷ,
Ἐάν ἐπιτυχίαν εἰς τοὺς ἔρωτας
Ἐπιζητῆ.
(Στραφόμενος πρὸς τὸν Τριβουλέτον, ὅστις πλη-
σιάζας εἶχεν ἀκούσει τοῦ τελευταίου λόγου)
Δὲν εἶνε ἀληθὲς αὐτό;

Τριβουλέτος

Ἡ μυστικότης μόνη τὰς ἐρωτικὰς
Δολοπλοκίας ἀσφαλίζει.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ, ΔΕ ΓΩΡΔ,
πολλοὶ ἄλλοι ἀδελφικοὶ πλουσίως ἐνδεδυμένοι.
Ὁ Τριβουλέτος φέρει τὴν περιβολὴν τοῦ γελο-
τοποιοῦ, ὅπως τὸν ἀπεικόνισεν ὁ Βανιράκιος.
Ὁ Βασιλεὺς παρατηρεῖ παρερχόμενόν ὄμιλον
κυριῶν.

Δελατοῦρ-Αανδρῆ

Ἡ Βανιώσιμ

Εἶν' ἐξαισία!

Δὲ Γώρδ

Αἱ κυρίαι Μονσεβρέγγ
Καὶ Δ' Ἄλθ εἶνε γυναῖκες ὠραιόταται.

*

Je me déguise
D'une livrée en laine et d'une robe grise.

Ὁ Βασιλεὺς

Ἄλλ' ἢ κυρία Δὲ Κοσσὴ διαρτερεῖ.

Δὲ Γώρδ

Ἡ Δὲ Κοσσὴ! Ὀλίγον ἡσυχώτερα,
(Δεικνύει αὐτῷ τὸν Δὲ Κοσσὴ, διαγοῦμενον δεῦ-
τοῦ βάλου τῆς σκηνῆς.—Ὁ Δὲ Κοσσὴ εἶνε
μικρόσωμος καὶ προγαστρω, κεῖς ἐκ τῶν ἐν
Γαλλίᾳ τεσσάρων μᾶλλον εὐσάρκων εὐγε-
νῶν* λέγει ὁ Βρανιώσιμ)
Ὁ σύζυγος ἀκούει, Βασιλεῦ!

Ὁ Βασιλεὺς

Μὲ μέλλει, Σαρμάνη;

Καὶ τί

Δὲ Γώρδ

Πλὴν ὅα τὸ εἶπῃ
Εἰς τὴν κυρίαν Ἄρτεμιν.

Ὁ Βασιλεὺς

Ἄς τὸ εἶπῃ!
(Μετακλίνας πρὸς ἄλλας κυρίας εἰς τὸ
βάθος τῆς σκηνῆς)

Τριβουλέτος τῷ Δὲ Γώρδ.

Θέλει δυσαρτεστήσει τὴν Ἄρτεμιδα
τοῦ Ποκτιέ. Παρήθε τώρα ἑβδομάς
Ποῦ δὲν τῆς ὀμίλει.

Δὲ Γώρδ

Μὴ εἰς τὸν σύζυγον
Ὅα σταίλῃ πάλιν;

Τριβουλέτος

Δὲν πιστεύω.

Δὲ Γώρδ

Τοῦ πατρὸς
Ἐπλήρωσε τὴν χάριν. Φεύγει—ἐξοφλεῖ.

Τριβουλέτος

Ἀποῦ ὁ λόγος περὶ τοῦ Σζίν-Βζλλιέ,
Εἰπέτε μου, ὁ γέρω—ἐξότροπος
Πὶ ἔπαθε καὶ ἔβαλε τὴν κήρην του,
Τὴν εὐμορφὴν καὶ τρυφερὴν Ἄρτεμιδα,
Τὸν ἄγγελον, ἅπου μᾶς ἔσταλ' ὁ Θεός,
Ζευγαρωμένη σὲ κρεβδάτι νομισιό
Μ' ἕνα σημαδευμένο γέρω δικαστή;

Δὲ Γώρδ

Εἶνε παράφρων.—Παρὰ τὸ ἰκεσίμα
Ἐμην, ὅτε τὴν χάριν ἔλαβε.—Βαρὺς
Ὁ γέρων εἶνε καὶ ὠχρὸς. Πλήρσιον του
Ἐμην πλέον ἢ ὅσον εἶμαι ἀπὸ σέ.

Δὲν εἶπαν ἄλλο παρὰ μόνον: «Ὁ Θεὸς
Τὸν Βασιλέα νὰ φυλάττη!» Τώρα δὲ
εἶν' ἐντελῶς παράφρων!

(Ὁ Βασιλεὺς διέρχεται μετὰ τῆς
Κυρίας Δὲ Κοσσέ).

Ὁ Βασιλεὺς

Φεύγατε λοιπόν,

Ἀπάνθρωπε!

Ἡ Κυρία Δὲ Κοσσέ στενίζουσα

Εἰς Σοσοῶν μὲ ὁδηγεῖ

Ὁ σύζυγός μου.

Ὁ Βασιλεὺς

Πλὴν δὲν εἶνε ἄδικον

Ὅτε οἱ λόγοι καὶ εὐγενεῖς πρὸς σὰς
τὸ βλέμμα στρίψουν πλήρες πόθου κ' ἔρωτος,
εἰς τὴν ὠραιότεραν βίου εὐτυχῶς
Στιγμὴν, ὅποτε μονομάχοι, στιχουργοὶ,
Φυλάττουσιν διὰ σὰς τὰ ἐνδοξότερα
Κτυπήματα, τοὺς εἰχουστῶν τοὺς προφεράς,
Ὅτε οἱ συμπαθεῖς σὰς ὀφθαλμοὶ, τὸ πῦρ
Σκορπίζοντες πρὸς ὅλους, ἀναγκάζουσι
τὰς ἄλλας τὰς γυναῖκας νὰ ἀκολουθοῦν
Μ' ἄγρυπνον ἔμμα τοὺς ἠγαπημένους των,
Σεῖς, ἡ ὁποία τὴν Ἀῦλὴν θαρσύνετε
Μὲ τόσην λάμψιν, σεῖς ὁ λάμπων ἥλιος,
Ὅστις ἂν λείψῃ, θὰ ἐκλείψῃ καὶ τὸ φῶς,
Περὶφρονούσα Δαῦκα, Ἀδοκράτορα,
Περίγχιπα, Βασιλέα, μεταβαίνετε
Νὰ λάμψητε εἰς ἐπαρχίας οὐρανῶν,
Ἄσημον ἄστρον;

Ἡ Κυρία Δὲ Κοσσέ

Ἠσυχάζεσθε!

Ὁ Βασιλεὺς

Ποῦ!

ὦ, ὄχι, ὄχι! Εἶνε ἔκτακτος πολὺ
Ἡ ἰδιοτροπία σας, νὰ σβόνετε
τὴν λάμψιν ἐν τῷ μέτω τοῦ χοροῦ.
(Παύχεται ὁ Δὲ Κοσσέ.)

Ἡ Κυρία Δὲ Κοσσέ

Ὁ σύζυγός μου ὁ ζηλιάρης, Βασιλεῦ.
(ἀφίνει αἰφνιδίως τὸν Βασιλέα.)

Ὁ Βασιλεὺς

Ποῦ νὰ τὸν πάρῃ ὁ διάβολος λοιπόν.

* Τὸ κείμενον λέγει:

Que vousqui, d'un tel lustre obtonnisiez la cour
Que, ce soleil parti, l'on doute s'il fait jour,
Vous alliez, méprisant duc, κτλ.

(Πρὸς τὸν Τριβουλέτον.)

Καὶ ὅμως εἰς τὴν σύζυγόν του ἔγραφα
Ὀλίγους στίχους! Δὲν σοῦ ἔδειξεν αὐτὸ
τὸ τελευταῖον ποιητῶν μου ὁ Μαρῶ;

Τριβουλέτος

Τοὺς στίχους σας ποτὲ μου δὲν ἀνέγνωσα.
Οἱ στίχοι Βασιλέως εἶνε πάντοτε
Ἠλὺ κακοί.

Ὁ Βασιλεὺς

ὦ ἐξάβουλει!

Τριβουλέτος

Ἀφήσατε

Νὰ στιχουργῇ τὸν ὄγλον, Βασιλεῦ! Ἴ μεις
Ἐγγὺς τοῦ κάλλους ἐρωτοτροπεῖτε, καὶ
Ἄς γράφῃ στίχους ὁ Μαρῶ. Τοῦ καθενὸς
Ἰδοῦ ὁ κληρὸς. Βασιλεῦς εἰς στιχουργῶν
Ἐκπίπτει.

Ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιασθῶς.

Ἀλλὰ ἡ ψυχὴ ἐψόνεται,

Ὅποταν διὰ τὰς ὠραίας στιχουργῆς-
εἰς τὸν βασιλικὸν μου πύργον ἤθελα
ἰτερὰ νὰ θίσω.

Τριβουλέτος

Θὰ κατασκευάσετε

Ἐν' ἀνεμόμυλον.

Ὁ Βασιλεὺς

Θὰ σ' ἐμασσίγωνα

Ἄν τὴν Κυρίαν Κοσσὴν δὲν ἔβλαπα
Ἠλῆσόν μου.

Ἐπεῖθαι πρὸς τὴν Κυρίαν Κοσσὴν, μεθ' ἧς
λαρνεύεται.)

Τριβουλέτος ἰδίᾳ

* Ἐ ἀκολούθησε λοιπόν

τὸν ἀνεμόμυλον, ὅπου κατόπιν καὶ αὐτῆς
Σὲ φέρει.

(Ὁ Δὲ Γορῶ πλησιάζει τὸν Τριβουλέτον καὶ
τῷ δεικνύει τίς εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς συμ-
βαίνοντα.)

Δὲ Γορῶ

Ἡ Κυρία Δὲ Κοσσέ ἰδοῦ

Ἄπὸ τὴν ἄλλην θύραν. Εἶμαι βέβαιος
Ὅτι σ' ἀφήσῃ τὴν χειρὶδά της χαμαὶ
Ἴνα ὁ Βασιλεὺς τὴν λάσῃ.

* Τὸ πρωτότυπον λέγει: Que la canaille
Fasse rimer amour et jour vaille que vaille.
Ἐνόμισα ὅτι ἀνάλογος κατὰ λέξιν μετάφρασις
τοῦ στίχου οὐδὲν ἤθελε προσθέσει εἰς τὴν ἐν-
σταυρῶν.

Τριβουλέτος

Ἰδωμεν.

(Ἡ Κυρία Δέ Κοσσέ, παρατηρούσα μετὰ πεισμονῆς τῆς φιλοφρονήσεως τοῦ Βασιλέως πρὸς τὴν Δέ Κοσσέν, ἀφίνει πράγματι τὴν ἀνθοδέσμην τῆς νύκτες. Ὁ Βασιλεὺς ἐγκυριαστικῶς τὴν Δέ Κοσσέν, λαμβάνει τὴν ἀνθοδέσμην τῆς Δέ Κοσσέ, μεθ' ἧς συνδιαλέγεται τρυφερῶς.)

Δέ Γόρδ τῷ Τριβουλέτῳ.

Δὲν σοῦ τὸ εἶπα;

Τριβουλέτος

Ἀριστοῦργημα!

Δέ Γόρδ

Ἰδοῦ,

Τὸν Βασιλέα πάλιν ἐσαγγέλευσε.

Τριβουλέτος

Κόσος γυναίκα εἶνε τετραπέρατος Διάβολος.

(Ὁ Βασιλεὺς ἐγκαλιέται τὴν Δέ Κοσσέ καὶ τῇ φιλεῖ τὴν χεῖρα. Γαλᾶ καὶ φλυαρεῖ ἐκείνη. Αἰὼνης εἰσέρχεται ὁ Δέ Κοσσέ διὰ τῆς ἐν τῷ βῆθει θύρας. Ὁ Δέ Γόρδ εἰδοποιεῖ τὸν Τριβουλέτον. Ὁ Δέ Κοσσέ, χωρὶς νὰ προχωρήσῃ, παρατηρεῖ τὸν Βασιλέα μετὰ τῆς γυναικὸς του.)

Δέ Γόρδ πρὸς τὸν Τριβουλέτον.

Ὁ σύζυγός!

(Ἡ Κυρία Δέ Κοσσέ βλέπουσα τὸν σύζυγόν της διαφεύγει τῶν χειρῶν τοῦ Βασιλέως, κρατοῦντος αὐτὴν ἐν τῇ ἀγκάλῃ του.)

Ἡ Κυρία Δέ Κοσσέ

Ἀφῆτέ με!

Τριβουλέτος

Ἐδῶ τί θέλει ὁ ζηλιάρης κυλιάρης!

(Ὁ Βασιλεὺς λαμβάνων ἀπὸ τραπέζης τοῦ βῆθους οἶνον πίνει.)

Δέ Κοσσέ

(καταβαλὼν σκεπτικῶς τὴν σκηνήν)

Τί ἔλεγον;

(Πλησιάζει τὴν Δελατοῦρ-Λανδρῆ, ὅστις τῷ νεύει ὅτι ἔχει τι νὰ τῷ εἴπῃ.)

Τί;

Δελατοῦρ-Λανδρῆ μυστηριωδῶς.

Εἶνε ἀριστοῦργημα

* Quittons-nous.

Ἡ σύζυγός σου!

(Ὁ Δέ Κοσσέ μορφάζων μεταβαίνει πρὸς τὸν Δέ Γόρδ, προσποιούμενον ὅτι θέλει νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τι.)

Δέ Γόρδ αἰγᾶ.

Τί νὰ ἔχῃς τὸ λοιπὸν

Ἡοῦ σοῦ σκοτίζει τόσο τὸ μυαλό; Γιατί Μὲ ἀντρυχία βλέπεις γόρω σου;

(Ὁ Δέ Κοσσέ τὸν ἀφίνει δυσαρίστως καὶ συναντᾶται κατὰ πρόσωπον μετὰ τοῦ Τριβουλέτου, ὅστις τὸν φέρει μετ' ἠθους ἐμπιστευτικῶς εἰς γωνίαν τινὰ τῆς σκηνῆς. Ἐνῶ οἱ Δέ Γόρδ καὶ Δελατοῦρ-Λανδρῆ ἐκρήγνυνται εἰς παταγώδεις γέλωτας.)

Τριβουλέτος αἰγᾶ.

Ἡδὸς τί

Σὲν συγχυσμένος εἶσαι, κύριε Κοσσέ;

(Καγχάζων στρέφει τὰ νῶτα τῷ Δέ Κοσσέ, ὅστις ἐξέρχεται ἐξωργισμένος.)

Ὁ Βασιλεὺς ἐπανερχόμενος.

Ὅπόσον εἶμ' εὐδαίμων! Ἡρακλῆς καὶ Ζεὺς ἦνε ἐμπρὸς μου κωμικοὶ ἐγωῖσται!

Ὁ Ὀλυμπός των εἶνε μὴ φιλαέ!

Ὦ, πόσον εἶνε αἱ γυναῖκες θελακτικαί!

Εἶμαι εὐδαίμων! Ζύ;

Τριβουλέτος

Ἀρκεύντως. Δηλαδῆ

Κρυφογελοῖ με τυδε χοροὺς, τὰ παίγνια,

Τοὺς ἐρωτᾶς σας. Ἐγὼ κρίνω, ἐνῶ σεῖς

Ἀπολαμβάνετε. Σεῖς εἶσθε εὐτυχῆς

Ὡς Βασιλεὺς, ἐγὼ δὲ ὡς κυφός.

Ὁ Βασιλεὺς

Ὦ τί

Χαρμήσουν ἡμέραν με ἐγέννησαν

Ἡ μήτηρ μου γελῶσα!

(Παρατηρῶν τὸν Δέ Κοσσέ ἐξερχόμενον.)

Μόνος δὲ αὐτός

Ὁ κύριος Κοσσέ τὴν ἐορτὴν χαλᾶ.

Ὡς τὸν εὐρίσκεις;

Τριβουλέτος

Ἐντελῶς φίλιον.

Ὁ Βασιλεὺς

Ἐί τί μᾶς μέλλει; Ὅλα με εὐχαριστοῦν

Ἐκτὸς τοῦ ζηλοτύπου τούτου. Τριβουλέ,

Νὰ δύνῃσαι, νὰ ἔχῃς, νὰ ἐπιθυμῆς

Τὸ πᾶν! Τί εὐτυχία τὸ νὰ ζῆ κανεῖς!

Ὅπως ἡ ζωὴ μᾶς δίδει ἀγαθά!

Τί εὐτυχία!

Τριβουλέτος

Μεθυσμένος, Βασιλεύ,
Πιστεύω ότι είσθε!

"Ο Βασιλεύς

Βλέπε, βλέπ' εκεί...
"Ω τί όραιοι όφθαλμοί! τί λαξυτοί
Βραχιόνες!

Τριβουλέτος

Τῆς γυναίκος τοῦ Δέ Κοσσέ;

"Ο Βασιλεύς

"Ελα νά μάς φυλάττεις!

(Ψάλλει)

Τί ζωή χαριτωμένη
Ποῦ περνάει τὸ Παρίσι
Τῆς γιορταίς!
Κάθε ώραία άσπροενδυμένη...

Τριβουλέτος ψάλλων.

Καί οἱ άνδρες ζαλισμένοι
'Από μεθύσι.*

(Εξερχομένων αὐτῶν εἰσέρχ. πολλοὶ εὐγενεῖς.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΔΕ-ΓΟΡΔ, ΔΕ-ΠΑΡΔΑΓΙΑΝ, νέος ξανθός &
κόλουθος. ΔΕ-ΒΙΚ. "Ο ποιητής ΚΛΕΜΕΝ-
ΤΙΟΣ ΜΑΡΩ, υπό σολήν θαλαμηπόλου τοῦ
Βασιλέως. ΔΕ-ΠΙΕΝ, καί τινεσ ἄλλοι εὐ-
γενεῖς. "Ο ΔΕ-ΚΟΣΣΕ πηγαινοέρχεται σκε-
πτικός.

Κλεμέντιος Μαρώ
(Χαιρετῶν τὸν Δέ Γόρδ.)

Τί εἰξεύρετε

"Απόψε;

Δέ Γόρδ

"Απολύτως τίποτε. Εἰρή

"Οτι ἡ εορτή μας εἶνε θελκτική
Καὶ εὐθυμαί ὁ Βασιλεύς.

Μαρώ

Μπα! καὶ αὐτὸ

"Ὡς νέον λέγεις; Μπα! "Ο Βασιλεύς λοιπὸν
Διασκεδάζει; ᾧ διάβολε!

* "Ιδοῦ τὸ γαλλικὸν ᾠσμᾶτιον:

Vivent les gais dimanches
Du peuple de Paris!
Quant les femmes sont blanches...
Quand les hommes sont gris!

Δέ Κοσσέ διερχόμενος ὀπισθεν αὐτῶν.

Αὐτὸ

Εἶνε πολὺ κακὸν ἐν τούτοις. Βασιλεύς
Διασκεδάζων εἶνε ἐπικίνδυνος
(παρέρχεται.)

Δέ Γόρδ

Παγώνει τὴν ψυχὴν μου ὁ πτωχὸς αὐτὸς
Κοσσέ.

Μαρώ σιγᾷ

Νομίζω ὅτι τὴν γυναῖκά του
Πολιορκεῖ ὁ Βασιλεύς.

(Ἐὐ Δέ Γόρδ κατανεύει. Εἰσέρχ. ὁ Δέ Πιέν.)

Δέ Γόρδ

Φίλτατε εὐούξ,

Καλῶς ὄρισατε!

(Χαιρετῶνται.)

Δέ Πιέν μυστηριωδῶς.

"Ὡ, νέα, φίλοι μου,

Σᾶς φέρω! Κάτι, ὅπου τὸ σοφώτερο
Κεφάλι θὰ ζαλίση! πρᾶγμα κωμικόν,
Θαυμάσιον συγχρόνως! "Ερωτοδουλειά,
Κάτι παράδοξον!

Δέ Γόρδ

Μὰ τί;

Δέ Πιέν τοῦς συγκαλεῖ περὶ ἑαυτὸν.

Σούτ!

(Τῷ Μαρώ, ὅστις εἶχε μεταβῆ πρὸς τινεσ ἄλλουσ)

"Ε, Μαρώ,

"Ελα ἐδῶ.

Μαρώ πλησιάζων.

Τί θέλεις;

Δέ Πιέν

Βῆσαι μέγας βλάξ.

Μαρώ

"Ενόμιζα μέγας διὰ τίποτε

"Οτι δὲν εἶμαι.

Δέ Πιέν

Εἶδα εἰς βιβλίον σου,
Τὴν ἄλωσιν τῆς Πεσχίερης, οὕτω πως
Νά γράψης περὶ Τριβουλέ: "Μὲ σουβλερὸ
»Πολὸ κεφάλι, ἕνας γελωτοποιὸς,
»Φρόνιμος στὰ τριάντα χρόνια του, καθὼς
»Τὴν ὄρα ποῦ τὸν γέννησ' ἡ μητέρα του."
Βλάξ ὅπου εἶσαι!

Μαρώ

Νά μὲ πάρῃ ὁ διάβολος

"Αν ἐγνωῶ τί λέγεις!

Δὲ Πιῶν
"Ἔστω!
(Τῆ Δὲ Δόρδ)
Κύριε
Δὲ Σιμιάνη, Παρδαγιάν,
(Ὁ Δὲ Γόρδ, Δὲ Παρδαγιάν, Μαρῶ καὶ Δὲ
Κοσσὲ περιστοιχίζουσι τὸν Δοῦκα.)
μαυτῶσατε,
"Ἄν ἀγαπᾶτε. Κἄτι τι ἀνήκουστον
Συμβαίνει εἰς τὸν Τριβουλέτον.

Δὲ Παρδαγιάν
Μήπως καὶ
Κυφὸς δὲν εἶνε πλέον;

Δὲ Κοσσὲ
Τὸν διώρισαν
Στρατάρχην;
Μαρῶ
Κατὰ λάθος ἔφεραν αὐτὸν
Ψηφὸν εἰς τὸ τραπέζι;

Δὲ Πιῶν
"Ὅχι. Κἄτι τι
Ἀκόμη πλέον νόστιμον. Μαντεύσατε
"Ἐχει... τί ἔχει;... εἶνέ τι ἀπίσταυτον!

Δὲ Γόρδ
Μονομαχίαν μὲ τὸν Γαργαντούαν, ἔ;

Δὲ Πιῶν
"Ὅχι.
Δὲ Παρδαγιάν
Κανένα πίθηκον ἀπὸ αὐτὸν
Ἀκόμη πλέον ἔσχημον;

Δὲ Πιῶν
Ὅστε αὐτό.
Μαρῶ
Χρήματα μήπως ἄφθονα;

Δὲ Κοσσὲ
Θέσιν σκυλιοῦ
"Ὅπου γυρίζει τὸ ψηφὸ εἰς τὴν φωταῖά;
Μαρῶ
Συνάντησιν καμίζου στὸν παράδεισον
Μὲ τὴν παρθένον;

Δὲ Γόρδ
"Ἐχει τὸ λοιπὸν ψυχὴν;

Δὲ Πιῶν
Στοιχηματίζω.—Θέλετε; Ὁ Τριβουλὲ
Ὁ ἀσχημάθρωπος, ὁ γελωτοποιὸς,
ἔδωξέν τὸ τί ἔχει... Κἄτι φοδερὸν!

Μαρῶ
Καμπούρα;
Δὲ Πιῶν
"Ὅχι. "Ἐχει...—Στοιχημα
θὰ βάλετε; τί ἔχει;—μὴν παλλακίαν!
(Πάντες ἐκρήγνυνται εἰς γέλωτας.)

Μαρῶ
Ὁ δοῦξ μας εἶνε νοστιμώτατος.

Δὲ Παρδαγιάν
"ὦ, τί
Νόστιμον παραμῦθε!

Δὲ Πιῶν
Σᾶ: ἔρριζομαι
εἰς τὴν τιμὴν μου, Κύριοι. κ' εἴμ' ἔτοιμος
τὴν θέραν νὰ σοῦ δείξω τῆς οἰκίας τῆς.
ὑπὸ μανδύαν μαῦρον κλυπτόμενος,
Ὀρμητικὸς καὶ σοδαρὸς, ὡς ποιητῆς
Ὅπου πεινᾷ, θπάγει τακτικῶς ἐκεῖ
Πᾶσαν ἐσπέραν. θὰ τοῦ παίξω νόστιμον
Παιγνίδι. Τῶν μεγάρων διερχόμενος
τοῦ Δὲ Κοσσὲ τὴν νύκτα, ἀνεκάλυφα
τὸ πρᾶγμα. Πλὴν φυλάξτε τὸ μυστικόν.

Μαρῶ
Διὰ τραγοῦδι νὰ ὑπόθεσις λαμπρά!
Λοιπὸν τὴν νύκτα γίνεται ὁ Τριβουλὲ
Ἐρωτας!

Δὲ Παρδαγιάν γελῶν
"Ἐχει φίλην ὁ κύριος Τριβουλὲ!

Δὲ Γόρδ
Ἐρίπτιον εἰς ἔκπον ξύλινον;

Μαρῶ
Θαρρῶ
Πῶς, ἂν κανένας ἄλλος στὸ Καλαὶ Βασιφὸρ *
Πατήση πάλιν, δύναται ἡ παλλακίη
τοῦ Τριβουλὲ—τὸ μέσον ἔχει πρόχειρον—
τοῦς Ἄγγλους νὰ διώξῃ.
(Πάντες γελῶσιν. Ἐρχεται ὁ Δὲ Πιῶν. Ὁ Δὲ-
Πιῶν θέτον τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόμα-
τός του.)

1 J. Planlagerei Bedford, νεώτερος ἀδελφὸς
τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου Β', ὅστις ἰσχυρῶς συν-
έδραμον αὐτὸν ἐν κατακτήσει τὴν Γαλλίαν
(1389—1435.)

Δε Πιέν

Σούτ!

Δε Παρδαγιάν τῷ Δε Πιέν

Πλὴν διατί

Ὁ Βασιλεὺς τὴν νύκτα μόνος πάντοτε
Ἐξέρχεται, σὴν κάτι νὰ ζητή;

Δε Πιέν

Ὁ Βικ

Θὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσῃ.

Δε Βικ

Ὅ,τι κατ' ἀρχὰς

Γνωρίζω εἶνε, ἡ Μεγαλειότης του
Φαίνεται ὅτι εὐθυμεῖ πολὺ.

Δε Κοσσέ

Αὐτὰ

Μὴ μοῦ τὰ λέγῃς!

Δε Βικ

Δὲν ἐνδιαφέρομαι

Πρὸς ποῖον μέρος ὁδηγεῖ ὁ ἄνεμος
τὴν φαντασίαν του, ἢ ἂν ἐξέρχεται
Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐντὸς τοῦ χειμερινοῦ
Μανδύου του κουμμένος καὶ ἀγνώριστος
Καθ' ὅλα ἂν ἐμβαίνει ἀπὸ κάποιον
Παράθυρον καὶ ὄχι ἐκ τῆς θύρας. Τί
Μὲ μέλλει ἀφοῦ ἔγγαμος δὲν εἶμ' ἐγώ;

Δε Κοσσέ

τὴν εὐχαρίστησίν του ἕνας Βασιλεὺς
Ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὴν λαμβάνει πάντοτε.
Καὶ τοῦτο τὸ γνωρίζουσι πολὺ καλὰ
Ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς οἱ γηραιότεροι.
Ὁ, ὅς προσέξουν ὅσοι ἔχουν σύζυγον
Ἡ ἀδελφήν, ἢ κόρην διὰ ἀρπαγὴν.
Ὁ ἰσχυρὸς, ὁπόταν ζῆνε εὐθυμος,
Σκέπτεται πῶς νὰ βλάψῃ. Ὁ, ὡς πρὸς αὐτὸ
Καθίνας μας ἔχει πολλὰ νὰ φοβηθῇ.
Ὁταν γελᾷ τὸ στόμα, βλέπεισ ὅλα του
τὰ δόντια.

Δε Βικ σιγᾶ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Πῶς φοβείται ὁ ταλαίπωρος
τὸν Βασιλεῖα!

Δε Παρδαγιάν

Ἄλλ' ἢ γοητευτικὴ
Κυρία του τὸν τρέμει ὀλιγώτερον.

Μαρώ

Καὶ δι' αὐτὸ τρομάζει.

Δε Γορῶ

Ἔχεις ἄδικον,
Κοσσέ. Ἀνάγκη ἐλευθέριον, φαιδρὸν,
Καὶ εὐχαριστημένον νὰ κρατῇ κανεῖς
τὸν Βασιλεῖα.

Δε Πιέν τῷ Δε Γορῶ

Εἶμαι σύμφωνος κ' ἐγώ,
Κόμη. Διότι ἄταν πλήττη Βασιλεὺς,
Μὲ κόρην ὁμοιάζει μελανεῖμονα,
Μὲ καλοκαίρι βροχερόν.

Δε Παρδαγιάν

Μὲ ἔρωτα

Χωρὶς μονομαχίαν.

Δε Βικ

Φιαλίδιον

Ἔδατος πλήρες.

Μαρώ σιγᾶ.

Ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς
Μετὰ τοῦ Τριβουλέτου—Ἐρωτος μαζῆ.
(Εἰσέρχεται ὁ Βασιλεὺς μετὰ τοῦ Τριβουλέτου.
Οἱ ἀδελικοὶ ἀποσύρονται μετὰ σεβασμοῦ.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ αὐτοί, Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Τριβουλέτος

(Ἐξακολουθῶν ἀρξαρμένην συνδιάλεξιν)

Μοῦ φαίνεται σὴν πρᾶγμα ἐκτρωματικὸν
Ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων δάσκαλοι.

Ὁ Βασιλεὺς

Ἄλλὰ

Πείσε τὴν ἀδελφήν μου, ἥτις τοὺς σοφοὺς
Νὰ με περιστοιχίζουσι θέλει.

Τριβουλέτος

Βασιλεῦ,

Παραδεχθῆτε—ἀναμεταξύ μας—πῶς
Ἔστω κάτι ὀλιγώτερον. Λοιπὸν
Διὰ νὰ κρῖνω μὲ τέποτελέσματα
Καὶ ὅλας τὰς αἰτίας των τὰ πράγματα,
Λόγον τινὰ, ἢ μᾶλλον δύο, ἀπὸ σᾶς
Περισσοτέρους ἔχω—δὲν ἐμέθυσα
Διόλου καὶ δὲν εἶμαι Βασιλεὺς.— Ἀντί
Ἐδῶ πλησίον σας νὰ ἔχητε σοφοὺς
Προτιμωτέρω εἶνε ἢ πανώλη ἢ
Ὁ πυρετὸς καὶ τὰ λοιπὰ.

Ὁ Βασιλεὺς

Ἡ γνώμη σου

Εἶνε ὀλίγον ἐλαφρά. Ἐπιθόμεναι
Ἡ Μαργαρίτα τοὺς σοφοὺς πλησίον μου.

Τριβουλέτος

Πολὺ κακὸν ἐκ μέρους ἀδελφῆς. — Οὐδὲν
Ἐπάρχει ζῶον, λύκος, κόραξ καί μαργας,
Ἡ κουκουβάγια, βῶδι, οὔτε ποιητῆς,
Χῆνα, ἀρκουῖδα, θεολόγος, Φλαμανδὸς
Δήμαρχος, * σκύλος, οὔτε μωαμεθανός,
Ἄσχημος τόσον καὶ ἐπίσης μαλλιάρης,
Ἀντιπαθητικὸς, μὲ πικραλογισμοὺς
Γεμάτος καὶ βρωμιάρης περισσότερον,
Ἄγκαθωτὸς καὶ φουσκωμένος μ' αἵματον,
Ὅσο ὁ σακρωμένος αὐτὸς γάδαρος
Ὅπουτὸν λέγουσι δόσκαλον. — Σὰς λείπουσιν
Αἱ κατακτῆται, ἡ ἰσχύς, αἱ ἴδοναί,
Αἱ δραστεραὶ γυναῖκες νὰ καλῶνσι
Τὰς ἐορτάς σας :

Ὁ Βασιλεὺς

Ἄλλ' ἡ ἀδελφὴ μου χθὲς
Μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι θέλω βαρυνθῆ
Μίαν ἡμέραν τὰς γυναῖκας, ὅταν δὲ
Θᾶ πληττώ...

Τριβουλέτος

Εἰς τὴν κληξίν ὁμοῦ τοὺς σοφοὺς
Νὰ συμβουλευθῶσι -- Συμβουλή πρωτάκουστος!
Ἄλλ' ἡ Κυρία Μαργαρίτα πάντοτε,
Θᾶ τὸ παραδεχθῆτε, ἀπακλίνουσα
Πρὸς τοὺς ἀπελπισμένους φαίνεται.

Ὁ Βασιλεὺς

Καλά!
Ὅχι σοφοὺς! Ἄλλ' ὅμως ποιητὰς πέντ' ἔξ...

Τριβουλέτος

Ἄν ἤμην ὅ,τι τώρα εἶσθε, Βασιλεῦ,
Πλειότερον θᾶ ἐφοβοῦμένην ποιητὴν,
Πρὸ μὲ τοὺς στίγους πάντοτε μοιραλογεῖ,
Παρ' ὅσον τὸ λιθᾶνι ὁ Βεελζεβούλ.

Ὁ Βασιλεὺς

Πέντε ἢ ἔξ; ...

Τριβουλέτος

Πέντε ἢ ἔξ! ὅθ' ἔχωμεν
Τότε Ἀκαδημίαν, ἱπποτάσιον
Ἡ θηριοτροφεῖον! Μήπως ἀρκετὸς
Ἐδῶ δὲν εἶνε ὁ δικός μας ὁ Μαρῶ,

* Echevin Flamaand. — Echevin ἦτο κατὰ
τὸν μέσον αἰῶνα ἄρχων ἀφρετός, ἐπιτετραμ-
μένος συνήθως τὰ τῆς διοικήσεως καὶ τῆς ἀστυ-
νομίας τοῦ δήμου.

Χωρὶς νὰ μᾶς ποιήσουν δηλητηρία
Καὶ ἄλλοι ποιηταί;

Μαρῶ

Μὲ ὑποχρέωτες!

(ἰδίᾳ)

Νὰ σιωπᾶ θᾶ ἦτο προτιμότερον.

Τριβουλέτος

Ὁ οὐρανός, ὁ κόσμος, ὁ ἐπίγειος
Παράδεισος εἶν' αἱ γυναῖκες, Βασιλεῦ!
Θεὲ μου! τὰς γυναῖκας ἔχετε! Λοιπὸν
Μοῦ ὄνειροπολεῖτε τοὺς σοφοὺς, ἀφοῦ
Γόσας γυναῖκας ἔχετε πλησίον σας!
Ἀφήτατέ με ἤσυχον!

Ὁ Βασιλεὺς

Ἡσύχουσι!

Μὰ εἴην βασιλικὴν μου πίστιν, δι' αὐτοὺς *
Ὅστε φροντίζω.

(Τινὲς εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς γελῶσιν)

Ἄλλ' οἱ κομφεσομένοι

Αὐτοὶ σὲ περιπαίζου.

(Ὁ Τριβουλέτος μεταβαίνει καὶ ἀκούσας
ἐπανέρχεται)

Τριβουλέτος

Ὅχι! πρόκειται

Δ' ἕνα ἄλλον, Βασιλεῦ, τρελόν.

Ὁ Βασιλεὺς

Καλά!

Καὶ ποῖον;

Τριβουλέτος

Διὰ σᾶς.

Ὁ Βασιλεὺς

Μιπᾶ! τί μοι φλαροῦν;

Τριβουλέτος

Φιλάργυρον σᾶς λέγουσι, ὅτι φαύγουσι
Ὅλα τὰ χρήματα καὶ πᾶσα εὐνοία
Πρὸς τὴν Ναβάρραν, εἴποτε δὲ δι' αὐτοῦ
Δὲν γίνεται.

Ὁ Βασιλεὺς

Τοὺς βλέπω ἀπ' ἐδῶ τοὺς τρεῖς --
Ὁ Μουσενῆ ἄμοῦ μὲ τὸν Βριῶν καὶ τὸν
Μουμορεντῆ.

* Τὸ πρωτότυπον ἔχει :

Je m'en soucie autant qu'un poisson d'une pomme

Τριβουλέτος

Ἐκείνοι εἶνε.

Ὁ Βασιλεὺς

Ὡ αὐτοὶ

Οἱ ἀλοκόλακες! τί γένος μισητῶν!
Τὸν ἓνα ἔχω ὀνομάσει ναβαρχον,
Τὸν ἄλλον δὲ στρατάρχην, ἐπιμελητὴν
Τοῦ οἴκου μου τὸν πρῶτον. Ἐτυχέ ποτε
Ἄγνωμοσύνην παρομοίαν νὰ ἰδῆς;
Ἰδοὺ, δὲν εἶνε εὐχαριστημένοι.

Τριβουλέτος

ἜΙ

Δίκαιον εἶνε ἔργον νὰ τοὺς κάμητε
Ἀκόμη καττι.

Ὁ Βασιλεὺς

Τί;

Τριβουλέτος

Νὰ τοὺς κρεμάσητε.

Δὲ πτεν πρὸς τοὺς ἐν τῷ βάλει.

Ἀκούετε τί διεγείτα, κύριοι,
Ὁ Τριβουλέτος;

Δὲ Τριῶνδλέπων ὀργίλως τὸν Τριβουλέτον
Ναὶ τὸ ἤκουσα.

Δὲ Μονμορενοσῆ

Αὐτὸ

Θὰ τὸ πληρώση.

Δὲ Μονασενῆ

Δούλε ἔθλιε!

Τριβουλέτος πρὸς τὸν βασιλέα.

Ἀλλὰ

Ἐνίοτε, ὦ βασιλεῦ, ἐν τῇ ψυχῇ
Κενὸν τι θὰ αἰσθάνεσθε... — Πλησίον σας
Λοιπὸν νὰ μὴ ὑπάρχη εὐμερρὸς γονή,
Ἦτις νὰ λέγη ὄχι μὲ τὸ βλέμμα της
Καὶ νὰ εἰ μὲ τὴν καρδίαν;

Ὁ Βασιλεὺς

Ἔ, τίς οἶδε;

Τριβουλέτος

Πλὴν

Ὅστις θυμῶν ἀγαπᾶται, οὐδαμῶς
Ἐκείνος ἀγαπᾶται.

Ὁ Βασιλεὺς

Καὶ εἰσεύρεις σὺ

Ἄν δὲν ὑπάρχη εἰς τὴν γῆν αὐτὴν γονή,
Ἀπλῶς καὶ μόνον δι' ἐμὲ, νὰ μ' ἀγαπᾷ;

Τριβουλέτος

Χωρὶς νὰ σᾶς γνωρίζη;

Ὁ Βασιλεὺς

Ναί.

(καθ' ἑαυτὸν.)

Ἡ τοῦ Μπισσῶ

Μικρὰ μου ἐρωμένη δὲν ἐκτίθεται.

Τριβουλέτος

Ἄσπὴ καρμὶα ἴσως;

Ὁ Βασιλεὺς

Ἰσως διατί;

Τριβουλέτος ζωηρῶς.

Προσέχετε τας, διὰ ὄνομα θεοῦ!
Μία ἄσπὴ! Εἶν' ἔρωσ βίψοκινδυνος!
Ἄγριοι εἶνε οἱ ἄστοι ἐνίοτε,
Ὅσων Ρωμαῖοι. Πάντοτε σημαῖόν τι
Θὰ μείνη εἰς τὴν χεῖρα, ποῦ ἀποτολμᾷ
Νὰ ψάσῃ καττι ἰδικόν των. Ἀρκεταὶ
Αἱ σύζυγοι μᾶς εἶνε καὶ αἱ ἀδελφαὶ
Τῶν ἀγαθῶν σας εὐγενῶν, καὶ μὲ αὐτάς
Ἄς εὐχαριστηθῶμεν, γελωτοποιῶ
Καὶ βασιλεῖς.

Ὁ Βασιλεὺς

Ἀλήθεια μὲ τὴν σύζυγον

Ἐγὼ τοῦ Δὲ Κοσσέ θὰ οἰκονομηθῶ.

Τριβουλέτος

Ἔ, λάθετέ την.

Ὁ Βασιλεὺς

Εὐκόλον νὰ τὸ εἰπῆς.

Πλὴν νὰ τὸ κάμης;

Τριβουλέτος

Ἄς τὴν κλέψωμεν αὐτὴν

Τὴν νύκτα.

Ὁ Βασιλεὺς δεικνύων τὸν δὲ Κοσσέ.

Καὶ ὁ κόμης;

Τριβουλέτος

Ἡ Βασίλλη;

Ὁ Βασιλεὺς

Ἄ!

Ποτέ!

Τριβουλέτος

Εἰς δοῦκα προσιδάσατε αὐτὸν

Καὶ οἱ λογαριασμοὶ σας τελειώνουσι.

Ὁ Βασιλεὺς

Θὰ ἀρνηθῆ. Ζηλεύει τὴν γυναῖκά του
Ὡσάν ἀπτόξ. Τὸν κόσμον ἀπὸ ταῖς φωναὶς
Θὰ ξεκοφάνη!

Τριβουλέτος σκεπτόμενος.

Εἶνε πληκτικὸς πολὺ
Αὐτὸς ὁ κόμη. Ἦ πληρώσατε αὐτὸν,
Ἦ ἐξορίσατέ τον...

(Πρὸ μικροῦ ὁ Δέ Κοσσέ πλησιάζας ἐξ ὄπισθεν τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Τριβουλέτον ἤκουσε πᾶν ὅ,τι ἔλεγον. Ὁ Τριβουλέτος πληττει ἀφ᾽ ἑνὸς περιχαρῆς τὸ μέτωπον.)

Εἶνε τρόπος τις
Εὐκόλος ὕσον καὶ ἀπλοῦς, καὶ μάλιστα
Προηγούμενως ἔπρεπε νὰ τὸ σκερθῶ.

(Ὁ Δέ Κοσσέ πλησιάζει πλείοτερον καὶ ἀπροῦται)
Τοῦ Δέ Κοσσέ ἀμέσως διατάξατε
Νὰ κόψουν τὸ κεφάλι.

(Ὁ Δέ Κοσσέ ὀπισθοχωρεῖ ἔντρομος.)

—... Ἰποιθεταί

Ὅτι συνεννοεῖται μὲ τοὺς Ἰσπανοὺς,
Ἦ μὲ τὴν Ρώμην...

Δέ Κοσσέ μεγαλοφώνως

Ὡ τὸν Σατανᾶν!
(Ὁ Βασιλεὺς γελῶν πληττει τὸν ὄμρον τοῦ
Δέ Κοσσέ.)

Ὁ Βασιλεὺς

Αὐτὸ
Τὸ σκέπτεσαι σπουδαίως Πῶς τὴν κεφαλὴν
Αὐτὴν νὰ ἀποκόψω; Φίλε μου, αὐτὴν
Τὴν κεφαλὴν θεώρει! Τὴν παρατηρεῖς;
Ἦν ἰδέα ἐξ αὐτῆς ἐξέρχεται,
Κέρατα ὄλη φέρει!

Τριβουλέτος

Ἀπαράλλακτα
Καθὼς τὸ περιέχον.

Δέ Κοσσέ

Νὰ μοῦ κόψωσι
Τὴν κεφαλὴν;

Τριβουλέτος

Πῶς ἔχι!

Ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν Τριβουλέτον.

Ἦ, παραπολὺ
Τὸν ἐρεθίζεις!

Τριβουλέτος

Μπα! μὴ ἦνε Βασιλεὺς
Ὡστε τὸ κάθε τι νὰ ἐνοχλῆ αὐτὸν

Καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπη τὴν παραμικρὸν
Τοῦ ἄλλου φαντασίαν;

Δέ Κοσσέ

Νὰ μοῦ κόψωσι
Τὴν κεφαλὴν Ἄ, πῶς μοῦ πιάσθηκε ἡ καρδιά!

Τριβουλέτος

Τὴν κεφαλὴν σου διατί, παρακαλῶ,
Νὰ μὴ σοῦ κόψουν;—Τίποτε ἀπλούστερον!

Δέ Κοσσέ

Ἀλήθεια! Ἀχρεῖα, θὰ σ' ἐκδικηθῶ!

Τριβουλέτος

Πολὺ δὲν σὲ φοβοῦμαι, κύριε, ἀφοῦ
Ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦς ποῦ μὲ περικυκλοῦν,
Καὶ πάντοτε μαζὴ τους ἔχω πόλεμον,
Δὲν ἔχω ἄλλο τίποτε νὰ φοβηθῶ.
Παρὰ ἓνα κεφάλι γελωτοποιοῦ.
Τίποτε δὲν φοβοῦμαι ἄλλο, παρὰ μὴ
Εἰσέλθῃ εἰς τὸ σῶμα ἢ καμποῦρά μου
Καὶ πέσῃ εἰς τὴν κοιλιά μου ὅπως ἔπεσε
Στὴν ἰδικὴν σου. Βέβαια θ' ἀσχήμεῖσα.

Δέ Κοσσέ φάδων τὰ ἑσφᾶς του.

Ἀχρεῖε!

Ὁ Βασιλεὺς

Κόμη, ἤσυχάσατε.—Τρελὲ,
Ἔλθὲ μαζὴ μου.
(ἀπομακρύνεται μετὰ τοῦ Τριβουλέτου γελῶν.)

Δέ Γορδ

Ἦπερβαλικῶς γελᾷ
Ὁ Βασιλεὺς!

Δέ Παρδαγιάν

Μὲ τὸ παραμικρὸν, καλὲ,
ἀύνεται εἰς τὰ γέλοια!

Μαρῶ

Τί περίεργον
Αὐτοπροσώπως Βασιλεὺς νὰ εὐθυμῆ!
(Τοῦ Βασιλέως μετὰ τοῦ γελωτοποιοῦ ἀπερχο-
μένου, οἱ ἀδελικοὶ παρακολουθεῖσι τὸν Τρι-
βουλέτον διὰ βλέμματος ὑργίλου.)

Δέ Βριών

Ἐκδικηθῶμεν τὸν τρελόν.

Ὁλοσ

Ναί, Ναί!

Μαρώ
 Ήνε θωρακισμένος. "Εχει ἄρα γε
 Ήνὰ χορδὴν ποῦ νὰ κτυπήσωμεν;

Δέ Πιέν

Εἰξεύρω. "Ολοι τὸν ἀποστρεφόμεθα"
 "Δε τὸν ἐκδικηθῶμεν τὸ λοιπὸν.
 (Πάντες πλησιάζουσι μετὰ περιεργείας τὸν
 Δέ Πιέν.)

Ἦδού,
 Ἦρὸς τὸ ἐσπέρως μεταθῶμεν ἔνοπλοι
 "Ολοι πλησίον τῶν μεγάρων Δέ Κοσσέ,
 Ἦς τὸ Μπισσού.—"Ἄλλ' ὁμως σιωπή.

Μαρώ

"Ἐνόησα!

Δέ Πιέν

"Ἀφεύκτως.

"Ολοι

Σύμφωνοι

Δέ Πιέν

"Ἔρχεται πάλιν. Σιωπή!
 (Ἐξέρχ. ὁ Τριβουλ καὶ ὁ Βασιλ. μετὰ κυριῶν.)

Τριβουλέτος μόνος, κατ' ἴδιαν.

Ποῖον λοιπὸν
 Νὰ παίζω τώρα; — "Δε στραφῶ, διάβολε,
 Στὸν Βασιλέα...

"Υπηρέτης σιγῆ πρὸς τὸν Τριβουλέτον

Γέρων τις μέ μελανὰ,
 "Ὁ κύριος Σαῖν Βαλλιέ, ἐπιθυμεῖ
 Τὸν Βασιλέα νὰ ἰδῆ!

Τριβουλέτος τρίδων τις παλάμας.

Θαυμάσια!

"Ἀφήσατέ μας τὸν Σαῖν Βαλλιέ λοιπὸν
 Νὰ ἴδωμεν!

("Ὁ ὑπηρέτης ἐξέρχεται.)

"Ὁραία! πὼς διάβολο!

Αὐτὸ θὰ ᾔνε ἓνα μέγα σκάνδαλον
 (Θόρυβος καὶ ὄχλησθὴ εἰς τὸ βῆθος τοῦ θεά
 τρου, ὅπισθεν τῆς μεγάλης θύρας.)

Φωνὴ ἔξωθεν.

Νὰ ἀμιλήσω εἰς τὸν Βασιλέα μου
 "Ἐπιθυμῶ.

Τόμος Β' 12 — Δεκέμβριος 1937.

"Ο Βασιλεὺς διακόπτων τὴν συνδιάλεξιν τοῦ

Ποῖος ἐδῶ εἰσέδυσεν;

"Ἡ αὐτὴ φωνή

Θὰ ἀμιλήσω εἰς τὸν Βασιλέα μου

"Ο Βασιλεὺς ζωηρῶς.

"Ε, ἐμποδίσατέ τον!

(Ἔρπον μαλανεῖμιον διασχίζει τὸ πλῆθος καὶ
 ἔρχεται πρὸ τοῦ Βασιλέως, ὄντινα παρα-
 τῆρῃ ἀπενῶς. Πάντες οἱ ἀλλοκοὶ ἀπομακρύν-
 ονται ἐκπληκταί.)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ.— Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΑΙΝ ΒΑΛΛΙΕ
 Ἐν μεγάλῳ πένθει, λευκοπέγγων καὶ λευκοθριξ.

Σαῖν Βαλλιέ

"Ὁχι, Βασιλεῦ,

Θὰ εἴς λαλήσω!

"Ο Βασιλεὺς

"Ο κύριος Σαῖν Βαλλιέ!

Σαῖν Βαλλιέ ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ εὐθεῖ.

Αὐτὸ τὸ ὄνομά μου εἶνε.

("Ὁ Βασιλεὺς ὀργίλος προχωρεῖ πρὸς αὐτήν.
 "Ὁ Τριβουλέτος τὸν ἀνακαίτιζει.)

Τριβουλέτος

Βασιλεῦ,

Νὰ τὸ προσαγορεύσω τὸ γερόντιον
 "Ἀφήσατέ με!
 (Ἦρὸς τὸν Σαῖν Βαλλιέ, μεθ' ὕφους θεατρικοῦ.)

* Σεῖς συνωμοτήσατε,

(Κ' ἡμεῖς τὴν χάριτά μας εἴς ἐδώσαμεν
 "Ὡς βασιλεῖς γενναῖοι καὶ ἐπιεικεῖς!
 Ποῦ καλὰ! Τὶ λύσσα εἴς κατέλαβε
 Καὶ ἀπὸ τὸν γαμβρὸν σας θέλετ' ἐγγονοῦς;
 "Ὁ κύριος γαμβρὸς σας εἶνε οὐδερὸς,
 Κακοσχηματισμένος, κακὸρρῆξικος,
 Μὲ μιὰ ἐλθὴ ἀπὸ κρέας εἰς τὴν μύτη του,
 Μονόφθαλμος, γεμάτος κόκκαλα, γλωμᾶς
 Καὶ μαλλιαρὸς, ἐπίσης κοιλαρᾶς, ὡσάν
 (δεικνύει τὸν Δέ Κοσσέ, ὅστις ἐξυργίζεται)

Τὸν κύριον, καμπούρης ὡς ἐγώ. Καὶ παιὸς
 Δὲν θὰ γελαῖσε, ἐάν ἐβλαψε ποτὲ
 Τὴν κόρην σας μαζῆ του! "Ἄν ὁ Βασιλεὺς
 Δὲν ἔφερε ταχέως τὴν διάρθρωσιν,
 Στραβλοῦς ἐγγόνους θὰ εἴς ἐπροικίθευεν,

Ἐγγύθους τρατώδεις, μὲ πυρρὰ καλλιά,
Σπασμένα δόντια, κολωβός, φρικώδεις καὶ
Γελούους, κοιλαράδες, ὡς ὁ κύριος,
(δεικνύει τὸν Δὲ Κοσσέ, ὃν καταγανακτοῦντα,
χαιρετᾶ)

Καὶ μὲ καμποῦρα, ὡς ἐγὼ. Παραπολὺ
Ἄσχημος εἶνε ὁ γαμβρός σας! Ἄφετε
Ὁ Βασιλεὺς νὰ πράξῃ ὅ,τι σκέπτεται.
Καὶ εἰς τὸ μέλλον ἔγγονοὺς θὰ ἔχετε.
Ἐλαφροτάτους, ὥστε νὰ σᾶς ἀποσποῦν
Τὰ γένητα, νὰ σκαλόβουν εἰς τὰς κνήμας σας
(Οἱ Ἀδελικοὶ χαιρετοῦν τὸν Τριβουλέτον μετ'
ἀλλαγμῶν καὶ γελώτων.)

Σαῖν Βαλλιῆ χωρὶς νὰ βλέπῃ τὸν γελωτοπ.

Ἴδοὺ καὶ μία ὄθρις περισσότερον!
Ἔμεις ἀκούσατέ με, Βασιλεῦ, ἀφοῦ
Ὡς βασιλεὺς τὸ χρέος τοῦτο ἔχετε.
Μίαν ἡμέραν εἶπατέ γυμνόποδα
Ἐπὶ τῆς λαιμητόμου νὰ μὲ φέρωσι,
Κ' ἐκεῖ, ὡς ἐν ὄνειρῳ, μοὶ δώκατε
Τὴν χάριν. Μὴ γνωρίζων τότε ἀληθῶς
Τί δύναται νὰ κρύπτῃ, ὑπὸ χάριτα
Ἦν ἀπονέμει βασιλεὺς, ἠλόγησα
Τὸ ὄνομά σας! Τὸ λοιπὸν τὸ αἰσχός μου
Ἐπὶ τὴν χάριτά μου ὑπεκρύψατε!
Ναί, βασιλεῦ, οὐδόλως εὐλαβοῦμενος
Μίαν ἀρχαίαν γενεάν, τῶν Ποατιῆ
Τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἐξηγγένισαν
Αἰῶνες δέκα, ἐν ᾧ μ' ὄλην τὴν ψυχὴν,
Ὅταν ἀπὸ τὴν Γρέβην ἐπανέστρεφον,
Τὸν νικηφόρον καθικέτευα θεῶν
Νὰ σᾶς χάρισθῃ τόσα ἔτη ἔνδοξα
Ὅποσα ἔτη ἀριθμεῖ ὁ βίος μου,
Ἔμεις, Φραγκίσκος ὁ τοῦ Βαλλοῦ, εὐθὺς
Τὴν νύκτα, ἄνευ φόβου, οἴκτου ἢ αἰδοῦς,
Ἐρωτος ἄνευ, ἐν τῇ κλίνῃ σας, ἐν ἧ
Ἐύρισκει τάφον ἢ τιμὴ τῶν γυναικῶν,
Μὲ τὰ φιλόματά σας τὰ ἀνέρα
Ἐθραύσατ', ἐμιάνατ', ἐμαράνατε
Καὶ ἠτιμάσατε τὴν κόμησαν Βρεζέ,
Τοῦ Ποατιῆ τὴν κόρην, τὴν Ἀρτέμιδα.
Λοιπὸν, ὁπότεν ἐπερίμενα ἐγὼ
Αὐτὴν τὴν χάριν, ἥτις μὲ ἠτίμασε,
Σὺ εἰς τὸ Δουβρόν, ὡ σερντή μου Ἄρτεμις,
Ἐφέρεσο, καὶ οὗτος βασιλεὺς, χρισθεὶς
Ἰππότης ἀπὸ τὸν Βαγιάρδον, ἠδονὰς
Γεροντικὰς διώκων, τὸν πατέρα σου
Κρατῶν ὑπὸ τοὺς πόδας, τὴν αἰσχύνῃ σου
Ἴνα ἐξαγοράσῃ, τῷ ἐχάρισεν
Ὅλίγας ἔτ' ἡμέρας βίου, οὐτινος
Μόνος ὁ πλάστης εἶνε ὁ κυρίαρχος.
Ὅποια δυστυχία! Τὸ ἰσχύωμα,
Εἶνε φρικώδες καὶ νὰ τὸ σκεφθῆ κανεὶς, —
Τ' ὁποῖον εἰς τὴν Γρέβην ἤλθε κ' ἔστησε
Μίαν ἀσγὴν ὁ δῆμιος, ἐπέπρωτο,

Πρὶν φθάσῃ ἡ ἡμέρα εἰς τὸ τέλος τῆς,
Νὰ γείνη ἡ ἡ λαιμητόμος τοῦ πατρὸς
Ἡ ἡ παστὰς τῆς κόρης! Ἐὖ θεέ μου, σὺ,
Ὅστις μᾶς κρίνεις, τί νὰ εἶπες ἀρὰ γε
Ἄνωθεν, ὅταν ἔπεσε τὸ βλέμμα σου
Ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, κ' αἱματοσταγῆ,
Μεμολυσμένην, ῥυπαράν, ἐν ταραχῇ
Τοῦ βασιλέως εἶδες τὴν ἀσέλγειαν,
Ἐπὶ ἐπεικειᾶς ἔνδυμα ἐκεῖ
Κυλιωμένην! Βασιλεῦ, πολὺ κακῶς
Ἐπράξατε! Τὸ αἷμα ἐνὸς γέροντος
Ἐὰν καθίστα ἐρυθρὸν τὸ ἔδαφος,
Δὲν ἐβλαπτεν! Ὁ γέρον, ἴσως σεβαστὸς
Τὸ ἤξιζε, ὡς εἰς τῶν ἐναντίων σας.*
Ἀλλὰ τὸ τέκνον νὰ ἀρπάσῃτε, ἀντὶ
Τοῦ γέροντος, καὶ νὰ κατασυντριψῆτε
Ἐπὶ τοὺς πόδας τόσον θριαμβευτικῶς
Μίαν γυναῖκα κλαίουσαν, ἥτις πολὺ
Ἐνόδως ἐπτοεῖτο, εἶνε πράξις τις
Ἄνιερος καὶ λόγον θ' ἀποδώσατε!
Τὰ δικαιώματά σας ὑπερέβητε
Παραπολὺ! Ἄνηκεν ὁ πατὴρ εἰς σᾶς,
Ὅχι ἡ κόρη! Ἄ, μοὶ ἀπενείματε
Τὴν χάριτά σας! Ἄ, τὴν πράξιν σας αὐτὴν
Καλεῖτε χάριν! Καὶ ἐγὼ ἀχάριστος
Θὰ ἦμαι ὑποθέτω! Ἦτο κάλλιον,
Ἄντὶ τὴν κόρην μου νὰ ἀπατήσατε,
Ἐντὸς τῆς φυλακῆς μου νὰ μὲ ἴδῃτε.
—Φονεύσατέ με, Βασιλεῦ! θὰ ἔκραξα.
Ἀλλὰ διὰ τὸ γένος καὶ τὴν κόρην μου
Ζητῶ τὸ ἔλεός σας! Θανατώσατε
Ἐμέ' τὸν τάφον δώσατέ μου, ἀλλ' αὐγὴ
Τὴν κατασχύνῃ. Ὡ, ὡς πῆσ' ἡ κεφαλὴ
Παρὰ νὰ φέρω στίγμα εἰς τὸ μέτωπον!
Κυρίαρχέ μου Βασιλεῦ, — οὕτω ὄμας
Καλεῖ ὁ κόσμος — ἐπιστεύσατέ ποτε,
Ἄποκριθῆτε εἰς αὐτὸ, ὦ βασιλεῦ,
Ὅτι χριστιανός τις, κόρης, εὐγενῆς
Τὴν κεφαλὴν του δὲν θὰ ἐθυσίαζεν,
Ἐὰν, ἀντὶ νὰ λείπῃ αὐτὴ, ἡ τιμὴ
Τοῦ ἔλειπε! — Τοιαῦτα θὰ σᾶς ἔλεγον,

* Τὸ κείμενον λέγει:

Ce vieillard, peut-être respectable,
Le méritait, étant de ceux du respectable.

Ἐννοεῖ δὲ τὸν Charles duc de Bourbon, ὅστις
εἰκοσιεξαετῆς μόλις ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τοῦ
Φραγκίσκου Α' τὸ ἔξωσ τοῦ Ἀρχιστρατήγου
καὶ τὸν τίτλον τοῦ Vice Roi du Milanais, εἰς
ἀμοιβὴν τῶν στρατιωτικῶν ἐν τοῖς πολέμοις
ὑπηρεσιῶν του. Βραδύτερον, περιφρονήσας, ὡς
λέγουσι, τὸν ἔρωτα τῆς Βασιλομήτορος Λουί-
ζης τῆς Σαβοῦας, περιέπιπεν εἰς τὴν δυσμένειάν
τῆς, καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ καταλίπῃ τὴν Γαλ-
λίαν, προσήλθεν εἰς Κάρολον τὸν Ε' καὶ συνε-
τέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὀλε-
θρίας διὰ τὸν Φραγκίσκον Α' μάχης τῆς Πα-
δίας.

Καὶ τὸ ἐσπέρας μὲ ἀγνὸν τὸ μέτωπον
 Καὶ μὲ φοχὴν ἀθῶαν ἢ θυγάτηρ μου
 Εἰς τὸν ναὸν, πλησίον τοῦ φορέου μου,
 Ἀσπαζομένη τὴν λευκὴν μου κεφαλὴν*
 Δι' ἐντιμον πατέρα θὰ προσήχαστο
 Τετιμημένη καὶ αὐτή. — ὦ Βασιλεῦ,
 Τὴν κόρην μου δὲν ἤλθα νὰ μοὶ δώσητε.
 Ὅπουταν τὴν τιμὴν τοῦ ἔχασε κανεὶς,
 Δὲν ἔχει πλέον οἰκογένειαν. Ἐὰν
 Σὰς ἀγαπᾷ, ἢ ἔχει μ' ἔρωτ' ἄφρονα,
 Δὲν ἐξετάζω. Ὅ,τι αἰσχος ἔθιξεν
 Ὅπισω δὲν λαμβάνω. Ἄς τὴν ἔχετε.
 — Ἀλλὰ ἐσκέφθην μόνον ἵνα ἔρχωμαι
 Νὰ συνταράσσω πᾶσαν ἐσσην ὄμῶν,
 Καὶ ἐωσοῦ πατὴρ τις, εἴτε ἀδελφός,
 ἢ σύζυγος — θὰ γελῆναι τοῦτο κἄποτε —
 Ἐκδικητὴς μας ἔλθῃ καθ' ὄμῶν, ὠχρὸς
 Εἰς ἄλα σας τὰ δειπνα θὰ προσέρχωμαι
 Διὰ νὰ κράζω: — Βασιλεῦ, πολὺ κακῶς
 Ἐπράξατε. Ὑμεῖς δὲ θὰ μ' ἀκούετε
 Χωρὶς τὸ μέτωπόν σας νὰ ἐγείρετε
 Τὸ σῆμα, πρὶν παύσω νὰ σᾶς ὁμιλῶ.
 Ἡθέλατε βεβαίως εἰς τὸν δῆμιον
 Μὲ παραδώσει, ἵνα ἢ φωνὴ αὐτῆ
 Τῆς ἐκδικήσεώς μου παύσῃ. Ἀλλ' αὐτὸ
 Δὲν θέλετε τολμήσει, ἀπὸ φόβον μὴ
 Ὁ σκελετός μου ἐπανέλθῃ αὐριον
 (δεικνύων τὴν κεφαλὴν του)
 Νὰ σᾶς λαλήσῃ μὲ τὴν κεφαλὴν αὐτὴν
 Εἰς χεῖρας!

* Ὁ Βασιλεὺς ἐξαπτόμενος

Τοῦτο εἶνε θράσος φοβερόν,

* Τὸ κείμενον ἔχει:

Maisant ma barbe grise

Παραφροσύνῃ!

(Τῷ Δὲ Πιέν)

Δοῦξ, κρατήσατε εὐθὺς

Τὸν κύριον!

(Ὁ Δὲ Πιέν νεύει εἰς δύο φρουροὺς, οἵτινες
 τάσσονται ἑκατέρωθεν τοῦ Σκίν Βαλλιέ.)

Τριβουλέτος γελῶν

Παράφρων εἶνε τὸ γερόντιον,

ὦ Βασιλεῦ!

Σκίν Βαλλιέ ἐγείρων τὸν βραχίονα

Κ' οἱ δύο σας κατάρτατοι

Νὰ ἦσθε!

(Πρὸς τὸν Βασιλέα)

Νὰ ὠθῆτε κατὰ λέοντος

Ἐκπνέοντος, ὦ Βασιλεῦ, τὸν κύνα σας,
 Δὲν σᾶς ἀρμόζει!

(Πρὸς τὸν Τριβουλέτον)

Ὅστις καὶ ἂν ἦσαι σὺ,
 Δοῦλε μ' ἐχίδνης γλώτταν, ποῦ περιγελᾷς
 Ἐνὸς πατρὸς τὸ ἄλγος, καταρῶμαί σοι!

(Πρὸς τὸν Βασιλέα)

Συμφώνως πρὸς τὸ μεγαλεῖόν μου ἢ Σὴ
 Μεγαλειότης ἤθελα νὰ μὲ δεχθῆ!

Εἰς βασιλεὺς σεις εἰσθε, καὶ ἐγὼ πατὴρ!

Πρὸς ἓνα θρόνον εἶνε ἰσοδύναμος

Ἡ ἡλικία! Καὶ οἱ δύο φέρομεν

Ἐν στέμμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀποτολμᾷ

Μὲ βλέμμα ν' ἀτανίσῃ αὐθαδές κανεὶς!

Τὸ στέμμα σας ἐξ ἴων ἀπαρτίζεται

Χρυσῶν, τὸ ἰδικόν μου ἐκ λευκῶν τριχῶν.

Ὅπουταν τις τολμήσῃ ἱερὸς υλοῦς

Νὰ ἐξυβρίσῃ, βασιλεῦ, τὸ στέμμα σας,

Τὸ ἐκδικεῖτε σεις, — τὸ ἄλλο ὁ Θεός!

ΣΑΛΤΑΒΑΔΗΑ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ μάλλον ἔρημος καὶ μεμονωμένη ἀδιέξοδος στενωπὸς τοῦ Βισσού. Δεξιᾶ, μικρὰ πενιχρὰ οἰκία, ἔχουσα μικρὰν αὐλήν, περιβαλλομένην ὑπὸ περιτειχίσματος, τὸ ὅποιον καταλαμβάνει μέρος τῆς σκηνῆς. Ἐν τῇ αὐτῇ ταύτῃ δένδρα τινὰ καὶ λίθινον θρόνον. Ἐξώθυρα φέρουσα εἰς τὴν ὁδόν. Τὸ ἄνω πάτωμα τῆς οἰκίας συγκοινωνεῖ διὰ θύρας μετὰ μικροῦ δώματος, ὅπερ ἔχει στέγην ὑποβασταζομένην ὑπὸ περιστυλίου κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς Ἀναγεννήσεως, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατέρχεται τις εἰς τὴν αὐλήν διὰ κλίμακος. — Ἀριστερᾶ ὄψη, τὰ τεῖχη τοῦ κήπου τῶν μεγάρων δὲ Κασσέ. — Ἐν τῷ βάθει καὶ ἐν μικρᾷ ἀποστάσει ὀικίαι καὶ τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Ἁγίου Σεδερίνου.

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ, ΣΑΛΤΑΒΑΔΗΑ. — Ἐπὶ μικρὸν καὶ ἐν τῷ βάθει τῆς σκηνῆς ὁ ΔΕ ΠΙΣΝ καὶ ὁ ΔΕ ΓΟΥΔΑ. — Ὁ Τριβουλέτος, κεκαλυμμένος ὑπὸ μανδύου καὶ οὐδὲν ἔμελλεμα γελωτοποιῶν φέρων, παρουσιάζεται ἐν τῇ ὁδῷ, διευθυνόμενος πρὸς τὴν θύραν τῆς μικρᾶς οἰκίας. Ἄγνωστός τις μελαναιμονῶν καὶ ἐπίσης φέρων μανδύαν, οὗτινος τὸ ἄκρον ἤρτηται ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ ξίφους, τὸν ἀκολουθεῖ.

Τριβουλέτος σκεπτικὸς

Μοῦ ἔδωκεν ὁ γέρον τὴν κατάραν του!

Ὁ Ἄγνωστος χαιρετῶν αὐτὸν
Κύριε...

Τριβουλέτος στρεφόμενος μετὰ δυσαρρεσκείας

Ἄ!

(Ἐρευνῶν ἐν τῷ θυλακίῳ του.)

Δὲν ἔχω τίποτε.

Ὁ Ἄγνωστος

Δὲν θέλω, Κύριέ μου, τίποτε.

Τριβουλέτος τῷ νεύει νὰ τὸν ἀφήσῃ ἤσυχον καὶ νὰ φύγῃ.

Καλῶ.

Ὁ Ἄγνωστος

Μὲ κρίνετε ἐν τούτοις κάκιστα. Ἐγὼ τῶν ὄσλων εἶμαι ἄνθρωπος.

Τριβουλέτος

Κλέπτης λοιπὸν

Μὴ ᾄνε;

Ὁ Ἄγνωστος πλησιάζων ἤπιως.

Σὲν πολὺ ἡ εὐγενεία σας

Συλλογισμένος φαίνεσθε. Πλέπω ἐδῶ Ἀυτὴν τὴν ὥραν πάντα τριγυρίζετε. Μοῦ φαίνεται πῶς κάποιαν θὰ ἔχετε γυναῖκα, τὴν ὁποίαν προφυλάττετε.

Τριβουλέτος ἰδίᾳ

Διάβαλε!

(Γεγυνοῖς)

Εἰς ἄλλους δὲν συνεθίσα

Τὰ κατ' ἐμὲ νὰ λέγω.

(Θέλει νὰ προχωρήσῃ, ἀλλ' ἐμποδίζεται καρπὶ τοῦ Ἄγνωστου.)

Ὁ Ἄγνωστος

Ἀλλὰ χάριν σας

Οἱ ἄλλοι μόνον ἐπεμβαίνουν εἰς αὐτά. Κατ' ἄλλον τρόπον θὰ μ' ἐκρίνατε, ἐάν Γνωστός σας ἦμην.

(Πλησιάζων αὐτὸν)

Ἴσως τὴν γυναῖκά σας

Γλυκοκουττάζει κάποιος ἀθάδης, καὶ Σαῖς τὸν ζηλοτυπεῖτε;

Τριβουλέτος ἀνεπαρόνεος

Τίλος τί ζητεῖτε;

Ὁ Ἄγνωστος μειδιῶν, σιγῆ καὶ ταχέως

Ἐντὶ ὀλίγης ἀμοιβῆς εἶν' εὐκόλως
Ν' ἀπαλλαγῆτε τοῦ ἀνθρώπου σας αὐτοῦ.

Τριβουλέτος ἀναπνέων

Ἄ, τέλος πάντων!

Ὁ Ἄγνωστος

Βλέπετε πῶς τίμιος

Ἄνθρωπος εἶμαι, κύριε.

Τριβουλέτος

Τί θὰ εἰπῆ!

Ὁ Ἄγνωστος

Καὶ οὐ, ἂν σὰς ἠκολούθησα, καλοῦς
Ἦχα σκοπούς.

Τριβουλέτος

Βεβαίως εἶσαι ἄνθρωπος

Ἐφέλιμος.

Ὁ Ἄγνωστος μετριοφρόνως.

Ὁ φύλαξ εἶμαι τῆς τιμῆς
Τῶν κυριῶν.

Τριβουλέτος

Καὶ τί λαμβάνεις ἄρα γὰρ
Ἴνα φονεύσῃς ἓνα ἐρωτόληπτον;

Ὁ Ἄγνωστος

Ἄ, ἀναλόγως μὲ τὸν ἐρωτόληπτον.
Ποῦ θὰ φονεύσω καὶ μὲ τὴν ἀξίαν μου.

Τριβουλέτος

Καὶ ἓνα μεγατῶνα;

Ὁ Ἄγνωστος

Ἄ! Διάβολε!

Σπουδαῖον τρέχει κίνδυνον εἰς τὰ πλευρὰ
Νὰ λάβῃ τις κανένα κτύπημα καλόν.
Εἶν' ἔνοπλοι οἱ κύριοι, καὶ τὴν ζωὴν
Θὰ ριψοκινδυνεύσῃ. Εἶναι ἀκριβός,
Ἐνας μεγάλος κύριος.

Τριβουλέτος

Εἶν' ἀκριβός

Ἐνας μεγάλος κύριος! Πῶς! ἤρχισε
Τὴν συνδρομὴν σου νὰ ζητῆ καὶ ὁ λαός; *

* Ἡ ἔνοια ἔχει ἐν τῷ χειμένῳ ὡς ἔξῃς:
Est-ce que les bourgeois, par hasard, se permettent
De se faire tuer entre eux? [lent]

Ὁ Ἄγνωστος μειδιῶν.

Καὶ τοῦτο ὁμοίως γίνεται ἐνδοξοῦ.
Ἄλλὰ συνήθως εἶνε πολυτέλεια
Πολύ συνειθισμένη εἰς τοὺς εὐγενεῖς.
Πολλοὶ ἀχρεῖται, ὅστινες ὡς εὐγενεῖς
Θέλουν νὰ μᾶς περάσουν, χρήματα πολλὰ
Μοῦ δίδουν κ' ἔχω ἐργασίαν τακτικά.—
Πῶς τοὺς οἰκτεῖρω!—Κατ' ἀρχῆς τὸ ἦμισυ
Μοῦ δίδουν, τᾶλλα ἔπειτα.

Τριβουλέτος κινῶν τὴν κεφαλὴν

Πολύ καλὰ

Ἢ διὰ τὴν ἀγχόνην ἢ τὴν φυλλακκὴν
Ἐργάζεσαι...

Ὁ Ἄγνωστος μειδιῶν

Ἄ, ὄχι! Κάτι δίδομεν
Ἐἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὡς δικαίωμα.

Τριβουλέτος

Γόσον διὰ καθένα ἄνθρωπον;

Ὁ Ἄγνωστος κκτανεβῶν

Ἄρκει

Κανείς νὰ μὴ φονεύσῃ — πῶς νὰ σὰς εἰπῶ —
Νὰ μὴ φονεύσῃ τις... τὸν Βασιλέα!

Τριβουλέτος

Καὶ

Πῶς κάμνεις;

Ὁ Ἄγνωστος

Ἐξω ἢ ἐντὸς τοῦ οἴκου μου
Φονεύω, ὅπως θέλουν.

Τριβουλέτος

Ἐχεις εὐγενῆ

Μέθοδον.

Ὁ Ἄγνωστος

Ἐξω τῆς οἰκίας μὲ δξὸ
Προσμένω τὸ ἑσπέρας ἐγγχειρίδιον
Τὸν φίλον μου...

Τριβουλέτος

Κατ' οἶκον πῶς ἐργάζεσαι;

Ὁ Ἄγνωστος

Ἐχω τὴν ἀδελφὴν μου, κόρην εὐμορφον,
τὴν Μαγελόνην, ποῦ χορεύ' εἰς τὰς ὁδοὺς
Καὶ τὴν εὐρίσκουν θελκτικὴν πολὺ. Αὐτὴ
τὴν νύκτα σύρει πρὸς αὐτὴν τὸν φίλον μου...

Τριβουλέτος

Καταλαρβύνω.

"Ο "Αγνωστος

Χωρίς θόρυβόν τινα,
Β'εΰαχνημον τρόπον.— Γίνατε πελάτης μου.
Θά εὐχαριστηθῆτε. Ἐργαστήσιον
Ἐγὼ δὲν ἔχω, οὔτε κάμνω θόρυβον.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες,
Κρουμένοι εἰς μανθῶαν, μ' ἄγχειρίδιον
Προσμένον κ' ἄλλους δέκα διὰ τίποτε
Ἀσήμαντον πειγνίδι. Ἐξωλέστατοι,
Ποῦ ἔχουν θάρρος ἴσον μὲ τὸ ξίφος των.
(Ἐξάγει ὑπὸ τὸν μανθῶαν του ξίφος ὑπερμέτρος
μακρὸν)

Ἴδού τὸ ὄργανόν μου!

«Ὁ Τριβουλέτος ἀπισθοχωρεῖ ἐκ φρίκης.
Δουλός σας πιστός.*

Τριβουλέτος παρατηρῶν μετ' ἐκπλήξεως
τὸ ξίφος.

Εὐχαριστῶ, διότι κατὰ τὸ παρὸν
Δὲν ἔχω χρεῖαν.

"Ο "Αγνωστος θέτω τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην.

Τόσῳ τὸ χειρότερον.
Ἐάν νὰ μὲ ἰδῆτε θέλετε ποτὲ,
Τὴν μισσημέριαν θὰ μὲ ἀκαντήσητε
Πρὸ τοῦ ξενοδοχείου πάντοτε τῆς Μαλν.
Σαλταβαδῆλ μὲ λέγουν.

Τριβουλέτος

Εἶσαι Βοημός;

"Ο "Αγνωστος χαιρετῶν

Ἀπὸ τὴν Βουργονδῖαν.

Δὲ Γόρδ ἰδίᾳ τῷ Δὲ Πιέν, ἐν ᾧ γράφει ἐπὶ
πινακιδίου, εἰς τὸ βᾶθος τῆς σπηνῆς.

Ἐσχημείωσα
Τὸ ὄνομά του... Ἄνθρωπος πολήτιμος!

"Ο "Αγνωστος πρὸς τὸν Τριβουλέτον

Θά σᾶς παρακαλέσω, Κύριε, κακὴν
Μὴ λάβητε ἰδέαν δι' ἐμέ.

Τριβουλέτος

Ποσῶς.

Πρέπει καθὲς νὰ ἔχη κ' ἓν ἐπάγγελμα!

* Pour vous servir λέγει τὸ κείμενον.

"Ο "Αγνωστος

Ἄντι νὰ ἦμαι ὀκνηρός, κατὰσκοπος,
Ἐπαίτης.— Ἐχω τέκνα τέσσαρα...

Τριβουλέτος

Νὰ μὴ

Ἀναπτυχθοῦν θὰ ἦτο ἀπρεπέστατον.
(ὡσεὶ ἀποπέμπων αὐτόν).
Εἶθε νὰ σ' ἔχη ὁ Θεὸς καλὰ!

Δὲ Πιέν ἐν τῷ βᾶθει πρὸς τὸν Δὲ Γόρδ,
εἰς ὃν δεικνύει τὸν Τριβουλέτον.

Ἄλλὰ
εἶνε ἡμέρ' ἀκόμη* μὴ μᾶς ἴδωσι
Φοβοῦμαι.

(Ἄμφοτεροὶ ἐξέρχονται)

Τριβουλέτος πρὸς τὸν "Αγνωστον
Καλὴν νύκτα.

"Ο "Αγνωστος χαιρετῶν αὐτὸν
Χαίρε, Δουλός σας.

Τριβουλέτος παρατηρῶν αὐτὸν ἀπο-
μακρυνόμενον

Κ' αἱ δύο εἰς τὸ ὕψος εἴμεθα ταῦτῃ.
Ἡ γλώσσα εἴμ' ἐγὼ ἢ ἀγαλνιώπος,
Αὐτὸς ἢ σπάθη ἢ ὀξεῖα. Ὁ γελῶν
εἶμαι ἐγὼ, ἐκεῖνος δὲ ὁ θανατῶν.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Τοῦ ἀγνώστου ἀπελθόντος, ὁ Τριβουλέτος
ἀνοίγει ἡσύχως τὴν θύραν τῆς αὐλῆς τῆς
μικρᾶς οἰκίας· παρατηρεῖ ἔξω μετὰ προ-
φυλάξεως, ἔπειτ' ἐξάγει τοῦ κλειθροῦ τὴν
κλειδα καὶ κλείει ἔσωθεν μετὰ προσοχῆς
τὴν θύραν· περιπατεῖ ἐπὶ μικρὸν περίφρον-
τις ἐν τῇ αὐλῇ.

Τριβουλέτος μόνος.

Ὁ γέρον κατηράσθη... — Καὶ ἐχλευάζον
τὴν θλιψίν του, ἐφόσον μοὶ ὠμίλει καὶ
— Κατηραμένος ἔσο δουλε! ἔκραζεν.

Ἐγέλων, ἤμην καταχθόνιος, ὦ ναι
Ἄλλὰ ὁ τρόμος μου κατεῖχε τὴν ψυχὴν.

(Κάθηται ἐπὶ τοῦ μικροῦ θρονίου πλησίον
τῆς λιθίνης τραπέζης)

Κατάρατος!

(Εἰς ἄκρον ρευεῖδης καὶ κρατῶν διὰ τῆς
χειρὸς τὸ μέτωπον)

Ἡ φύσις καὶ οἱ ἄνθρωποι
Μὲ ἔχουν καταστήσει ἀληθῶς πολὺ
Σκληρόν, πολὺ κακοῦργον καὶ δειλὸν πολὺ.

ὦ λύσσα! Τὸ νὰ ἦται γελωτοποιὸς
καὶ δόσμορος συγχρόνως! Πάντοτε αὐτῆ,
Ἡ σκέψις! Ἡ κοιμῶμαι, εἴτε ἀγρυπνῶ,
καὶ εἰς τοῦ κόσμου ἀνειροπολῶν ποτε
τὰ πέρατα ἂν φθάσω, ἐπανερχομαι
εἰς μίαν σκέψιν: Εἶμαι γελωτοποιὸς
τοῦ βασιλέως! Ἄλλο νὰ μὴ δύνασαι,
Νὰ μὴ ἐπιθυμῆς, νὰ μὴ ἐφείλῃς τι
Ἄλλο νὰ πράττῃς, παρὰ μόνον νὰ γελᾷς!
— Ὅποια εὐλιότης καὶ ταπεινώσις!
Πῶς! καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχουσι
οἱ στρατιῶται οἱ συναθροισόμενοι
περὶ τὸ βᾶκος, τὸ ὁποῖον λέγουσι
σημαίαν, καὶ πᾶν ἔτι εἰς τὸν εἴλωτα
τῆς Τύνιδος, εἰς τὸν ἐπαίτην ἔμεινε
τῆς Ἰσπανίας, καὶ τὸν εἰς τὸ κάτεργον
Δεσμῶτην* ἔτι πᾶς τις ζῶν ἐπὶ τῆς γῆς
Ἀπολαμβάνει, ἦτοι τὸ δικαίωμα
Νὰ μὴ γελᾷ, καὶ ὅταν θάλῃ νὰ θοτηῆ,
Ἐγὼ δὲν ἔχω! — ὦ Θεέ μου! ἀπελπίς,
βαρῦθυμος, δεσμώτης ἐντὸς ἀτελοῦς
σώματος, τὸ ὁποῖον μὲ στενοχωρεῖ,
Ἀηδιάζων ἐκ τῆς ἀσχημίας μου,
Ζηλότυπος πρὸς πᾶσαν καλλονὴν κ' ἰσχυρὸν,
Κυκλοῦμενος ἐκ μεγαλειῶν, εἶνα
Μὲ καθιστῶσι μᾶλλον σκοτεινόν, εἴαν
Ποτε ἐπιζητήσω μόνος, σκυθρωπός,
καὶ ἐπ' ὀλίγον, τὴν ἀφάνειαν, εἴαν
Ἐπὶ στιγμὴν θελήσω τὴν ταλαίπωρον
Ψυχὴν μου νὰ παραύνω, ἥτις θρηνηθεῖ
κ' αἰμάσσει, αἰφνης ἔρχεται ὁ χαροπὸς
Δεσπότης μου, ὄρατος, νέος, ὀγιῆς,
Εὐδαίμων ἐν τῷ βίῳ καὶ πανίσχυρος,
Ὁ παρὰ πάσης γυναικὸς ἐρώμενος,
Ὁ τῆς Γαλλίας βασιλεὺς, καὶ λησμονῶν
Ἐξ εὐτυχίας καὶ τὸν θάνατον αὐτόν,
Μ' ἐν λάκτισμά του ἐκ τῆς ἀφανείας μου,
Ἐν ἡ σιναῶν, μὲ καλεῖ χασιμώμενος:
— Κάμε μὲ νὰ γελᾶσω, γελωτοποιεῖ!
— Πωχὲ τῶν ἀνακτόρων γελωτοποιεῖ!
εἶνε καὶ οὗτος ἐπὶ τέλους ἄνθρωπος!
καὶ ὅμως τὸ κοχλίξων ἐντὸς τῆς ψυχῆς
Ἐκείνου πάθος, τὴν ἀκράτητον ὀργὴν
καὶ τὴν μνησικακίαν, τὸν ἐγωισμὸν,
τὸν φθόνον, τὴν μανίαν τὴν ἀλάθεκτον,*
τὴν αἰωνίαν σκέψιν πρὸς τινὰ σκοπὸν
Φρικώδη, πάντα ταῦτα τὰ αἰσθήματα
τὰ μαῦρα, τὰ ὁποῖα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
σπαράσσουν, εἰς ἓν νεῦμα τοῦ κυρίου τοῦ
Ἐντὸς αὐτοῦ τὰ κυλῆγει, φέρων γέλωτα
εἰς ὅτινα θελήσῃ! — Τίς ταπεινώσις!
Ἢετα βιάζει, ἰσταται, ἐγείρεται,
Πάντοτε ἔχει εἰς τὸν πόδα τὸν κλοιόν.
— Περιφρονοῦσι καὶ ἐξευτελίζουσι
αὐτόν οἱ πάντες! καὶ εἴαν βασίλισσα

Καμμία τύχη, ἢ καμμία δέσποινα
Ἐπιχαρῖς, ὄρατα καὶ ἡμίγυμος,
Ὅστις ἐξάπτει τὴν ἐπιθυμίαν του,
Ὡς κύμα τὸν ἀφίνει ἐν τῇ κλίῃ της
Νὰ παίξῃ! Πῶς σὰς ἀπεγγθάνεται πολὺ,
Ὅρατοι κύριοί μου, σκώπται ἄρχοντες!
Ὅποιοι ἐχθροὶ εἶμεθα! Ἐβίστε
Πόσον σὰς ἀναγκάζει νὰ πληρώσῃτε
τὴν περιφρόνησίν σας ἀκριβῶς! καὶ πῶς
ἐξεύρει ἀναλόγως νὰ σὰς φέρεται.*
εἶνε ὁ μαῦρος δαίμων, ὅστις νοθετεῖ
τὸν κύριόν του. Κύριοι, ἡ τύχη σας
Νὰ προαεῦσῃ δὲν εὐρίσκει τὸν καιρὸν.
Κ' εὐθὺς, ὡς πέση εἰς τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ
Κανεῖς ἐκ τῶν δαδίων, κατ' ἀρέσκειαν
τὸν ἐκφυλλίζει. — Τὸν ἐκάματε σκληρόν!
— ὦ δυστυχία! τοῦτο εἶνε ἡ ζωὴ;
Χολὴν νὰ ρίπτῃς εἰς τὸν αἶνον, ὄντινα
Θά πῆρ ὁ πλησίον* ὅ ἀποσπᾷς ἐκ σου
Ἄν ἐνοικιῶν τι ἀρετῆς ὀλιγοβουλῆ.
τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ σκεφθῇ,
Νὰ τὸ λαλίξῃς μὲ παιδὸς ἀθύρματα.
Ὅλας σου τὰς ἡμέρας νὰ διέρχῃσαι,
Ὅς πονηρόν τι πνεῦμα, μέσῳ ἑορτῶν,
Ἄτινας εἶνε εἰρωνία διὰ σέ.
Νὰ καταστρέφῃς τῶν ἀνθρώπων τὴν χαρὰν,
Ἐνὸς ἀνίας* ὡς φιλοδοξίαν σου
Νὰ ἔχῃς τοῦ πλησίον τὴν καταστροφὴν,
καὶ κατὰ πάντων, καὶ ἐντὸς σου πάντοτε,
Ὅπου σὲ τάξ' ἡ τύχη, νὰ διατηρῆς,
Νὰ κρόπῃς, ὑπὸ σκωπτικῶν μειδιᾶμα,
Κ' εἰς κάθε τι νὰ τὸ μεταχειρίζεσαι,
Ἄρχαιον μῖσος πλημμυροῦν ἐν τῇ ψυχῇ!
ὦ, πόσον εἶμαι δυστυχής!

(Ἐγερόμενος τοῦ λιθίνου θρόνου, ἐνφ' ἐκείνητο

Πλὴν τί ἔδω

Μὲ μέλλει; Μήπως ἄλλος τις δὲν γίνομαι,
Ὅταν περῶ τὴν θύραν ταύτην, ἄνθρωπος;
τὸν κόσμον, ἀφ' οὗ ἔρχομαι, ἐπὶ στιγμὴν
Ἄς λησμονήσω! Τίποτε ἀπὸ αὐτὸν
Πρέπει ἔδω νὰ φέρω.

(Ἐπαναπίπτων εἰς βραδασμοῦς.)

τὴν κατάραν του

Μοῦ ἔδωσεν ὁ γέροντ' Διὰ τὴν αὐτῆ
ἀλάμια ἢ σκέψις ἐπανερχεται
Ἐφ' ὅσον τὴν διώκω; Ἢ ἔθε συμφορὰ
Μὴ μοῦ συμβῆ καμμία!

(Ἐψῶν τοὺς ὄμους)

Παραφρόνησα;

(Ἐρχεται καὶ κρούει τὴν θύραν τῆς οἰκίας.
Νοῦνις λαυχείμων ἀνοίγει, ἐξέρχεται καὶ πί-
πτει περιχρῶς ἐν τῇ ἀγκάλῃ του.)

* Ὁ γαλλικὸς στίχος ἔχει: Comme il sait
trouver (à vos dédains) des contre-coups sou-
dains.

* ... Et la fureur dont sa poitrine est pleine

ΣΙΚΗΝΗ Γ'.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ, ΔΕΥΚΗ, κατόπι
ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΑΗ

Τριβουλέτος

ὦ, κόρη μου!

(Τὴν θλίβει μετὰ στοργῆς ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ)

— Ἐδῶ, ἐπὶ τοῦ στήθους μου.

Περὶ ποῦ εἶ με. Πᾶν γὰρ πλησίον σου,
Δὲν μὲ βαρύνει τίποτε, εἴμ' εὐτυχῆς
Καὶ ἐλευθέρως ἀναπνέω, τέκνον μου.

(Τὴν παρατηρεῖ περιχαρῶς)

— Ὁραιοτέρα καθ' ἡμέραν! — Μήπως τι
Σοῦ λείπει; λέγε. — Εἶσαι εὐτυχῆς ἐδῶ;
— Δευκὴ μου, περιπτύξου με.

Δευκὴ ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ.

ὦ πάτερ μου

Ὅπως εἶσαι ἀγαθός!

Τριβουλέτος καθήμενος

Σὲ ἀγαπῶ,

Ἴδού τὸ πᾶν. Δὲν εἶσαι σὺ τὸ αἰμά μου
Καὶ ἡ ζωὴ μου; Τί ὄα ἔκαμνα, ἐάν
Δὲν σ' εἶχα, ὦ Θεά μου!

Δευκὴ βέβαια τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ

Ἄλλὰ διατί

Σταυρίζεις; ὦ βεβαίως καὶ μυστικὸν
Ὅα ἔχεις, τὸ ὅποιον σὲ λυπεῖ. Εἶπε
Αὐτὸ εἰς τὴν πτωχῆν σου κόρη. Ποῖα τις
Ἡ οἰκογένειά μου εἶνε ἀγνωσθῆ.

Τριβουλέτος

Δὲν ἔχεις, τέκνον, οἰκογένειαν.

Δευκὴ

Ἄλλὰ

Καὶ τ' ὄνορά σου ἀγνωσθῆ.

Τριβουλέτος

Καὶ τί αὐτὸ

Σ' ἐνδιαφέρει;

Δευκὴ

Ἄλλὰ ὄλ' εἰς τὸ Σινών,

Εἰς τὸ μικρὸν γατοικὸν πολίχνιον,
Εἰς τὸ ὅποιον ἀνστράφη, ὄφρα νῆν
Πρὸ τῆς ἐλευσέως σου μὲ ἐνόμιζον.

Τριβουλέτος

Ἐκεῖ νὰ σὲ ἀφήσω μᾶλλον ἔπρεπε.
Ὅα ἦτο πλέον φρόνιμον. Ἄδύνατον
Νὰ ζήσω ὅπως ἦτο. Εἶχ' ἀνάγκην σοῦ,
Καρδίας, ἥτις νὰ μὲ ἀγαπᾷ.

(Τὴν θλίβει αὐθις ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ)

Δευκὴ

Ἴδου

Δὲν θέλεις νὰ μοῦ εἴπης περὶ σοῦ . . .

Τριβουλέτος

Ποῦ

Νὰ μὴ ἐξέλθῃς!

Δευκὴ

Δύο μῆνας εἴμ' ἐδῶ,

Καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆν Κυριακὴν
Ἰπάγω μόνον.

Τριβουλέτος

Εἶγε!

Δευκὴ

Πάτερ μου καλέ,

Εἰπέ μου περὶ τῆς μητρὸς μου τίποτε

Τριβουλέτος

Μὴ ἀρτυρίζῃς μίαν σκέψιν δυστυχῆ!
Μὴ μ' ἐνθυμίζῃς ὅτι εὐραν ἄλλοτε
— Καὶ ἐν ἐδῶ δὲν ἦτο, ὄα ἐνόμιζον
Ὅς ὄνειρον — γυναῖκα διαφέρουσαν
Τῶν ἄλλων πλείστων γυναικῶν, ἥτις ἐμὲ
Ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, ἐνθα τίποτε
Δὲν ἀδελφόνει τὰς ψυχάς, ἠγάπησε,
ἀϊδί μ' εἶδε μόνον, ἀσθενῆ, πτωχόν,
Ἀπόδηλον· διότι ἤμην δυσειδῆς
Καὶ ἀθλιός. Ἀπῆλθεν, εἰς τὸ μνημῆ της
Μαζῆ της φέρει τὸ ἀγνὸν μυστήριον
Τοῦ σταθεροῦ της ἔρωτος, τοῦ ἔρωτος,
Ὅστις διῆλθε δι' ἐμοῦ ὡς ἀστραπή,
Ὅς λάμψις παραδείσου ἐν τῷ ἔδῃ μου.
Εἶθε ἡ γῆ, ἐτόιμη ἴσως νὰ δεχθῆ,
Νὰ ἦ γλυκεῖα εἰς τὸ στήθος της,
Εἰς τὸ ὅποιον εὐρεν ἀνακούφισιν
Ἡ κεφαλὴ μου! — Τώρα μοῦ ἀπέμεινες
Σὺ μόνη!

(Ἰψᾶν τοῦς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν)

Ἔσται; Σὲ εὐχαριστῶ, Θεά!

(Καλύπτων διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον, θρηνεῖ)

Δευκὴ

Πόσον πολὺ ὄα ὑποφέρῃς, πάτερ μου!
Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω εὐτὼ κλαίοντα,
Συντρίβει' ἡ ψυχὴ μου.

Τριβουλέτος

Τί θά ἔλεγες

Ἐάν γελῶντα μ' ἔβλεπες ποτέ;

Λευκή

Ἄλλὰ

Τί ἔχεις, πάτερ; Τ' ὄνομά σου λέγε μου,
Εἰς τὴν ψυχὴν μου βίβη τὰς δόνας σου.

Τριβουλέτος

Τὸ ὄνομά μου δικτὶ νὰ σοῦ εἰπῶ;
Εἶμαι πατήρ σου.—Ἄκουσέ με: ἄλλαχού
Μὲ τρέμουν ἴσως, τίς εἰξεύρει! Μὲ μισεῖ
Ὁ εἰς, ὁ ἄλλος ἴσως καταρᾶται με.
Τὸ ὄνομά μου ἂν σοῦ ἔλεγα, ἔ τί
Τὸ ἤθελες; Τοῦλάχιστον πλησίον σου,
Εἰς ταύτην τὴν γωνίαν τὴν ἐρημικὴν,
Ὅπου τὸ πᾶν προσπνέει ἀθωότητα,
Νὰ ἦμαι ἤθελα πατήρ σου σεβαστός,
Νὰ ἦμαι ἅγιόν τι πρᾶγμα κ' ἱερόν.

Λευκή

ὦ πάτερ μου!

Τριβουλέτος

Ποῦ ἄλλως τε καρδίᾳ τις

Ἀνταποκρινομένη; ὦ, σὲ ἀγαπῶ
Ὅσον μισῶ πᾶν ἄλλο εἰς τὴν γῆν.—Ἐλθε
Πλησίον μου καὶ λέγε: πῶν πατέρα σου
Τὸν ἀγαπᾷς; Ἐφόσον εἴμεθα ὁμοῦ
Καὶ ἐντὸς τῆς χειρὸς μου ἀναπαύεται
Ἡ χεὶρ σου, τί μᾶς ἀναγκάζει ἄρα γε
Ἴνα δι' ἄλλο εἰπῶμεν; ὦ κόρη μου,
ὦ μόνη εὐτυχία, ἣν ἐπέτρεψε
Νὰ ἔχω ὁ Θεός, οἱ ἄλλοι ἔχουσι
Τέκνα πολλὰ καὶ συγγενεὶς καὶ ἀδελφούς,
Προγόνους, φίλους, ἀκολουθούς, σύζυγον,
Ἐπιτελεῖς—τίς εἶδε! Ἐγὼ ἔχω σέ,
Σὲ μόνον. Ἄλλοι εἶνε πλούσιοι, καὶ σὺ
Εἶσαι ὁ θησαυρός μου, μόνη εἶσαι σὺ
Ἐμοῦ ἡ εὐτυχία. Ἄν πιστεύωσιν
Εἰς τὸν Θεόν, πιστεύω βλέπετε καὶ ἐγὼ
Εἰς τὴν ψυχὴν σου. Ἐχουσι νεότητα
Οἱ ἄλλοι καὶ γυναῖκα, λάμπιν, ἔρωτα,
Χάριν, υἱεῖαν καὶ ὑπερηφάνειαν,
Εἶνε ὠραῖοι ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω τι
Ἐκτὸς τῆς καλλονῆς σου. Τέκνον προσφιλέ
Χώρα, πατρίς μου, μήτηρ, οἰκογένεια,
Σύζυγος, κόρη, ἀδελφὴ καὶ πλουτός μου,
Θρησκεία, εὐτυχία, νόμος καὶ τὸ πᾶν
Σὺ εἶσαι, αἰωνίως σὺ καὶ τίποτε
Ἐκτὸς σου. Ἡ ψυχὴ μου ἡ ταλαίπωρος
Προσκρούει πρὸς πᾶν ἄλλο.—Ἄν σὲ ἔχανα!
Κ' ἐπὶ στιγμήν δὲν δόναμαι νὰ τὸ σκεφθῶ
—Μειδίασε ὀλίγον! Ὅταν μειδίᾳς

Εἶσαι γλυκεία, ἔσον καὶ ἡ μήτηρ σου.
Ὁραία ἦτο, ὅπως σὺ. Ἐνίστα
Φέρεῖς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου σου,
Καθὼς ἐκείνη, ὡς ἐάν ζητῆς νὰ τὸ
Σπογγίσης. Ναί, διότι μέτωπον ἀγνόν
Καὶ ὀφθαλμοὶ γλαυκοὶ εἰς τόσῳ καθαρὰν
Ἀρμόζουσι καρδίαν. Μὲ ἀγγελικὴν
Ἐνώπιόν μου λάμπιν ἀκτινοβολεῖς,
Καὶ διὰ τοῦ ὠραίου σου τοῦ σώματος
Βλέπ' ἡ ψυχὴ μου τὴν ψυχὴν σου. Δύναμαι
Νὰ σ' ἰδῶ καὶ μὲ κεκλεισμένους ὀφθαλμούς.
Τὸ ὡς λαμβάνω ἀπὸ σέ. Ἐπόθησα
Τυφλὸς νὰ ἦμαι ἐντὸς σκότους διαρκούς,
Ἴνα μὴ ἔχω εἰς τὸν κόσμον ἥλιον
Ἄλλον.

Λευκή

Πῶς ἐπεθύμουν ὅπως εὐτυχῆ
Σὲ καταστήσω!

Τριβουλέτος

Τί, ἐμέ; Εἶμ' εὐτυχῆς
Ἐδῶ. Ὅταν σὲ βλέπω, κόρη μου, αὐτὸ
Ἄρκει ν' ἀναγεννήσῃ τὴν καρδίαν μου.
(Τῇ θεωπεύει τὴν κόμην μειδιῶν).
Ἄ! τί ὠραία εἶν' ἡ μαύρη κόμη σου!
Ἦσο ξανθὴ παιδίον! Τίς ἠβόνατο
Νὰ τὸ πιστεύσῃ!

Λευκή ἱκετευτικῶς

Νὰ ἐξέλθω ἤθελα
Κανὲν ἐσπέρως διὰ νὰ ἰδῶ κ' ἐγὼ
Τοὺς Παρισίους.

Τριβουλέτος

Ὅχι, ὄχι!—Μήπως καὶ
Μὲ τὴν Κυρὰ Βεράρδην ἀπ' ἐδῶ ποτὲ
Ἐξῆλθες;

Λευκή δειλῶς

Ὅχι!

Τριβουλέτος

Πρόσεχε!

Λευκή

Ἄλλο ἐκτὸς
Τῆς ἐκκλησίας μέρος δὲν ἐγνώρισα*

Τριβουλέτος κατ' ἴδιαν.

Θεέ μου! Εἶνε πιθανὸν νὰ τὴν ἰδοῦν,

* Je ne vais qu'à l'église

Νὰ τὴν ἀκολουθήσουν, κ' ἴσως ἔπειτα
Μοῦ τὴν ἀρπάσουν. Κόρη γελωτοποιοῦ
Πολὺ εὐκόλως δύναται ν' ἀτμασθῆ,
Καὶ μόνον οὐ καγχάσουν!

(Γαγωνυία).

Σὲ παρακαλῶ

Ἐδῶ νὰ μένης κεκλεισμένη. Τέκνον μου,
Ἄν ἤξευρες τῶν Παρισίων ὁ ἀὴρ
Πῶς βλέπει τὰς γυναῖκας! πῶς ἀκόλαστοι
—Οἱ εὐγενεῖς πρὸ πάντων— περιτρέχουσι
τὴν πόλιν!

(Ἐφῶν πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοῦς)

ὦ Θεέ μου! Σὺ ἐπίβλεπε

Ἐν τῇ ἀσύλῳ τούτῳ τὴν ζωὴν αὐτῆς!
Προστατεύσε τὴν ἀπὸ πᾶσαν συμφορᾶν,
Καὶ ἀπὸ πάντα θυελώδη ἀνεμον,
Ὅστις μαραινεῖ τᾶλλα ἄνθη· φύλαττε
Ἐκ πάσης, κ' ἐν ὄνειρῳ, ῥυπαρᾶς πνοῆς,
Ἴνα τοῦ ῥόδου τούτου τοῦ χαριεντος
Καὶ τοῦ ἀγνοῦ τὸ μῦθρον τὸ γλυκύτατον
Δύναται νὰ εἰσπνέῃ εἰς ταλαίπωρος
Πατὴρ ἐν ὄρᾳ ἀναπαύσεως.

(Καλύπτων διὰ τῶν χειρῶν τὰ πρόσωπον,
θρηνεῖ).

Λευκῆ

Ποτὲ

Δὲν θὰ σοῦ εἶπω γὰ ἐξέλθω τοῦ λοιποῦ.
Μὴ ὅμως κλαίης οὕτω, διὰ χάριν μου!

Τριβουλέτος

ὦ ὄχι, μὲ αὐτὰ ἀνακουφίζομαι.

Ἐγέλασα χθὲς νύκτα τόσον!

(Ἐγειρόμενος).

Κόρη μου,

Πολὺ ἐλησημονήθην. Πάλιν τὰ δεσμὰ

Νὰ λάθω πρέπει. Χαίρε.

(Ἡ ἡμέρα ὑποχωρεῖ).

Λευκῆ περιπτυσσομένη αὐτὸν

Πάλιν γρήγορα

Θὰ ἐπανέλθῃς;

Τριβουλέτος

Ἴσως κόρη μου πτωχὴ,

Βλέπεις ὅτι δὲν εἶμαι κύριος ἐμοῦ.

(Καλῶν).

Κυρὰ Βεράρδη!

(Γραῖα παιδαγωγὸς παρουσιάζεται
εἰς τὴν θύραν).

Κυρὰ Βεράρδη

Κύριε...

Τριβουλέτος

Μήπως κανεῖς

Μὲ βλέπη ὅταν ἔρχομαι;

Κυρὰ Βεράρδη

ὦ, βέβαια

Κανεῖς. Ἐδῶ εἶν' ἐρημία.

(Εἶνε σχεδὸν νύξ. Ἐν τῇ ὁδῷ παρουσιάζεται ὁ
Βασιλεὺς μετημφιεσμένος ὑπὸ μελανὸν καὶ
ἀπλοῦν ἐνδυμα. Καταμειρᾶ τὸ ὄψος τοῦ
τοίχου καὶ τὴν κεκλεισμένην θύραν μετ'
ἀνυπομονησίας καὶ πείσματος).

Τριβουλέτος ἔχων τὴν Λευκὴν
ἐν τῇ ἀγκάλῃ.

Κόρη μου

Περιλημένη, χαίρε.

(Πρὸς τὴν Κυρὰ Βεράρδη).

Κλείεις ἀσφαλῶς

τὴν πρὸς τὸν δρόμον θύραν;

(Ἐκείνη κατανεύει).

Μᾶλλον ἤσυχον

Γνωρίζω οἶκον, τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ

Πλησίον· θὰ τὸν ἴδω αὐρὸν εὐθὺς.

Λευκῆ

Ἀλλὰ αὐτὸς μ' ἀρέσκει, πάτερ μου, πολὺ,
Διότι ὄλ' οἱ κῆποι φαίνονται ἀπὸ
τὸ δῶμά του.

Τριβουλέτος

Μὴ εἰς τὸ δῶμα ἀναβῆς,

Δι' ὄνομα Θεοῦ!

(Ἀκροώμενος).

Ἀκουεῖς βήματα

Ἄπ' ἔξω;

(Ἀνοίγει τὴν ἀδελφίαν θύραν καὶ παρατηρεῖ
ἀνησυχῶς ἐν τῇ ὁδῷ. Ὁ Βασιλεὺς κρύπτε-
ται ἐντὸς κοιλώματος παρὰ τὴν θύραν, τὴν
ἁποῖαν ὁ Τριβουλέτος ἀφίνει ἡμιανοικτήν).

Λευκῆ δεικνύουσα τὸ δῶμα.

Οὔτε ἀπ' ἐκεῖ δὲν δύναμαι

Νὰ ἀναπνέω τὸ λοιπόν.

Τριβουλέτος

Μή, πρόσεχε!

Ἴσως σὲ ἴδουν.

(Ἐνῶ εἶνε ἑστραμμένος, ὁ Βασιλεὺς εἰσδύει
ἐν τῇ ἀδελῇ διὰ τῆς ἡμιανοικτῆς θύρας καὶ
κρύπτεται ὀπισθεν μεγάλου δένδρου.

τῇ Κυρᾷ Βεράρδῃ)

Φῶς εἰς τὸ παράθυρον
Ποτὲ δὲν θέτετε βέβαια.

Κυρά Βεράρδη

Καὶ πῶς ἐδῶ

Θέλετε νὰ εἰσέλθῃ ἄνθρωπος;

(Στρέφεται καὶ βλέπουσα τὸν βασιλέα ὀπισθεν τοῦ δένδρου, διακόπτεται ἐκπεπληγμένη. Ἐγὼ δὲ πρόκειται νὰ φωνάξῃ, ἐκείνος τῆ βίπτει δέμα χρημάτων, τὸ ὁποῖον ζυγίζουσα πιωπᾶ. — Ὁ Τριβουλέτος, κρατῶν φωνήν, ἀναπαύει ἵνα παρατηρήσῃ.)

Λευκῆ

Πρὸς τί

Αὐταὶ αἱ προφυλάξεις; Λέγε μου λοιπὸν
Τί σὲ φοβίζει;

Τριβουλέτος

Δὲν φοβοῦμαι δι' ἐμέ,

Διὰ σὲ ὅλα.

(Τὴν θλίβει αἰσίως ἐπὶ τοῦ στήθους του).

Κόρη μου, ὕψαινε!

(Ἀκτίς τις τοῦ φανοῦ, τὸν ὁποῖον κρατεῖ ἡ
Κυρά Βεράρδη, φωτίζει τὸν Τριβουλέταν καὶ
τὴν Λευκῆν).

Ὁ Βασιλεὺς κατ' ἴδιον, ὀπισθεν
τοῦ δένδρου.

Ὁ Τριβουλέτος!

(Γελά).

ὦ διάβολε! Αὐτὴ

Ἡ ἱστορία δὲν πληρώνεται, χά, χά!

Ὁ Τριβουλέτος κόρην!

Τριβουλέτος, ἐνῶ εἶνε ἔτοιμος νὰ ἐξέλθῃ
ἐπανέρχεται πάλιν

Μὴ σ' ἀκολουθῇ.

Κανείς, ὅταν ὑπάγῃς νὰ προσευχηθῆς;

(Ἡ Λευκῆ στενοχωρημένη καταβιδάζει
τοῦς ὀφθαλμούς).

Κυρά Βεράρδη

Κανείς!

Τριβουλέτος

Ἀνάγκη νὰ φωνάξετε

Ἄς σᾶς ἀκολουθήσῃ κάποιος ποτέ.

Κυρά Βεράρδη

Θὰ κρῖνω μ' ὅλην μου τὴν δύναμιν ἐγώ.

Τριβουλέτος

Ἐὰν κτυπήσουν εἰς τὴν θύραν, μὴ ποτὲ
Ἀνοίξετε.

Κυρά Βεράρδη εἰρωνικῶς

Ἀκόμη καὶ ὁ Βασιλεὺς

Αὐτὸς ἂν ᾔη;

Τριβουλέτος

Μάλιστα ἂν ᾔη αὐτός.

(Περιπτύσσεται τὴν Λευκῆν καὶ ἐξέρχεται
κλείων μετὰ προσοχῆς τὴν θύραν).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΛΕΥΚΗ, ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ, Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

(Ἐν ἀρχῇ τῆς σκηνῆς ὁ Βασιλεὺς εἶνε κε-
κρυμμένος ὀπισθεν τοῦ δένδρου).

Λευκῆ σκεπτικῆ, προσέχουσα εἰς τὰ βήματα
τοῦ ἀπομακρυνομένου πατρὸς τῆς.

Καὶ ὁμοῦ μὲ βαρύνει ἡ συνείδησις.

Κυρά Βεράρδη

Συνείδησις καὶ διατί;

Λευκῆ

Δὲν εἶδες πῶς

Μὴ τίποτις τρομάζει καὶ ταρασσεται;

Ὡς τῶν κρῖνά του ἐν δάκρυ ὅταν ἔφρευγεν,

Ἢ ἴδα νὰ λάμπῃ. Πόσον εἶνε ἀγαθός!

Ἠτοιγέ μου πάτερ! ἔπραπε νὰ τῷ εἰπῶ

Ὅτι ἐξερχομένης τὴν Κυριακῆν

Εἰς νεανίας πάντοτε ἀκολουθεῖ.

Σὺ τὸν γνωρίζεις τὸν ὠραῖον νέον.

Κυρά Βεράρδη

Καὶ

Πρὸς τί, Κυρία νὰ τοῦ τὸ εἰπῆς αὐτό;

Μὴ δὲν εἰξεύργῃς ὅτι εἶνε ἄγριος,

Παράξενος ὀλίγον ὁ πατέρας σου;

Λοιπὸν αὐτὸν τὸν νέον τὸν μισεῖς πολὺ;

Λευκῆ

Ἐγὼ; τί εἶπες; νὰ μισῶ αὐτόν; ποτέ!

Ὅμοι! τὸ ἐναντίον μάλιστα, ἀφ' ἧς

Ἐκεῖνον εἶδα, ἄλλο δὲν μ' ἐπασχολεῖ.

Ἄφ' ἧς ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ βλέμμα μου

Τὸ βλέμμα του, πρὸς ἅλα ἀδιαφορῶ,
 Ἐνώπιόν μου βλέπω πάντοτε αὐτόν,
 Ὅσι ἀνήκω εἰς αὐτὸν φροντίζομαι... —
 Μοῦ φαίνεται τῶν ἄλλων ὑψηλότερος!
 Ὅπόσον εἶνε εὐγενής, ἀγέρωχος,
 Πόσον γλυκός, Βεράρδη, γενναϊόκαρδος!
 Ὅταν ἱππεύῃ, πῶς θὰ ἦνε θαυμαστός!

Κυρά Βεράρδη

Εἶνε χαριτωμένος!

(Πλησιάζει τὸν Βασιλέα, ὅστις τῇ δίδει χρυσὰ νομίσματα, τὰ ὅποια κρᾶπται εἰς τὰ θυλάκιά της).

Λευκὴ

* Ἄνθρωπος καθὼς

Αὐτὸς πρέπει νὰ ἦνε...

Κυρά Βεράρδη τείνουσα τὴν χεῖρα
 λαμβάνει χρήματα παρὰ τοῦ Βασιλέως.

Ἐντελίστατος!

Λευκὴ

Ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του ἐπιπλέουσα
 φαίνεται ἔλη ἢ μεγάλη του ψυχῆ.

Κυρά Βεράρδη

Ψυχὴ μεγάλη! Βέβαια!

(Μετὰ πάσαν λέξιν, τὴν ὁποίαν ἡ Κυρά Βεράρδη προφέρει, τείνει εἰς τὸν Βασιλέα τὴν χεῖρα, ὅστις τῇ δίδει πάντοτε χρήματα).

Λευκὴ

* Ἀτρόμητος!

Κυρά Βεράρδη λαμβάνουσα χρήματα
 καὶ τρομερά!

Λευκὴ

* Ἄλλ' ἔμως... ἀγαθὴ ψυχῆ!

Κυρά Βεράρδη τείνουσα τὴν χεῖρα

Τί μαλακὴ!

Λευκὴ

Γενναία...

Κυρά Βεράρδη τείνουσα τὴν χεῖρα

* Ἀριστοβόρημα!

Λευκὴ βαθέως στενάζουσα

Μὴ ἀρίσκει!

Κυρά Βεράρδη τείνουσα τὴν χεῖρα

Μεῖος ἔχει τὸ ἀνάστημα;
 Τοὺς ὀφθαλμούς! τὴν μύτην! καὶ τὸ μέτωπον.
 Ἐκεῖνο!

* Ὁ Βασιλεὺς κατ' ἰδίαν

* Ὁ Θεὸς μου! ἀνατομικῶς
 Ἡ γριτὴ μὲ σαυμάζει! αὐτὲ ὑβόλος
 Μοῦ ἔμεινε.

Λευκὴ

Νὰ εἴξωρες πῶς σ' ἀγαπῶ
 Ὅταν ἐκεῖνον ἐπαινῆς!

Κυρά Βεράρδη

Τὸ ἔννοῶ.

* Ὁ Βασιλεὺς κατ' ἰδίαν

ὑποδαυλίζει τὴν πυρᾶν!

Κυρά Βεράρδη

Εἶνε ψυχῆ
 Μεγάλῃ, τρυφερῶς καὶ γενναϊόκαρδος,
 Καλός...

* Ὁ Βασιλεὺς κενῶν τὸ θυλάκιόν του

Ἄρχίζει πάλιν ὁ διάβολος.

Κυρά Βεράρδη ἐξακολουθοῦσα.

Εἶνε πολὺ μεγάλος κύριος, κομψός,
 Κάτι τι πάντοτ' εἰς τὸ ἓνα χέρι του
 Ἀστράπτει...

(Τείνει τὴν χεῖρα. Ὁ Βασιλεὺς ποιεῖ σημεῖον
 ὅτι δὲν ἔχει πλέον).

Λευκὴ

* Ὅχι! δὲν τὸν ἤθελα ποτὲ
 Νὰ ἦνε πρίγκηψ, εἴτε εὐγενής, ἀλλὰ
 Ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας μαθητῆς πτωχός.
 Ἐκεῖνοι ἀγαπῶσι περισσότερον.

Κυρά Βεράρδη

Ποῖος ξαύρει; ἴσως εἶνε ἓνας ἀπ' αὐτούς,
 Ἄφοῦ τοὺς προτιμᾶτε.

(Κατ' ἰδίαν)

Τί παράξενη
 Ἰδέα πάλι! Ὅλα εἶν' ἀνάποδα
 Στὴν κεφαλὴ μιᾶς κόρης!
 (Ἀποπειρᾶται πάλιν τείνουσα πρὸς τὸν
 Βασιλέα τὴν χεῖρα),

Διὰ σᾶς αὐτὸς
 Τραπολινταί !
 ('Ο Βασιλεὺς δὲν δίδει πλέον.— Κατ' ἴδιαν)
 Δὲν ἔχει πλέον τίποτε !
 Λεπτὸ αὐτὸς, οὔτε μιὰ λέξι καὶ ἐγὼ !

Λευκὴ πάντοτε χωρὶς νὰ βλέπῃ
 τὸν Βασιλέα.

Πόσον ἄργεῖ νὰ ἔλθῃ ἡ Κυριακὴ !
 'Οσάκις δὲν τὸν βλέπω, ἡ ὀδύνη μου
 εἶνε μεγάλη ! Μοῦ ἐφάρη δτι χθὲς
 Κατὰ τὴν λειτουργίαν ἦτο ἕτοιμος
 Νὰ μοῦ λαλήσῃ, κ' ἡ καρδία ἔπαλλε
 Σφοδρῶς. Καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν σκέπτομαι
 'Εκεῖνον. 'Αλλά, βλέπεις πόσον καὶ αὐτὸν
 'Απορροφᾷ ὁ ἔριος ! Φέρει πάντοτε
 Πιστὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τὴν εἰκόνα μου.
 Εἶμαι βεβαία ὡς πρὸς τοῦτο. "Ὡ αὐτὸς
 Τοιοῦτος εἶνε καὶ τὸ διακρίνει τις.
 Δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἄλλη τις γυνὴ
 'Εκτὸς ἐμοῦ. Δὲν τρέχει εἰς τὰς ἐορτάς,
 Τὰ παίγνια. 'Αλλ' εἶμαι διαρκῶς ἐγὼ
 'Ἡ σκέψις του.

Κυρὰ Βεράρδη ἀποπειράται ἔσχατον ἀγῶνα
 τεινύσα πρὸς τὸν Βασιλέα τὴν χεῖρα

"Ὡ, βέβαια, ἐρκίζομαι
 Καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν μου.

'Ο Βασιλεὺς ἀποσπᾷ τὸν δακτύλιόν του
 τῇ τὸν δίδει

'Ο δακτύλιος
 Τὴν κεφαλὴν πληρῶνει.

Λευκὴ

"Α ! πῶς ἤθελα
 'Όταν ἐκεῖνον σκέπτομαι νυχθημερόν,
 'Εδῶ νὰ ἦτο . . . — πρὸ ἐμοῦ . . .

('Ο Βασιλεὺς ἐξερχόμενος τῆς κρύπτης του
 γονυπατεῖ παρ' αὐτῇ· ἐκεῖνη δὲν τὸν βλέπει
 ἀκόμη).

Νὰ τοῦ εἰπῶ

"Εσο εὐδαίμων, χαῖρε, σ' ἀγα . . .

(Λύτης στρεφόμενη βλέπει τὸν Βασιλέα
 καὶ ὀπισθοχωρεῖ ὡσεὶ ἀπολιθωθεῖσα).

'Ο Βασιλεὺς

Σ' ἀγαπῶ !

Συμπλήρωσέ το, λέγε : σ' ἀγαπῶ καὶ μὴ
 Φοβοῦ. 'Αρμόζει τόσο εἰς τὰ χεῖλη σου
 Αὐτὴ ἡ λέξις !

Λευκὴ, περίτρομος ἀναζητεῖ εἰς μάτην
 τὴν Κυρὰ Βεράρδη

"Ὡ Βεράρδη ! ἔφυγε !
 Οὐδαὶς μ' ἀκοῦει τώρα ! ὦ, οὐδαίς, οὐδαίς !

'Ο Βασιλεὺς

Εἰς κόσμος εἶνε δύο ἔραστ' εὐτυχεῖς !

Λευκὴ ἔντρομος

Κύριε πῶθεν ἔρχεσθε ;

'Ο Βασιλεὺς

'Αδιόφρον
 'Εὰν ἀπὸ τὸν ἕδην ἢ τὸν οὐρανόν,
 'Ο Σατανᾶς ἂν ἤμαϊ ἢ ὁ Γαβριήλ.
 Σὲ ἀγαπῶ !

Λευκὴ

Θεέ μου ! ἐλεεῖτέ με
 Καὶ φύγετε ! ἐλπίζω δὲν σᾶς εἶδέ τις
 'Εδῶ . . . ἂν ὁ πατήρ μου . . .

'Ο Βασιλεὺς

"Όταν πᾶλλουσαν
 εἰς τὴν ἀγκάλην σὲ κρατῶ, καὶ εἰς ἔμβ
 'Ανήκη, ἰδικός σου εἰμ' ἐγὼ, ζητεῖς
 Νὰ φύγω ! Δὲν μοῦ εἶπες ἔτι μ' ἀγαπᾶς ;

Λευκὴ συγκεχυμένη

Μὲ ἤκουσε !

'Ο Βασιλεὺς

Καὶ ποῖαν ἄλλην ἤθελες
 Ν' ἀκούσω βσιωτέραν μουσικὴν ;

Λευκὴ ἱκετευτικῶς

'Αλλὰ
 Σᾶς ἤκουσα . . . φύγετε τώρα, πρὸς Θεοῦ.

'Ο Βασιλεὺς

Ζητεῖς, μὲν ἠνώθη μὲ τὴν τύχην σου
 'Ἡ τύχη μου, καὶ ὅτε ὁ διπλοῦς ἡμῶν
 'Αστὴρ ἐπάνω τοῦ αὐτοῦ ὀρίζοντος
 Φωτοβολεῖ, νὰ φύγω ; 'Όταν τὴν ἀγνὴν
 'Ἡλθῃ νὰ ἀφουκίσω τῆς παιδὸς ψυχῆν,
 'Ότε μὲ στέλλει ὁ Θεός, ἵνα τὸ φῶς
 'Ο ὀφθαλμός σου ἴδῃ, καὶ τὸν ἔρωτα
 Γνωρίσῃ ἡ ψυχὴ σου ἡ παρθενικὴ !
 'Ο ἔριος εἶνε τῆς ψυχῆς μας ἥλιος.
 Θερμανομένη δὲν αἰσθάνεσ' ἑαυτὴν
 'Απὸ τὴν φλόγα ταύτην τὴν γλυκειάν του ;
 Τὸ σκῆπτρον, ἔπερ μᾶς δωρεῖ ὁ θάνατος
 Καὶ κάλλιν μᾶς ἀρκάζει εἰς τὸν πόλεμον

Ἡ δόξα, τὴν ὄψιν ἀπακτῆσαμεν.
Ἡ φήμη καὶ αἱ κτήσεις αὐτοκράτωρ ἦ
καὶ βασιλεὺς νὰ ᾔσῃ—ὄλ' ἀθρώπινα.
Ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, ὅπου πᾶν περᾶ,
Ὁ ἔρωσ μόνον εἶνε θεῖος· ὦ Λευκῆ,
τὴν εὐτυχίαν φέροι σοι ὁ ἔραστῆς,
τὴν εὐτυχίαν, ἣ ὅποια ἔξωθεν
τοῦ οἴκου δειμαλέα σὲ ἀνέμενεν!
Ὁ βίος εἶνε ἄνθος, καὶ τὸ μέλι του
Ὁ ἔρωσ εἶνε· εἶνε ἡ περισσότερὰ
Ἐν τῷ ἄερι σύντροφος τοῦ ἄετος.
Ἡ δειλιώσα χάρις παρὰ τὴν ἰσχύν.
Ἡ χεὶρ σου εἰς τὴν χεῖρά μου ἡδύτατα
λητμονουμένη...—ὦ, ὡς ἀγαπήσωμεν
Ἄλλήλους, ἀγαπῶμεν!

(Ζητεῖ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ. Ἐκείνη
διαφεύγει).

Λευκῆ.

ὦ, ἀφῆτέ με!

(τὴν θλίβει ἐν τῇ ἀγκάλῃ καὶ τῇ ὑπο-
κλέπτει φίλημα).

Κυρὰ Βεράρδη κατ' ἰδίαν ἐν τῷ βάθει
τῆς σπηλῆς.

Δαμπρά!

Ὁ Βασιλεὺς κατ' ἰδίαν

Εἶν ἰδική μου!

(Γεγυνοῖα).

Ὅτι μ' ἀγαπᾷς

εἶπέ μου το.

Κυρὰ Βεράρδη κατ' ἰδίαν ἐκ τοῦ βάθους

Ἄχρεῖ!

Ὁ Βασιλεὺς

Ἐπανάλαβε

Πάλιν, Λευκῆ!

Λευκῆ κάτω νεύουσα

Τὸ εἶπα· με ἤκούσατε.

Ὁ Βασιλεὺς περιπτυσσόμενος αὖθις αὐτήν.

Εἶμαι εὐδαιμων!

Λευκῆ

Κατεστράφη!

Ὁ Βασιλεὺς

Εὐτυχῆς

καὶ σὺ μαζί μου εἶσαι!

Λευκῆ διαφεύγουσα τῆς ἀγκάλῃς του

Ἄλλὰ ἀγνοῶ

τίς εἶσθε. Πῶς σᾶς λέγουν;

Κυρὰ Βεράρδη κατ' ἰδίαν ἐκ τοῦ βάθους

Τὸ θυμήθηκε

Ἐπάνω εἰς τὴν ὄρα!

Λευκῆ

Ἄν ἐγνώριζα

Ὅτι δὲν εἶσθε εὐγενῆς, ἢ μεγασιάν...
πολὺ τοὺς τρέμει ὁ πατήρ μου.

Ὁ Βασιλεὺς

ὦ Θεέ!

Ὅχι, καλοῦμαι...

(κατ' ἰδίαν)

Τώρα;

(Ἀναζητῶν ἐν ὄνομα)

Γκωσοῦ Μαχίε.

—Πτωχὸς δὲ εἶμαι μαθητῆς... πολὺ πτωχός!

Κυρὰ Βεράρδη μετρώσα κατ' ἐκείνην
τὴν στιγμὴν τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἔλαβε.

Πῶ πῶ, τί ψεύτης!

(πρὸς τὸ βάθος τῆς σπηλῆς, ἐν τῇ ὁδῷ, παρου-
σιάζονται ὁ Δὲ Πιὲν καὶ Δε Παρδαγιάν, φέ-
ροντες ποδήρεις μανδύας καὶ ὀδηγούμενοι
ὐπὸ φανοῦ).

Δὲ Πιὲν κατ' ἰδίαν τῷ Δὲ Παρδαγιάν.

Εἶν' ἐδῶ, ἱππότα μου.

Κυρὰ Βεράρδη κατέρχεται τὴν σπηλὴν
ἔντρομος

Κάποιος εἶνε ἔξω.

Λευκῆ ἔντρομος

Μήπως ἄρά γε

εἶν' ὁ πατήρ μου;

Κυρὰ Βεράρδη πρὸς τὸν Βασιλέα

Κύριε, ἐξέλθετε!

Ὁ Βασιλεὺς

Ἄς εἶχα τὸν κακοῦργον εἰς τὰς χεῖράς μου,
Ὅστις νὰ μ' ἐνοχλήσῃ ἦλθε!

Λευκῆ τῇ Κυρᾷ Βεράρδῃ.

Παρευθὺς

Ὁδήγησέ τον ἐκ τῆς ἄλλης θύρας.

Ὁ Βασιλεὺς Πῶς !
 Νὰ φύγω τόσον γρήγορα ; θὰ μ' ἀγαπᾷς
 Πάντοτε ;

Λευκὴ
 Σὺ ;

Ὁ Βασιλεὺς
 Ἐφ' ὅσον ζήσῃ.

Λευκὴ Καὶ ἐμὲ
 Θὰ ἱπκτῆρῃς, ὅπως τὸν πατέρα μου
 Ἰπκτῆσα.

Ὁ Βασιλεὺς
 Ποτέ μου ! — Ἄφες ν' ἀσπασθῶ
 Ἀκόμη ἀπᾶς τοὺς γλῶκεις σου ὀφθαλμούς,
 Λευκὴ.

Κυρὰ Βεράρδη κατ' ἴδιαν
 Μανίαν ὅπου ἔχει σὰ φιλιὰ !

Λευκὴ μετὰ τινος ἀντιπατάσεως
 Ἄ ! ὄχι, ὄχι !

(Ὁ Βασιλεὺς τὴν ἀσπάζεται καὶ εἰσέρχεται μετὰ τῆς Κυρᾶς Βεράρδης εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ Λευκὴ παραμένει ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἔχουσα προσηλωμένον τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς θύρας, δι' ἧς ἐξῆλθεν ὁ βασιλεὺς κατόπιον εἰσέρχεται καὶ αὐτὴ. Ἐν τῇ μεταξύ τούτῃ ἡ ὁδὸς πληροῦται ἐξ ἐνύπλων εὐγενῶν, οἵτινες φέρουσι μανθῶας καὶ προσωπίδας. Ὁ Δὲ Γόρδ, ὁ Δὲ Κοσσέ, οἱ Δὲ Μονσενῆ, Δὲ Βριῶν καὶ Δὲ Μογμορενοῆ μετὰ τοῦ Κλεμεντίου Μαρώ συναντῶνται μετὰ τοῦ Δὲ Πιέν καὶ Δὲ Παρδαγιάν. Ἡ νύξ εἶνε σκοτεινοτάτη. Ἀναγνωρίζουσιν ἀλλήλους καὶ ἐξετάζουσι τὴν οἰκίαν τῆς Λευκῆς. Ὑπερέτης τις ἀκολουθεῖ φέρων κλίμακα).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Οἱ Αἴταικοι. Ἐπειτα ἡ ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ
 καὶ ἡ ΔΕΥΚΗ

(Ἡ Λευκὴ ἐξέρχεται εἰς τὸ δῶμα,
 κρατοῦσα λυχνίαν).

Λευκὴ ἀπὸ τοῦ δώματος

ὦ Γνωσὲ Μαχίε ! ἐντὸς
 Τοῦ βᾶθους τῆς ψυχῆς μου ἐγγχεῖς ἄχθησι
 Τοῦ προσφιλοῦς μου ὀνομα !

Δὲ Πιέν πρὸς τοὺς αἰταίκοις

Τὴν ἴδατε ;
 Εἶνε ἐκείνη, κύριοι.

Δὲ Παρδαγιάν
 Ἄς ἴδωμεν.

Δὲ Γόρδ περιφρονητικῶς
 Θὰ ἦνε ὀφθαλμὸς πρόστυχος !
 (Γοῦ Δὲ Πιέν)

Ἐάν
 Δὲ πρόστυχοι γυναῖκες σὰ μαγεύουσι,
 Σ' οἰκτεῖρω.
 (Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ Λευκὴ στρεφομένη
 φωτίζεται ὑπὸ τῆς λυχνίας).

Δὲ Πιέν πρὸς τὸν Δὲ Γόρδ.
 Πῶς σοῦ φαίνεται ;

Μαρῶ Ἡ πρόστυχι !
 Εἶνε ὄραφα !

Δὲ Γόρδ
 Εἶνε νύμφη, ἄγγελος,
 Τελεῖα χάρις !

Δὲ Παρδαγιάν
 Εἶνε δυνατόν ποτὲ
 Νὰ ἦνε ἐρωμένη τοῦ κῆρ Τριβουλέ !
 Ἄ ! ὁ κροψίνου !

Δὲ Γόρδ
 Ὁ χωριάτης !
 Μαρῶ

Βίβαια
 Πολὺ ἀρμόζει εἰς τὸν μᾶλλον δοχτημον
 Ν' ἀνήκη ἡ καλλίστη ! Ἀγαπᾷ ὁ Ζεὺς
 Αὐτὰς τὰς συζυγίας ! *
 (Ἡ Λευκὴ εἰσέρχεται. Εἰς τὸ παράθυρον
 διακρίνεται φῶς).

Δὲ Πιέν

Ἄλλὰ, κύριοι,
 Μὴ χάνωμεν ἀδίκως τὸν καιρὸν. Ἐδῶ
 Μνηστικακοῦντες, ἤλθομεν τὸν Τριβουλέ
 Νὰ τιμωρήσωμεν. Πηδῆσωμεν λοιπὸν
 Τὸν ταίχον μετὰ τὴν κλίμακα εὐθὺς.
 Καὶ ὁ τοῦ κλίψωμεν τὴν ἐρωμένην του.
 Εἰς Λουῦθρον τὴν Κυρὶαν ἀδηγῆσωμεν
 Ὅπως τὴν εὖρη αὐριον ὁ Βασιλεὺς
 Ἰθὺς ὡς ἐξυπνήσῃ.

Δὲ Κοσσέ

Ὁ δὲ Βασιλεὺς
 Ἐπάνω της θὰ βάλῃ τὸ χερσὶν του.

* Κατὰ τὸ πρωτότυπον Jupiter aime à
 croiser les races.

Μαρώ
Καὶ ἄς ξεκαθαρίσῃ τὴν ὑπόθεσιν
Ὁ Διάβολος κατόπιν.

Δὲ Πιέν
Κάλλιστα! Εὐθὺς
Εἰς ἔργον!

Δὲ Γόρδ
Εἶνε ἀληθῶς βασιλικὸν
Κομμάτι!

(Εἰσέρχεται ὁ Τριβουλέτος).

Ὁ Τριβουλέτος ὄνειροπολοῦν εἰς τὸ βάθος
τῆς σκηνῆς.

Πάλιν ἔρχομαι... πρὸς τί; Κ' ἐγὼ
Δὲν τὸ φημιρίζω!

Δὲ Κοσσὲ πρὸς τοὺς αὐλικούς
Ὅμως πῶς σὰς φαίνεται
Τοῦ Βασιλέως ἡ διαγωγή αὐτή,
Νὰ κλέπτῃ τὴν γυναικὰ καθενός, ξάνθῃ
Ἡ κατανὴν ἐπίσης; ὦ, πῶς ἤθελα
Νὰ εἴξουρα τί τάχα ἤθελεν εἰπεῖ
Ἄγ' ἔκλεπτε κανέναν τὴν βασίλισσαν.

Τριβουλέτος προχωρῶν τινὰ βήματα
Μοῦ ἔδωκεν ὁ γέρον τὴν κατάραν του! —
Ὁ μυστικός μου Ἐφιάλτης! — Κάτι τι
Μὲ θορυβεῖ!

(Ἡ νύξ εἶνε ἐπὶ τοσοῦτον σκοτεινὴ, ὥστε δὲν
βλέπει τὸν Δὲ Γόρδ πλησίον του, διερχόμε-
νος δὲ τὸν ὄθαι).

Ἔ, ποῖος εἶνε;

Δὲ Γόρδ ὀπισθοχωρῶν ἔντρομος, σιγῆ
πρὸς τοὺς αὐλικούς.

Κύριοι,
Ὁ Τριβουλέ!

Δὲ Κοσσὲ σιγῆ
Λοιπὸν διπλῆ ἢ νίκη μας.
Ἄς λείψῃ ὁ προδότης!

Δὲ Πιέν
Ὅχι!

Δὲ Κοσσὲ
Ἔπεισον
Εἰς χεῖράς μας.

Δὲ Πιέν
Ἄλλὰ δὲν θὰ τὸν ἔχωμεν
Νὰ μᾶς διασκευδάξῃ πλέον αὐρίον.

Δὲ Γόρδ
Καὶ δὲν θὰ ἦνε τὸ παιγνίδι νόστιμον
Ἄν τὸν φονεύσωμεν.

Δὲ Κοσσὲ
Μᾶς εἶνε πρόσκομμικ.

Μαρώ
Νὰ ὀμιλήσω πρὸς αὐτὸν ἀφήσατε
Ἐμέ. Θὰ διορθώσω ὅλα.

Τριβουλέτος ἐνεδρεύει προσέχων
Ὅμιλουν

Μαρώ πλησιάζων
Ἔ, Τριβουλέτε!

Τριβουλέτος διὰ φωνῆς φουερᾶς
Ποῖος εἶνε;

Μαρώ
Ἔ!

Μὴ ἀγριεύῃς τόσο! εἴμ' ἐγὼ.

Τριβουλέτος
Τίς σὺ;

Μαρώ
Εἴμ' ὁ Μαρώ.

Τριβουλέτος
Δὲν σ' εἶδα. Τίσον σκοτεινὴ
Εἶνε ἡ νύξ!

Μικρῶ
Μετέβαλε ὁ διάβολος
Εἰς μελανοδοχεῖον τὸ στερέωμα.

Τριβουλέτος
Καὶ τί ζητεῖτε;

Μαρώ
Πῶς; δὲν τὸ ἐνόησα,
Πῶς τὴν κυρίαν Δὲ Κοσσὲ νὰ κλείσωμεν
διὰ τὸν Βασιλέα ἤλωμεν ἐδῶ;

Τριβουλέτος ἀνακουφζόμενος
Περίφημα!

Δὲ Κοσσὲ σιγῆ
Νὰ σπάσω πόσον ἤθελα
Κανὲν πλευρόν του!

Τριβουλέτος πρὸς τὸν Μαρώ
Πῶς εἰς τὸ δωμάτιον
Αὐτῆς θὰ δουιθῆτε νὰ εἰσέλθῃτε;

Μαρώ σιγῆ πρὸς τὸν Δέ Κοσσέ

Δὸς τὸ κλειδί σου.

(Ὁ Δέ Κοσσέ τῷ δίδει τὴν κλειδα)

Στάσου· θές τὴν χεῖρά σου.

Δὲν εἶν' ἐσκαλισμένον τὸ οἰκόσημον
Κοσσέ;

Τριβουλέτος ψάων τὴν κλειδα

Ἄλλῃθαια, εἶν' αὐτό.*

(Κατ' ἴδιαν).

ὦ, πόσον βλάξ

Εἶμαι, Θεέ μου!

(Δεικνύων ἀριστερῆ τὸν τοίχον)

Νὰ τὸ μέγαρον Κοσσέ.

Τί ἐκαθίμην κ' ἐσκεπτόμην τὸ λοιπόν;

(Τῷ Μαρῷ ἀποδίδων τὴν κλειδα)

Τὴν σύζυγον τοῦ χονδρο-Δέ Κοσσέ λοιπόν
Ὅ ἀρπάσετε; Μαζῆ σας ἔρχομαι.

Μαρώ

Ἄλλα

Φέρομεν ὄλοι προσωπίδας.

Τριβουλέτος

Ἔ, καλὰ!

Δότε μου προσωπίδα!

(Ὁ Μαρώ τῷ θέτει προσωπίδα καὶ περιβάλλει
αὐτὴν διὰ ταινίας, περικαλυπτοῦσας τοὺς τε
ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὠτά του).

Τώρα;

Μαρώ

Θὰ κρατῆ.

Τὴν κλίμακα.

(Οἱ ἀδελκοὶ προσηρμόζουσι τὴν κλίμακα ἐπὶ
τοῦ τοίχου τοῦ δωματός. Ὁ Μαρώ ὀδηγεῖ
τὸν Τριβουλέτον, ἵνα τὴν κρατῆ).

Τριβουλέτος κρατῶν τὴν κλίμακα.

Ἔ, εἶσθε ἀρκετοί; Ἐγὼ

Δὲν βλέπω πλέον τίποτε.

* Les trois feuilles de soie, oui. Ἐνόμισα
ὅτι τὸ ἀπαρτίζον τὸ οἰκόσημον τοῦ Δέ Κοσσέ
δὲν εἶχε σημασίαν διὰ τὸν Ἕλληνα ἀναγνώ-
στην.

Μαρώ

Καὶ βίβαια.

Ἡ νύκτα εἶνε τόσο σκοτεινὴ!

(Πρὸς τοὺς ἄλλους γελῶν)

Ἐμπρός!

Φωνάζετε ὅσον θέλετε κ' ἐλεύθερα
Περικατεῖτε. Ὅπως σὰς τὸν ἔκαμα
Δὲν βλέπει, δὲν ἀκούει.

(Οἱ ἀδελκοὶ ἀνέρχονται τὴν κλίμακα καὶ ὠ-
θοῦντες τὴν ἐπάνω πρὸς τὸ δωμαθόραν εἰσ-
δύουσιν εἰς τὴν οἰκίαν. Μετὰ μικρὸν εἰς ἐξ
αὐτῶν, ἀναίγων ἔσωθεν τὴν ἐπὶ τῆς ἀλλῆς
θύραν, παρουσιάζεται ἐν αὐτῇ, ἀκολουθού-
μενος καὶ παρὰ τῶν λοιπῶν, οἷτινες πάντες
ὀδηγοῦσι διὰ τῆς ἐξωθύρας ἡμίγυμνον καὶ
καπτομένην τὴν Λευκὴν, τῆς ὁποίας ἔχουσι
φιμώσει τὸ στόμα).

Λευκὴ μακρόθεν

Πάτερ, πάτερ μου!

Βοήθησέ με!

Πάντες οἱ ἀδελκοὶ μακρόθεν

Ζήτω!

(Ἀφανίζονται μετὰ τῆς Λευκῆς)

Τριβουλέτος μόνος παρὰ τὴν κλίμακα.

Θέλουν καὶ καλὰ

Ἐδῶ νὰ πλῶναι πᾶσαν ἀμαρτίαν μου;

— Νὰ ἔχουν τελειώσει; Ποῖος χλευασμὸς!

Ἀπομακρύνεται τῆς κλίμακος, φέρει τὴν χεῖρα
ἐπὶ τῆς προσωπίδος καὶ συναντᾷ τὴν ταινίαν)

Ἄλλὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου μοῦ ἐκάλυψαν!

Ἀπορρίπτει τὴν ταινίαν καὶ τὴν προσωπίδα.
Διὰ τοῦ φωτός τοῦ φανοῦ, ὅστις ἐλησημο-
νήθη χαμαί, διακρίνεται λευκὸν τι πρᾶγμα·
τὸ λαμβάνει καὶ ἀναγνωρίζει τὸν πέπλον
τῆς κόρης του· στρέφεται ἡ κλίμαξ εἶνε
προσηρμωσμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ δωμα-
τός· ἡ θύρα τῆς οἰκίας του εἶνε ἀνοικτὴ·
εἰσέρχεται ἐν αὐτῇ ὡσεὶ μαινώμενος καὶ ἐπ-
αναφαίνεται μετὰ μίαν στιγμὴν σύρων τὴν
Κυρὰ Βεράρδην φιμωμένην καὶ ἡμίγυμνον.
Τὴν θεωρεῖ ἐκπληκτός, ἔπειτα, ἔκασπῶν τὴν
κόρην του, φωνεῖ:

ὦ, ἡ κατάρρα!

(Πίπτει λιπόθυμος).

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἐν ἀντιθάλαμῳ τοῦ Βασιλέως ἐν Λούδρῳ. — Ἄπασα ἡ σκηνικὴ διασκευὴ κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς Ἀναγεννήσεως. — Ἐπὶ τοῦ ἔμπροσθιου μέρους τῆς σκηνῆς τράπεζα, ἔδρα καὶ θρόνον. — Εἰς τὸ βάθος μεγάλη ἐπίχρυσος θύρα. — Ἀριστερὰ ἡ θύρα τοῦ ὑπνωτηρίου τοῦ Βασιλέως, κεκαλυμμένη ὑπὸ πλουσίου παραπετάσματος. — Δεξιὰ κολικεῖον, πλήρες ἀριστοτεχνημάτων. Ἡ θύρα τοῦ βάθους ἄγει εἰς δεινροστοιχίαν.

ΣΙΚΕΪΝΗ Α'.

ΟΙ ΔΥΔΙΚΟΙ

Δὲ Γόρδ

Τώρα τὸ πειγνίδί μας
Ἄς ἀποτελειώσῃ.

Δὲ Παρδαγιάν

Νὴ βασιανισθῆ,
Ὁ Τριβουλῆτος πρέπει, νὰ δαιμονισθῆ,
Χωρὶς νὰ τοῦ περάσῃ κλῆν ἀπὸ τὸν νοῦν
Ὅτι ἔδῳ κρατούμεν τὴν ὥραιάν του.

Δὲ Κοσσῆ

Ἄς τὴν ζητῆ! Θὰ ἦνε νοστιμώτατον!
Ἄλλὰ ἐὰν τὴν γύστα θυρωρὸς κανεῖς
Μᾶς εἶδε ὅταν τὴν ἐφέρκμεν ἔδῳ;

Δὲ Μονσενῆ

Οἱ φύλακες τοῦ Λούδρου διετάχθησαν
Νὰ τῷ εἰποῦν ὅτι ἔδῳ διὰ νυκτός
Γυνὴ καμμία δὲν εἰσῆλθε.

Δὲ Παρδαγιάν

Ἐνας δὲ
Τῶν ἀμαθῆλατῶν μου, ἐπιτίθειος
Εἰς τὰς δολοπλοκίας, εἰδοποιῆσ
Τοῦ Τριβουλῆτου τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ
Τὸν ἀπατήσῃ, ὅτι τὰ μεσάνυχτα
Εἶδε γυναῖκα φοβερὰ παλιούσαν
Νὰ σύρουν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ὀττεφῶρ.

Δὲ Κοσσῆ γελῶν.

Λαμπρά! τοιοῦτοτρόπος μὲ τὸ Ὀττεφῶρ
Μακρὴν ἀπὸ τὸ Λούδρον θ' ἀποπλανηθῆ.

Δὲ Γόρδ

Ἐπάνω εἰς τὰ μάτια του θεσφιξοῦμε
Καλὰ τὴν σκέπη ὅπου τοῦ κρατεῖ τὸ φῶς.

Μαρῶ

Τὸ γράμμα τοῦτο σήμερον τοῦ ἔστειλα
(Ἐξάγει ἐπιστολὴν καὶ ἀναγινώσκει)
Ἐ Τριβουλῆτε, ἔκλεψα τὴν φίλην σου.
Ἄν θέλῃς καὶ ἄλλα νέα, σὲ εἰδοποιῶ
Ὅτι μαζὶ μου τὴν ὠδήγησα μακρὰν
Ἀπὸ τὸ κράτος.

(Πάντες γελοῦσι)

Δὲ Γόρδ

Ποῖος δὲ ὑπέγραψεν;

Μαρῶ

Ὁ Ἰωάννης Δὲ Νεβίλ.
(Διπλασιάζονται οἱ γελοῦτες).

Δὲ Παρδαγιάν

Τρεχάματα

Ὅπου θὰ ἔχῃ!

Δὲ Κοσσῆ

Ἦθελα νὰ τὸν ἰδῶ

Δὲ Γοῦδ

Ὁ ἄθλιος τοὺς γρόνθους καὶ τὰ δόντια του
 Ἄς σφίγγῃ ἀπελπιμένους καὶ παραφόρους
 Ἄς μᾶς πληρώσῃ μίᾳ τώρα καὶ καλῇ
 Ὅσα μᾶς ἔχει κάμει.*

(Ἡ πλῆγία θύρα δουρίζει. Εἰσέρχεται ὁ Βασι-
 λεύς φέρον μὲν μεγαλοπρεπῆς πασιῶν ἔνδυμα
 καὶ ἀκαλοῦσθόμενος ἀπὸ τοῦ Δὲ Πιέν. Πάν-
 τες οἱ Ἀδελικοὶ ὑποχωροῦν καὶ ἀποκαλύπτου-
 νται. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Δὲ Πιέν ἐκρηγνυ-
 νται εἰς γέλωτα).

Ὁ Βασιλεὺς δεικνύων τὴν ἐν τῷ βάλει
 θύραν.

Ἐκαὶ εἶνε :

Δὲ Πιέν

Ναί,

Ἡ φίλη τοῦ κυρ Τριβουλέ.

Ὁ Βασιλεὺς

Ἀλήθεια!

Θαί μου, εἶνε νόστιμον! τὴν παλλακὴν
 Ν' ἀρπάσω τοῦ τριλλοῦ μου!

Δὲ Πιέν

Ἡ τὴν παλλακὴν

Ἡ τὴν γυναῖκα!

Ὁ Βασιλεὺς κατ' ἰδίαν

Ἐρωμένην! συζυγον!

Ὡς οικογενειάρχην πόσον δὲ πολὺ
 Δὲν τὸν ἐγνώριζα.

Δὲ Πιέν

Δὲν θέλετε λοιπὸν

Νὰ τὴν ἰδῆτε;

Ὁ Βασιλεὺς

Βίβλια.

(Ὁ Δὲ Πιέν ἐξέρχεται καὶ μετὰ μικρὸν ἐπιστρέ-
 φει ὑποστηρίζων τὴν Λευκὴν, σέρουσαν κα-
 λύπτραν καὶ κλονουμένην. Ὁ Βασιλεὺς κά-
 θηται νωχελῶς ἐπὶ τῆς ἑδρας του).

Δὲ Πιέν πρὸς τὴν Λευκὴν

Εἰσελθετε,

Ὁραία μου. Κατόπιν ὅσον θέλετε
 Ἄς τρέμω. Ἐνώπιον εὐρίσκασθε
 Τοῦ Βασιλέως.

* Qu'il va, le malheureux, avec son désespoir,
 Ses points crispés, ses dents de colère serrées,
 Nous payer en un jour de dettes arriérées!

Λευκὴ κεκαλυμμένη

Πῶς! ὁ Βασιλεὺς αὐτὸς

Ὁ νέος εἶνε;

(Σπεύδει νὰ βιβθῇ εἰς τοὺς πόδες τοῦ Βασι-
 λέως. — Ἡ φωνὴ τῆς Λευκῆς ἠλεκτρίζει αὐ-
 τὸν καὶ νεύει εἰς πάντας ν' ἀποσυρθῶσι).

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ—ΛΕΥΚΗ

Ὁ Βασιλεὺς, παραμείνας μόνος μετὰ τῆς Λευ-
 κῆς, ἐγείρει τὸν καλύπτοντα αὐτὴν πέπλον.

Ὁ Βασιλεὺς

ὦ Λευκὴ!

Λευκὴ

Γνωσὲ Μαχίε!

Θεὸ μου!

Ὁ Βασιλεὺς ἐκρηγνύμενος εἰς γέλωτα

Ὅ,τι ἔγεινεν—ἐπίτηδες

Ἡ κατὰ λάθος—μὲ εὐχαριτεῖ μὰ τὴν
 Βασιλικὴν μίᾳ πίστιν. Δόξα τῷ Θεῷ!
 Ἐλθὲ εἰς τὴν ἀγκάλην μου, ὦραία μου,
 Ἀγάπη μου, Λευκὴ μου!

Λευκὴ ὑπισθοχωροῦσα

Ἄ, ὁ Βασιλεὺς!

Ὁ Βασιλεὺς! Θεὸ μου! Σᾶς παρακαλῶ
 Ἀφήσατέ με, Βασιλεῦ! ὦ, αὐτὸς πῶς
 Νὰ ὀμιλήσω δὲν εἰξούρω! Κύριε
 Γνωσὲ Μαχίε! Ἄλλ' ὄχι! σεῖς ὁ Βασιλεὺς
 Εἶθε!

(Ἐπαναπίπτουσα εἰς τὰ γόνατα)

Ὅστις κἂν εἶθε, ἔλατ' ἐμὲ!

Ὁ Βασιλεὺς

Ἐγὼ, ὅστις προσῶτον σ' ἀγαπῶ, Λευκὴ,
 Ζητεῖς νὰ σ' ἐλεήσω! Ὅ,τι ὁ Γνωσὲ
 Σοῦ ἔλεγε, καὶ ὁ Φραγκίσκος θὰ εἰπῇ.
 Μὲ ἀγαπᾷς, σὲ ἀγαπῶ καὶ εἶμεθα
 Εὐδαίμονες! Ἄν ἦμαι Βασιλεὺς, αὐτὸ
 Ἴδὸν ἐραστὴν δὲν βλάπτει. Μὲ ἐνόμιζες
 Ἐπαρχιώτην ἢ σχολαστικόν, ἢ τί
 Χειρότερον ἀκόμη. ὦ παιδίον! ἐν
 Ἡ τύχη κατ' ἐμὲ ἔκαμε καλλίτερον
 Καὶ ἔτυχε νὰ ἦμαι Βασιλεὺς, αὐτὸ
 Δὲν εἶναι λόγος ἵνα τόσο φρικτῶς
 Ἐνώπιόν μου. Ἐάν δὲν ἐτύχησα
 Ἀγροῖκόσ τις νὰ ἦμαι, ἀδιάφορον!

Λευκή κατ' ἴδιον

"Ω, πῶς γελᾷ Ἐσέ μου! ἤθελα νὰ μὴ
Αισθάνωμαι!

"Ο Βασιλεὺς

"Ω, οἱ χοροὶ, τὰ παίγνια,
Αἱ ἑορταί, οἱ γλοκεῖς λόγοι ἔρωτος
Πρὸς τὰ ἑσπέρας εἰς τὰ βῆθη τῶν δασιῶν,
Τὰ ἱπποδρόμιά μας, τόσαι ἡδοναί,
"Ας θὰ καλύψῃ μὲ τὸν πέπλον τῆς ἡ νύξ,
Ἰδοὺ τὸ μέλλον καὶ τῶν δύο μας, Λευκή! *
"Ας ζήσωμεν ὡς δύο ἀγαπώμενοι,
Σύζυγοι δύο, δύο εὐτυχεῖς. Ἄσοῦ
Μίαν ἡμέραν θὰ γηράσωμεν. Αὐτὸς
"Ο βίος, τὸν ὁποῖον κερματίζουσιν
Οἱ χρόνοι, κ' ἔρωτος στιγμαὶ βραχύταται
Φωτίζουσι, εἶνε ἥκκος θλιβερόν, ἐάν
Ἀφαιρεθῶν ἐκεῖνα τὰ κοσμήματα. **
Λευκή, πολλάκις τοῦτο ἐμελέτησα,
Ἰδοὺ τί εἶνε ἡ σοφία: Ἀπόλαυσαι,
Καλὸ φαγεῖ, ἀγάπη, δόξα τῷ Θεῷ!

Λευκή ὀπισθοχωροῦσα ἔκπληκτος

"Ω πλάναι μου! Πόσον πολλὸ ἀνόμιμος
Μ' ἐκείνον εἶνε!

"Ο Βασιλεὺς

Πῶς! τινὰ μ' ἐνόμιζες,
Σχολαστικὸν ἢ δειλιῶντα ἔραστήν,
Ἄπο ἐκείνους τοὺς τρελοὺς τοῦ κλαίουσι,
Χωρὶς νὰ ἔχουν φλόγα, καὶ πιστεύουν πῶς
Ἐάν ἐκβάλουν στεναγμοὺς καὶ φθισικοῦ
Ἐκφρασίαν λάθουν, θέλουσι τοὺς παραδοῦθῃ.
Εὐθὺς ὄλ' αἱ γυναῖκες ἀπὸ ἔρωτα; ***

Λευκή ἀπωθοῦσα αὐτὸν

"Αφήσατέ με! — Εἶμαι δυστυχής!

* Voilà ton avenir auquel le mien se mêle!

** Il faut un jour vieillir, et la vie, entre nous
Cette étoffe, où, malgré les ans qui la morcellent,
Quelques instants d'amour par places étincellent
N'est qu'un triste haillon sans ces paillettes-là

*** Quoi! me croyais-tu donc un amoureux
[tremblant,

Un cuistre; un de ces fous lugubres et sans
[flamme,

Qui pensent qu'il suffit, pour que toutes les
[femmes

Et tous les cœurs charmés se rendent devant
[eux

De pousser des soupirs avec un air piteux!

"Ο Βασιλεὺς

"Ἄλλὰ

Ἐξέσθεις ἄρα ποῖοι εἴμεθα ἡμεῖς;
"Ολ' ἡ Γαλλία, εἰς λαὸς ὀλόκληρος
Ἐξ ἑκατομυριάδων δεκαπέντε, καὶ
Πλοῦτη, τιμαὶ καὶ ἡδοναὶ καὶ δύναμις,
Χωρὶς κανένα νόμον, εἴτε χαλινόν,
"Ολα ἀνήκουσι κ' εἶνε δι' ἐμέ, ἐγὼ
Εἶμαι ὁ ἄρχων. *Ε, λοιπόν! θὰ ἦσαι σὺ
Τοῦ κυριάρχου ἢ κυρίαρχος, Λευκή.
Εἶμαι ὁ ἀναξ, σὺ δὲ ἡ Βασίλισσα.

Λευκή

Βασίλισσα! κ' ἡ σύζυγός σας;

"Ο Βασιλεὺς γελῶν

"Ἀρετῇ!

"Ω ἀθώοτης! Ἄλλὰ ἐρωμένη μου
Δὲν εἶν' ἡ σύζυγός μου.

Λευκή

Ἐρωμένη σας!

Ποτέ! τί αἶσχος!

"Ο Βασιλεὺς

"Ω, τὴν ὑπερήφανον!

Λευκή

"Ἐχω πατέρα, δὲν μ' ἐξουσιάζετε.

"Ο Βασιλεὺς

"Ἄλλ' ὁ πατὴρ σου, ὁ τρελὸς μου Τριβουλέ,
"Ο γελωτοπαίος μου, εἶνε κτήμα μου.
Τὸν κάμνω ὅ,τι θέλω καὶ ἐπιθυμῶ
Πᾶν ὅ,τι ἐγὼ θέλω.

Λευκή κλαίει καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν
τὸ πρόσωπον

Πάτερ μου πτωχέ!

"Ολα λοιπὸν ἀνήκουσι εἰς ὑμᾶς;
(Ἔρρηται. "Ο Βασιλεὺς πίπτει πρὸ τῶν
ποδῶν τῆς ἴνα τὴν παρηγορήσῃ).

"Ο Βασιλεὺς μελιχρῶς

Λευκή

Μὴ κλαίης πλέον. Σὲ λατρεύω ἀπειρά,
Λευκή μου. "Ω, ἔλθε εἰς τὴν ἀγκάλην μου.

Λευκή ἀνθισταμένη

Ποτέ!

"Ο Βασιλεὺς

"Ἀκόμη δὲν μοῦ ἐπανέλαθες
Πῶς μ' ἀγαπᾷς.

Λευκή

"Ω, τώρα έτελείωσε!

"Ο Βασιλεύς

Χωρίς να θέλω σε επλήγωσα, Λευκή.
 'Αλλά μη κλαίης, ως αν σ' εγκατέλειψε
 Κανείς. Μοῦ ἦτο προτιμότερον, ἀντὶ
 Νὰ κλαίης οὕτω ἐξ αἰτίας μου, ἐγὼ
 Ν' ἀπέθνησκα! 'Απέφρας προτιμότερον
 Μοῦ ἦτο Βασιλέα ἀνανδρον, χωρὶς
 'Ιπποτισμὸν κανένα εἰς τὸ κράτος μου
 Καὶ εἰς τὰς κτήσεις νὰ με θεωροῦν. Ὡσὲ!
 "Ο Βασιλεύς ἐκεῖνος, ὅστις νὰ θρηνηῖ
 Κάμνει μίαν γυναῖκα, λέγεται δευλός!

Λευκή

Δὲν εἶνε ἀληθὲς πῶς εἶνε παλίνιν
 "Ολα αὐτά; "Αν ἦσθε σεις ὁ Βασιλεύς
 "Ἐχω κ' ἐγὼ πατέρα, ὅστις μὲ θρηνεῖ.
 Εἰπέτε πρὸς ἐκείνον νὰ μὲ φέρωσι.
 Πλησίον εἶνε τῶν μεγάλων Δὲ Κοσσὲ
 "Ο οἶκός μου. Σεις τὸν γνωρίζετε καλά.
 Τίς εἶσθε ἄρα; Τίποτε δὲν δύναμαι
 Νὰ ἐννοήσω πλέον. Πῶς φωνάζοντες
 Εὐθύμως μὲ ἤρπασαν! "Ὡς ἄνειρον αὐτὰ
 "Ἐντὸς τῆς κεφαλῆς μου συνταράσσονται.

(Κλαίει)

Καὶ δὲν εἰξεύρω πλέον ἐὰν καὶ ὑμᾶς,
 "Ὅστις γλυκὺς τοσοῦτον μοὶ ἐφαίνεσθε,
 "Ἀκόμη ἀγαπῶ.

(Ὅπισθοχωροῦσα μετὰ φρίκης)

Σεῖς Βασιλεύς! "Α, σᾶς

Φοβοῦμαι!

"Ο Βασιλεύς ζητῶν νὰ τὴν ἐναγκαλισθῆ

Μὲ φοβεῖσαι, ὦ σκληρά!

Λευκὴ ἀπωθεῖσα αὐτὸν

"Ω, μή!

"Ἀφήσατέ με!

"Ο Βασιλεύς περιπτυσσόμενος αὐτὴν

Νὰ σ' ἀφήσω! δάσε μου
 Συγγνώμης φιλήμα.

Λευκὴ πηλαίουσα

Μί!

"Ο Βασιλεύς γελῶν, κατ' ἰδίαν

Τί παράδοξος

Κόρη!

Λευκὴ διαφεύγουσα τῶν χειρῶν του

"Ἀφήσατέ με. — "Α ἢ θύρ' αὐτή...

(Βλέπει τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ Βασιλέως ἀνοικτὴν, εἰσέρχεται ἐν αὐτῇ καὶ κλείει τὴν θύραν ὀρμητικῶς κατόπιν τῆς).

"Ο Βασιλεύς λαμβάνων μικρὰν κλειδα
 χρυσὴν ἐκ τῆς ζώνης του

"Ἐχω τὴν κλειδα.

(Ἀνοίγει τὴν θύραν, τὴν ὡθεῖ ἰσχυρῶς, εἰσέρχεται καὶ τὴν κλείει ἔσωθεν).

*

Μαρῶ παρατηρῶν ἐκ τῆς θύρας τοῦ βάρους,
 γελᾷ

"Ω, τὴν ἀφελῆ μικρὰν!

Κατέφυγεν ἐντὸς τοῦ δωματίου του!

(Καλῶν τὸν Δὲ Γόρδ).

"Ἐ, κόμη!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΜΑΡῶ, ἔπειτα οἱ ΛΥΔΙΚΟΙ, ἔπειτα
 ὁ ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Δὲ Γόρδ τῷ Μαρῶ

Συγχωρεῖται νὰ εἰσέλθῃ τις;

Μαρῶ

Τὸ πρόβατον ὁ λέων ἔστυρεν ἐντὸς
 τοῦ ἀντροῦ του.

Δὲ Παρδαγιὰν περιχαρῆς.

"Ἀθλιε Τριβουλέ!

Δὲ Πιὲν καιροφυλακτῶν τὰ ἔξω ἀπὸ
 τῆς θύρας

Σιγᾷ

"Ἴδοὺ ἐκεῖνος!

Δὲ Γόρδ ἡσύχως

"Ἦσυχα, σιγᾷ, καὶ ἔς
 Προσποιηθῶμεν ὅτι δὲν εἰξεύρομεν
 τίποτε.

Μαρῶ

Μόνον εἰς ἐμὲ ὡμίλησε,
 Κ' ἐμὲ ν' ἀναγνωρίσῃ μόνον δύναται.

Δὲ Πιέν

Προσίζωμεν μὴ ἐννοήσῃ τίποτε.
(Εἰσέρχεται ὁ Τριβουλέτος, οὐδόλως, κατὰ τὸ
φαινόμενον, μεταθεσλημένος. Ἔχει τὸ ἐν-
δυμα καὶ τὴν ἀπαθὴ ἐκφρασὴν τοῦ γελωτο-
ποιοῦ. Εἶνε μόνον ἀχρότατος. — Ὁ Δὲ
Πιέν, προσπαισόμενος ὅτι ἐξοκολοθεῖ τὴν
συνδιάλεξίν του, νύβει εἰς τοὺς ἀλλικούς, σί-
τινες προσπαθοῦσι νὰ καταπνίξωσι τοὺς ἐπὶ
τῇ θέῃ τοῦ Τριβουλέτου γέλωτάς των)

Δὲ Πιέν

Τότε λοιπὸν—ἔ, καλημέρα, Τριβουλέ,
Τὸ ἄσμα τοῦτο, κύριοί μου, ἔκωμαν :

(Ψάλλει)

Ὅταν ὁ Βουρβόνος ἔφθασεν ἀντίκρυ
Εἰς τὴν Μασσαλίαν,
ὦ, Θεέ μου, — εἶπε εἰς τοὺς ἰδικούς του—
Ποῖον θὰ βροῦμε μέσα νὰ μᾶς πολεμήσῃ ;

Ὁ Τριβουλέτος ἐξακολουθῶν τὸ ἄσμα

Εἰς τῆς Κουλουμβίας τὸ μεγάλο ὄρος
Μέλις νὰ περάσῃ εἰμπορεῖ κανένας.
Αὐτοὶ ἀναβῆκαν ἔλοι μαζωμένοι
Κ' ἐφουσοῦσαν ὄλοι μεσ' στὰ δάκτυλά τους.*
(Ἰέλωτες καὶ χειροκροτήματα εἰρωνικά)

Ὅλοι

Περίφημα !

Τριβουλέτος προχωρήσας βραδέως μέχρι
τοῦ βάθους τῆς σκηνῆς.

Ποῦ εἶν' ἐκεῖνη. ἄραγε ;
(Ψάλλει)

Αὐτοὶ ἀναβῆκαν ὄλοι μαζωμένοι
Κ' ἐφουσοῦσαν ὄλοι μεσ' στὰ δάκτυλά τους.

Δὲ Γουῶ χειροκροτῶν

Ἐγὼ σου, εἶγε, Τριβουλέ,

Τριβουλέτος παρατηρῶν πάντας,
ὅσοι περὶ ἐαυτὸν γελῶσι. Κατ' ἰδίαν

ὦ, βίβαια

* Quand Bourbon vit Marseille
Il a dit à ses gens ;
« Vrai Dieu ! quel capitaine
Trouverons nous dedans ? »

Au mont de la Coulombe
Le passage est étroit ;
Montèrent tous ensemble
En soufflant à leurs doigts.

Ἀπὸ κοινοῦ εἰ πάντες θὰ εἰργάσθησαν.

Δὲ Κοσσὲ πλήττει τὸν ὄμον τοῦ Τριβουλέ
καγγαζῶν

Τρελέ, τί νέα ;

Τριβουλέτος

Πόσον εἶνε ἄχαρις

Ὅταν γελᾷ ὁ κύριος Κοσσέ !
(Ἀπαμμοῦμενος τὸν Δὲ Κοσσέ)

Τρελέ,

Τί νέα ;

Δὲ Κοσσὲ γελῶν πάντοτε

Ἔ, τί νέα ἔχεις νὰ εἰπῆς ;

Τριβουλέτος θεωρῶν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς
μέχρι ποδῶν

Ὅτι θὰ γείνης πλέον πληκτικὸς, εἰδὼν
Χαριτωμένους προσπαθῆς νὰ φαίνεσαι.

Ὁ Τριβουλέτος ἔχει ἔρος παρατηροῦντος καὶ
ἀναζητοῦντος τι. Μόνον τὸ βλέμμα του ἐνίοτε
προδίδει τοῦτο. Ἐξέπει, ὅταν νομίζῃ ὅτι
δὲν τὸν βλέπουν, μετατοπίζει ἐπιπλέον τὴν
στρίφη τὸν στρόφιγγα θύρας τινός, ἵνα ἴδῃ
εἰν εἶνε κεκλεισμένη. Ἄλλ' ὅχι ἤττον συν-
διαλέγεται μετὰ πάντων, ὡς συνήθως, δι' ἄ-
φους σκεπτικῶν, ἀρελοῦς καὶ ἀμερίμνου. Οἱ
ἀλλικοί καταγελοῦσιν αὐτοῦ, καὶ ἐνθ' αὐτῶν
διαλέγονται, συμφωνοῦνται πρὸς ἀλλήλους
δὲ νευμάτων)

Ποῦ νὰ τὴν ἔχουν κρύψει ; — Βέβαια, εἰδὼν
Τοὺς τὴν ζητήσω, θὰ γελᾶσσουν με ἐμέ.
(Πλησιάζει τὸν Μαρῶ γελῶν)

Πολὺ εὐχαριστοῦμαι πῶς τὴν νύκτ' αὐτὴν
Δὲν ἔπαθες κανένα κρυολόγημα,
Μαρῶ.

Μαρῶ προσποιούμενος ὅτι ἐκπλησσεται
τὴν νύκτα ;

Τριβουλέτος ἠμικλείων τὸν ὀφθαλμὸν
πανηρῶς

Ναί, εἰς τὸ παιγνίδί σας
Ὅποῦ κ' ἐμὲ τοσεῦτον εὐχαρίστησε.

Μαρῶ

Παιγνίδι ;

Τριβουλέτος κινῶν τὴν κεφαλὴν

Ναί.

Μαρῶ σοβαρῶς

Ἦμην ἐντὸς τῆς κλίνης μου

Μόλις τὰ φῶτα ἤναπτον, κ' ἐξύπνησα
Πολὺ ἄργά.

Τριβουλέτος

Ἄ, δὲν ἐξήλθες τὸ λοιπὸν
Αὐτὴν τὴν νύκτα; Ἔ, θὰ ὠνειρεύθηκα.
(Βλέπων χειρόμακτρον ἐπὶ τῆς τραπέζης
τὸ λαμβάνει)

Δὲ Παρδαγιάν σιγῶ πρὸς τὸν Δὲ Πιέν
Ἰδὲ πῶς βλέπει, δούξ, τοῦ μανδηλίου μου
Τὰ γράμματα.

Τριβουλέτος κατ' ἰδίαν
ἀφίνων τὸ ρινόμακτρον
Δὲν εἶνε ἰδικόν της!

Δὲ Πιέν πρὸς τινὰ νέους γαλιάντας
ἐν τῷ βάθει

Ἔ,

Κύριοι!

Τριβουλέτος κατ' ἰδίαν

Ποῦ νὰ ἦνε;

Δὲ Πιέν πρὸς τὸν Δὲ Γόρδ

Τί γελᾶτε σεῖς

Τοιουτοτρόπως;

Δὲ Γόρδ

Μὰ δὲν θέλει ἦσυχια
Νὰ μᾶς ἀφήσῃ ὁ Μαρῶ.*

Τριβουλέτος κατ' ἰδίαν

Σήμερον

Παραπολὺ εἶν' εὐθυμοί!

Δὲ Γόρδ πρὸς τὸν Μαρῶ γελῶν

Μὴ μὲ αὐτὸν

Τὸν βάνουσον μὲ βλέπης τρόπον, εἰδεμῆ
Τὸν Τριβουλέτον θ' ἀπολύσω κατὰ σοῦ.

Τριβουλέτος πρὸς τὸν Δὲ Πιέν

Ὁ Βασιλεὺς ἀκόμη δὲν ἐξύπνησεν;

Δὲ Πιέν

Ἀκόμη.

Τριβουλέτος

Καὶ καμμίαν δὲν ἤκούσατε

* D • G o r d [montrant Marot
Pardieu, c'est lu

Εἰς τὸ δωμάτιόν τοῦ κινήσιν;

(Θέλει νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν θύραν.
Ὁ Δὲ Παρδαγιάν τὸν ἀναχαιτίζει)

Δὲ Παρδαγιάν

Ἔ, μί!

Δὲ τι τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα
Θὰ ἐξύπνησῃ.

Δὲ Γόρδ πρὸς τὸν Δὲ Παρδαγιάν

Ἐποκόμη, ὁ Μαρῶ

Μᾶς διηγεῖται ἱστορίαν νύστιμον,
Ὁ πρόστυχος! Οἱ τρεῖς Γουῆ, μὰ τὸν Θεόν,
Ἐπανελθόντες δὲν εἰξεύρω ἀπὸ ποῦ,
Εὖρον προχθὲς εἴην νύκτα τὰς γυναῖκάς των,
—Γί λέγει διὰ τοῦτο ὁ κὺρ Τριβουλέ;—
Γρεῖς καὶ αὐτάς, μὲ ἄλλους...

Μαρῶ

Κεκρυμμένας.

Τριβουλέτος

Ἦ

Τῆς ἐποχῆς τὰ ἔθη εἶνε χαλαρά!

Δὲ Κοσσέ

Εἶνε προδόται αἱ γυναῖκες!

Τριβουλέτος πρὸς τὸν Δὲ Κοσσέ

Προσοχή

Λοιπὸν!

Δὲ Κοσσέ

Τί;

Τριβουλέτος

Νὰ προσέξῃς, Κύριε Κοσσέ!

Δὲ Κοσσέ

Τί;

Τριβουλέτος

Ὅτι δύναται καίτε παρόμοιον
Νὰ σοῦ συμβῇ.*

Δὲ Κοσσέ

Τί;

Τριβουλέτος

Μία περιπέτεια

Ποῦ ὁμοιάζει ἐντελῶς.

*

Je vois
Quelque chose d'affreux qui vous pend à l'
[oreille

Δὲ Κοσᾶ

Ὄϊ !

Τριβουλέτος

Κύριοι,
Τὸ ζῶον εἶνε, βλέπετε, περίεργον.
Συνήθως οὕτω κρᾶζει, όταν μάλιστα ;
(Μιμωόμενος τὸν Δὲ Κοσᾶ)

Ὄϊ !

(Πάντες γελῶσιν. Εἰσέρχεται Ἀκόλουθός τις
ἐκ τῆς ὀπηρεσίας τῆς Βασιλίσσης)

Δὲ Πιέν

Βανδραγῶν, τί εἶνε ;

Ὁ Ἀκόλουθος

Ἡ Βασιλίσσα

Ζηταῖ τὸν Βασιλέα, δι' ἐπείγουσαν
Ἐπίθετον.

(Ὁ Δὲ Πιέν τῶς νεύει ὅτι εἶνε ἰδύνατον νὰ
μεταβῆ ὁ Βασιλεὺς, ἀλλ' ὁ Ἀκόλουθος ἐπι-
μένει.)

Καὶ ὁμοῦ εἰς τὸν οἶκόν της
Δὲν εἶνε ἡ Κυρία Δὲ Βρεζέ.*

Δὲ Πιέν ἀσυκομδῶν

Ἄλλὰ

Ὁ Βασιλεὺς ἀκόμη δὲν ἐξέπνυσε.

Ὁ Ἀκόλουθος

Πῶς, δούξ ! Μαζῆ σας ἦτο τώρα πρὸ μικροῦ.
(Τοῦ Δὲ Πιέν ἡ στενοχωρία ἀξάνει, νεύει δὲ
συνεχῶς εἰς τὸν Ἀκόλουθον, μὴ δυνάμενον
νὰ ἐννοήσῃ τίποτε, ἐνῶ ὁ Τριβουλέτος παρα-
τηρεῖ μετὰ πολλῆς προσοχῆς)

Δὲ Πιέν

Ὁ Βασιλεὺς ὑπῆγεν εἰς κυνήγιον.

Ὁ Ἀκόλουθος

Χωρὶς ἀκολουθίαν ; ἄνευ κυνηγῶν ;
Διότι ἔλ' αἱ ἀμαξαὶ του εἶν' ἰδῶ.

Δὲ Πιέν κατ' ἴδιον

Διάβαλε !

(Πρὸς τὸν Ἀκόλουθον ἐν ὄργῃ)

Καταλαμβάνετε αὐτό ;
Σᾶς εἶπα πῶς ὁ Βασιλεὺς δὲν δύναται
Κανένα νὰ ἰδῆ.

* Ἡ Ἀρτεμις τοῦ Ποιτιῆ

Τριβουλέτος διὰ φωνῆς καταπληκτικῆς

Εἶνε ἰδῶ ! Μετὰ
τοῦ Βασιλέως εἶνε !

(Οἱ Ἀδελικοὶ συνταρδύσσονται)

Δὲ Γορδ

Τί νὰ ἔπαθε ;
Παραφρονεῖ ! Τίς εἶνε !

Τριβουλέτος

ὦ, πολὺ καλὰ

Εἰξαύρετε ὁποῖαν ἐννοῶ. Αὐτὴ
Δὲν εἶνε τις ἀσήμαντος ὑπόθεσις,
Ὡστε—κρημνίσου ἀπ' ἑδῶ ! νὰ εἴπητε.
—Ναί, ἡ γυνὴ ἐκεῖνη, τὴν ὁποῖαν σεῖς,
Κοσᾶ, Πιέν καὶ Σατανᾶ, Μοιμορενοῦ,
Βριών . . . ἐκεῖνη ἡ γυνὴ ἡ ἑσθῆμος,
Ἦν χθὲς ἐκ τῆς οἰκίας μου ἠρπάσατε,
—Εἰσθε καὶ σεῖς, κύριε Παρδαγιάν, μαζῆ—
Εἶνε ἑδῶ καὶ θὰ τὴν λάβω, Κύριοι !

Δὲ Πιέν γελῶν

Τὴν ἐρωμένην ἔχασεν ὁ Τριβουλέ !
Ὡραία εἶνε, ἄσχημος, ἀεὶ τὴν εὐρή !

Τριβουλέτος φοβεροῖς

Θέλω τὴν κόρην μου !

Ὁλοῦ

Τὴν κόρην του !
(Γενικὴ ἐκπληξίς)

Τριβουλέτος σταυρῶν τοὺς βραχίονας

Αὐτὴ

Κόρην μου εἶνε !—Ναί, γελᾶτε τώρα ! Πῶς !
Δὲν ὀμιλεῖτε ; Καὶ σᾶς φαίνεται λοιπὸν
Παράδοξον εἶναι ὁ γελωτοποιός
εἶναι πατὴρ καὶ ἔχει κόρην ! Μήπως καὶ
Δὲν ἔχουσιν οἱ λύκοι, ὡς οἱ εὐγενεῖς,
τὴν οἰκογενεῖάν των ; Οὕτω καὶ ἐγὼ
Δὲν δύναμαι νὰ ἔχω, ὅπως καὶ αὐτοί,
τὴν ἰδικήν μου ;

(Διὰ φωνῆς τρομερᾶς)

Αἶ, ἀρκεῖ ! Τάσσετά σα

Ἄς τελειώσουν πλέον, ἀν ἐπαίξατε !
Τὴν κόρην μου τὴν θέλω, μὲ ἀκούσατε ;
Γελῶντες συζητεῖτε, φιθυρίζετε
Καὶ λέγετε περὶ τοῦ πράγματος* ἐμὲ
Τὸ κατακτητικὸν σας ὕψος δὲν πτοεῖ !
Κύριοι ! εἶπα—δότε μου τὴν κόρην μου !

(Ὁρμῆ πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου
τοῦ Βασιλέως)

Εἶπε ἐκεῖ !

(Πάντες οἱ Ἀδελικοὶ περιμεινόντες
τῷ φράττουσι τὴν θύραν)

Μαργῶ

Βεβαίως παρεφρόνησε ! *

Τριβουλέτος

Κατηραμένη γενεά, ὦ κόλακες,
Δαίμονες μαυροί, ἀλοκόλακες ! Λοιπὸν
εἶν' ἀληθές πῶς ἤρπασαν τὴν κόρην μου
Οἱ λητταὶ οὗτοι; — Βέβαια, μία γυνὴ
εἰς τὴν συνείδησίν των εἶνε πίπτει.
Ὅταν, κατ' εὐτυχίαν, καὶ ὁ Βασιλεὺς
εἶνε ὄργλιον Βασιλεὺς, καὶ τῆχων
Ἐκ τῶν ἐπιτηδείων, αἱ γυναϊκῆς των
Τοὺς ἐξυπηρετοῦσι κάλλιστα. Αὐτοὶ
καὶ τῆς παρθένου τὴν τιμὴν τὴν θεωρῶν
Ὡς πρᾶγμα ὅλιως περιττόν, ὡς θησαυρὸν
φέροντα βάρος. Ἡ γυνὴ εἶνε ἀγρὸς
Προσοδοφόρος, εἶνε ὑποστατικόν,
Ὅστινος καταβάλλει τὸ ἐνοίκιον
Ὁ Βασιλεὺς εἰς πᾶσαν λήξιν. Ἄφθονοὶ
Τιμαί, πίπτουσαι, ὅπως ἡ βροχή,
Ἄδηλον πόθεν, ἐν λαμπρὸν ἐκούργημα,
Ὡρέλειαι ἀπαύστως ἐπαυξάνουσαι,
εἰς τὸν λαιμὸν ὠραία ἄλλουσαι !

(Θεωρῶν πάντας κατὰ πρόσωπον)

Καὶ τίς,

εἰς ἔστω, νὰ μὲ διαφεύσῃ δύναται ;
Δὲν εἶνε, κύριοί μου, ταῦτα ἀληθῆ ;
Πράγματι, ὅλοι σας θὰ τῷ πωλήσητε,
Ἐὰν ἀκόμη τοῦτο δὲν ἐπράξατε,
Δι' ἓνα τίτλον, ὄνομά τι, ἢ τινα
Χίμαιραν ἄλλην,

(Πρὸς τὸν Δὲ Βριῶν)

Τὴν γυναϊκά σου, Βριῶν,

(Πρὸς τὸν Δὲ Γόρδ)

Τὴν ἀδελφὴν σου, σὺ,

(Πρὸς τὸν Δὲ Παρδαγιάν)

Σὺ τὴν μητέρα σου !

εἰς ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ τοῦ Βασιλέως λαμβάνει
ἐκ τῆς τραπέζης ποτήριον οἴνου καὶ πίνει
ψάλλον :

Ὅταν ὁ Βουρβόνος ἔεθασεν ἀντίκρυ

εἰς τὴν Μασσαλία,

ὦ Θεέ μου ! — εἶπε εἰς τοὺς ἰδικούς του —
Ποῖον θαύρομα . . .

Τριβουλέτος στρεφόμενος

Ἐ, δὲν εἰξεύρω, Ἐποκόμη δ' Ὀβουσσών,
Πῶς δὲν τσακίζω ἐπάω εἰς τὰ δόντια σου
Μαζὴ μὲ τὸ τραγοῦδι τὸ ποτήρι σου !

(Πρὸς τοὺς ἄλλους)

Τίς θὰ πιστεύσῃ ; Δούκας καὶ Πατρίκιοι,

* Sa folie en furie est tournée

Τῆς Ἰσπανίας ἄρχοντες, ὦ αἰσχος ! εἰς
Ἐκ τοῦ Καρολουμάγνου καταγόμενος
Βερμανδοσ, καὶ εἰς Βριῶν, ὀδίνος δοῦξ
Ὁ πάππος ἦτο τοῦ Μιλάνου, εἰς Μιέν,
εἰς Γόρδης Σιμιάνης, εἰς Μονμορενοσῆ,
εἰς Παρδαγιάν, τὰ μᾶλλον φημιζόμενα
Ὄνόματα, ὅτι τοῦ θυστεχοῦς πατρὸς
Θὰ ἤπαζον τὴν κόρην ! Δὲν ἀνήκουσιν
εἰς τοὺς μεγάλους τοῦτους αἰχούς εὐτελεῖς
Τόσον καρδαί, καλυπτόμενοι διὰ
Οἰκδομημα τοσοῦτον ἐνδοξα ! Ὅχι,
Δὲν σὰς ἀναγνωρίζω ! * — Αἱ μητῆρες σας
εἰς τοὺς ἀμαξηλάται των ἐδόθησαν
Κ' ἐν συριγμοῖς καὶ ἀσχει σὰς ἐγέννησαν !
Ὅλοι σας εἶσθε νόθοι !

Δὲ Γόρδ

Ἄχρεῖστατε !

Τριβουλέτος

Πόσα ὁ Βασιλεὺς σας σὰς ἐπλήρωσεν,
Διὰ νὰ τῷ πωλήσητε τὴν κόρην μου ;
Τὸ ἔργον σας βεβαίως θὰ ἀντήμειψε !
(Ἐκσπῶν τὴν κόρην)

Κ' ἐμέ, ἕστις ἐκαίνην μόνον ἔχω, ἂν
ἦθελα — χωρὶς ἄλλο — εἶνε εὐμορφος
καὶ νέα — ὦ, βεβαίως θὰ ἐπλήρωσιν !
(Θεωρῶν ἀπενεὶς πάντας)

Μήπως ὁ Βασιλεὺς σας ἐφαντάσθη πῶς
Θὰ δυνηθῆ καὶ δι' ἐμέ νὰ πράξῃ τι ;
Δύναται νὰ καλύψῃ μ' ἄλλο ὄνομα,
Κυθῶς τὰ ἰδικά σας, τόνομά μου ; εἰς
Ὡραῖον νὰ μὲ μεταβάλλῃ, ἄνθρωπον
καθὼς οἱ ἄλλοι ; — Μοῦ ἀφῆρπασε τὸ πᾶν !
— ὦ, τὸ χαριτωμένον τοῦτο ἔργον σας
εἶνε ἀπάθρωνον, κακοῦργον, χαμπερπές,
καὶ μὲ δειλίαν τὸ ἐξετελέσατε.
κακοῦργον, δολοφόνο ! εἶθε ἄνθρωποι
τοῦ σκότους ! * Κλέπται καὶ λησταί, ἀπυγῶγοὶ
τῶν γυναϊκῶν ! — Ἐπιθυῶ τὴν κόρην μου,
τὴν θέλω ἐπὶ τέλους ! Θὰ τὴν δώσητε ;
— ὦ, ἴδατε τὴν χεῖρά ταύτην ! εἶνε χεῖρ
Ἐνὸς ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ, χεῖρ ἀσημῶς
Βαναῶσου, δούλου ἄλλ' ἢ χεῖρ αὐτῆ μεθ' ἧς
Γελάτε ὅτι εἶνε ἀοπλος, εἰς
Δὲν θλίβει σπάθην, ἔχει ὅμως ὄνυχας !
— Ἐπὶ πολὺ νορίζω ἐπερίμενα !
Ἀπόδοτέ την ! * Ἐ, ἀνοίξατε αὐτὴν
τὴν θύραν !

(Ὅρμα ἐκ νέου πρὸς τὴν θύραν, ἣν προσεπί-
ζουσιν οἱ Ἀδελικοὶ πάντες. Παλαίει μετ' αὐ-
τῶν ἐπὶ μικρὸν καὶ καταβληθεῖς, ἔρχεται
ἀσθμαίνων καὶ πίπτει γονυκλινῆς εἰς τὰ προσ-
κνήνια)

* Non, vous n'en êtes pas !

* vous êtes des infames.

"Ολοι ἐναντίον μου μαζή !
Κατὰ ἐνός κ' οἱ δέκα !

(Ἀναλυόμενος εἰς δάκρυα)

"Ἰδατε λοιπόν

Τὰ δάκρυά μου τώρα !

(Πρὸς τὸν Μαρῶ)

Σὺ μ' ἐμέ, Μαρῶ,

"Ἐπαίξες ἕως τώρα ἀρκετά. Ἐὰν
ἔχεις ψυχὴν καὶ ἐμπνευσμένην κεφαλὴν,
Ἄν ἦνε ἡ καρδιά σου, ὡς ἦτο πρὶν,
Ἐνός ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ, ὦ, λέγε μου
Ποῦ νὰ τὴν ἔχουν κρύψει, τί τὴν ἔκαμαν
τὴν κόρη μου ; ὦ, λέγε μου, ἀλήθεια
Δὲν εἶνε ὅτι εἶν' ἐκεῖ ; Ἀφήσωμεν
αὐτοὺς τοὺς ἐπαράτους, καί, ὡς ἀδελφοὶ
Ποῦ εἴμεθα, ἅς ὁμιλήσωμεν μαζή.
Σὺ μόνος ἔχεις πνεῦμα μεταξὺ αὐτῶν
τῶν εὐγενῶν. Μαρῶ μου, ἀγαθὰ Μαρῶ !
— Δὲν ὀμλεῖς ;

(Ἐρχόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους ἀδελικοὺς)

Συγγνώμην σᾶς ζητῶ, ἰδοὺ

Γουνοπετής. ὦ, εἶμαι ἀσθενής... λοιπόν
Λάβετε οἶκτον δι' ἐμέ, παρακαλῶ.
— Ἄλλην ἡμέραν, ἄλλοις τὸ παιγνίδι σας
ἠθελα κρῖνει. Ἄλλά, βλέπετε, συχνά,
Μόλις ἔν βῆμα κάρω, εἰς τὸ σῶμά μου,
Χωρὶς νὰ λέγω τίποτε, αἰσθάνομαι
Πόνους φρικτούς ! Διέρχεται κανεὶς
εἰς τὴν ζωὴν του καὶ ἡμέρας σκοτεινάς,
Ὅταν στρεβλῶς ἐπλάσθη. — Πρὸ πολλῶν ἐτῶν
Ὁ γελωτοποιός σας εἶμαι : σᾶς ζητῶ
τὸ ἔλεός σας ! Εὐσπλαγχνισθετε, καὶ μὴ,
Μὴ τὴν κτυπᾶτε οὕτω τὴν πλαγγόνα σας,
τὸν Τριβουλέτον ὅστις νὰ γελᾶσθε
σᾶς ἔκαμε πολλάκις. Τώρα ἀληθῶς
τί νὰ σᾶς εἶπω δὲν εἰξεύρω. Δώσατε
τὸ τέκνον μου, τὴν κόρην ἀποδώσατε,
ὦ κύριοί μου, ἥτις εἰς τὸν θάλαμον
τοῦ Βασιλέως εἶνε ! Εἶν' ἡ μόνη μου
εὐδαίμονιά ! — ὦ καλοὶ μου κύριοι,
εὐσπλαγχνισθεῖτε ! Πῶς νὰ ζήσω θέλετε
χωρὶς ἐκείνην ; Ἐγὼ τόσον ἀπηνῆ
τὴν τύχην ! Καὶ ἐκείνη ἦτο ἐπὶ γῆς
τὸ μόνον ἀγαθόν μου !

(Πάντες σιγῶσι. Ἐγείρεται ἄπελπις)

Δὲν εἰξεύρατε

Θεὸ μου ! ἄλλο παρὰ νὰ γελᾶτε, ἢ
σιωπηλοὶ νὰ ἦσθε ; Τόσην ἠβονὴν
σᾶς προξενεῖ ἡ θεὰ δυστυχούς πατρός,
Ὅστις κτυπᾷ τὸ στήθος καὶ τὴν κόμην του
Ἐκσπᾷ ; Δύο τοιαῦται νύκτες δύνανται
νὰ μὲ λευκάνουν !

(Ἡ θύρα τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου ἀνοίγει ἀπο-
τόμως. Ἐξέρχεται δ' ἡ Λευκὴ τεθορυβη-
μένη, ἐν ἀποπληγῆσι καὶ ἀταξίᾳ. Πίπτει

εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός της, ἐκβάλλου-
σα φοβερὰν κραυγὴν)

Λευκὴ

Πάτερ μου ! Ἄ !

Τριβουλέτος περιπτυσσόμενος αὐτὴν

Τέκνον μου !

Εἶνε ἐκείνη ! Ἄ ! ἡ κόρη μου !

(Γελῶν καὶ κλαίων ἐν ταῦτά)

Αὐτή,

βλέπετε, κύριοί μου, εἶν' ὁ ἄγγελος
Κ' ἡ οἰκογένειά μου ! — Ἐὰν ἔλειπεν,
Ὅπόσον θὰ ἐπένοι ἡ οἰκία μου !
— Δὲν εἶνε ἀληθὲς πῶς εἶχα δίκαιον,
Ὅτι κανένα σας δὲν ἦτο δυνατόν
τὰ δάκρυά μου νὰ δυσσραστήσωσι ;
Καὶ ὅτι μίαν κόρην, τόσον θελκτικὴν,
Γλυκεῖαν, ὅστε μόνον ἂν τὴν ἴδῃ τις
καλλίτερος θὰ γείνη, εἶν' ἀδύνατον
νὰ ἀπολέσῃ, χωρὶς νὰ θρηνηῖ πικρῶς ;

(Πρὸς τὴν Λευκὴν)

Τίποτε πλέον μὴ φοβοῦ. — Ἐν παύλειον,
Μί' ἀστείότης ἦτο — Σ' ἔκαμαν πολύ,
στοιχηματίζω, νὰ τοὺς φοβηθῆς.
εἶνε καλοὶ ἐν τούτοις. — εἶδον πῶς πολὺ
σὲ ἀγαπῶ, Λευκὴ μου, καὶ θ' ἀφήσωσιν
ἡμᾶς ἡσυχούς πλέον.

(Πρὸς τοὺς ἀδελικοὺς)

εἶνε ἀληθὲς ;

(Πρὸς τὴν Λευκὴν. θλίβων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ
στήθους)

— Ὅπόσον εἴμ' εὐδαίμων πάλιν βλέπων σε
ἔκ της χαρᾶς, ἣν ἔχει ἡ καρδιά μου,
— Ἐγὼ ὅστις ἐθρήνηον, βλέπεις πῶς γελῶ —
Δὲν τὸ γνωρίζω ἐὰν ζῆμην εὐτυχῆς
Ὅτι ἐπὶ ὀλίγον σὲ ἀπώλεσα
ἵνα σὲ ἐπανεύρω !

(Παρατηρῶν αὐτὴν ἀνησυχῶς)

Ἄλλὰ διατί

σὺ κλαῖεις ;

Λευκὴ κρύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν
τὸ πρόσωπον κατάδροχον ἐκ τῶν δακρῶν

Πόσον δυστυχεῖς ἐπλάσθημεν !
τὸ αἰσχός...

Τριβουλέτος ἔξω ἑαυτοῦ

τί ;

Λευκὴ κρύπτουσα τὴν κεφαλὴν της
εἰς τοῦ πατρός τὸ στήθος

τοῦ αἰσχούς τὸ ἐρώθημα

Δὲν θέλω ἄλλος νὰ ἰδῆ! *

Τριβουλέτος στρέφεται παράφορος
πρὸς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τοῦ Βασιλέως

"ὦ, καὶ αὐτὴν!"

Ὁ ἄτιμος!

Λευκὴ γονυπετοῦσα

Μόνη μου θέλω μετὰ σοῦ

Νὰ μείνω,

Τριβουλέτος προχωρῶν, καὶ δι' ἀποτόμου
κινήσεως διασκορπίζων τοὺς ἀδελφούς

Κρημισθῆτε ὅλοι ἀπ' ἐδῶ!

Καὶ ἂν τὸν Βασιλέα σας τύχη κακὴ

Ἐδῶ τὸν φέρη,

(Πρὸς τὸν Βερμανδοῦ)

Ὡς σωματοφύλαξ του,

Νὰ μὴ εἰσέλθῃ λέγε του—εἴμιζι ἐδῶ

Ἐγώ!

Δὲ Πιῆν

Δὲν εἶδα ἄλλον, ὡς αὐτόν, τρελόν!

Δὲ Γόρδ νεύων αὐτῶ ν' ἀποσυρθῆ

Εἰς τὰ παιδιά πάντοτε καὶ τοὺς τρελοὺς

Ἐποχωρεῖ ὀλίγον κάθε φρόνιμος.

Ἄλλ' ἄς προσέχωμεν μὴ ἀπευκταῖόν τι
Συμβῆ.

(*Ἐξέρχονται)

Τριβουλέτης καθήμενος ἐπὶ τῆς ἔδρας
τοῦ Βασιλέως καὶ ἀνεγείρων τὴν Λευκὴν

Καὶ τώρα λέγε μου ὅλα εἶπέ.

(Στρεφόμενος παρατηρεῖ τὸν Δὲ Κοσσὸ παρα-
μείναντα. Ἠμειγνύεται καὶ δεικνύει πρὸς
αὐτόν τὴν θύραν).

"Ἐ, κύριέ μου, μὲ ἤκούσατε λοιπόν;

Δὲ Κοσσὸ ἀποσυρόμενος

Μὰ τὴν τιμὴν μου, οἱ τρελοὶ αὐτοὶ θαρροῦν
Ὡς δύνανται νὰ κάμνουν ὅ,τι σκέπτονται.

(*Ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΛΕΥΚΗ, ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Τριβουλέτος βαρῶς

Λέγε μου τώρα.

* Pas devant tous ces hommes!
Rougir devant vous seul!

Λευκὴ κάτω νεύουσα καὶ διακοπτομένη
ὀπὸ λυγμῶν

Νὰ σοῦ εἶπω, πάτερ μου,

Ὅφειλω, ὅτι νύκτα χθὲς εἰσέδυσεν
Εἰς τὴν οἰκίαν...

(Κλαίουσα καὶ καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν
τοὺς ὀφθαλμούς)

"ὦ, ἐρυθριῶ!

(*Ὁ Τριβουλέτος τὴν ἐναγκαλιζέται)

*Ἐπὶ

Πολὸν καιρὸν μὲ ἠκολούθει—ἄφριλα

Νὰ τὸ ὁμολογήσω ἐνωρίτερα...

(Διακοπτομένη)

"Ἐπρεπε νὰ ἀρχίσω ἀπὸ ἄλλο πρῖν.

—Δὲν μοῦ ὠμίλει.—Πρέπει νὰ σοῦ τὸ εἶπῶ

"Ὅτ' εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Κυριακὴν

Ὁ νέος οὗτος ἤρχετο...

Τριβουλέτος

Ὁ Βασιλεῦς!

Λευκὴ

Καὶ διὰ νὰ τὸν ἴδω, διερχόμενος

Πολὺ πλησίον μου, νομίζω πάντοτε

"Ὅτι τὴν ἔδραν μου ἐκίνει...

(Διὰ φωνῆς μᾶλλον ἀσθενοῦς)

Μάλιστα

Χθὲς νὰ εἰσόδῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας μας

Κατώρθως...

Τριβουλέτος

Μαντεύω τὰ ἐπιλοίπα.

Ἠλειότερον δὲν θέλω νὰ βασανισθῆς

Διηγουμένη ὅλα.

(*Ἐγείρεται)

— Δυστυχία μου!

Στίγματ' ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου σου

Τὴν ἀτιμίαν καὶ τὴν περιφρόνησιν.

Τὴν καθαρὰν ἐμβόλονεν ἀτμόσφαιραν,

"Ἦτις σὲ περιβάλλει, ἢ πνοὴ αὐτοῦ.

Τὸ στέμμα σου βαναύσως ἀπεφύλλισε.

Λευκὴ μου! μόνον ἄσυλον τοῦ δυστυχοῦσ'!

Φῶς, τὸ ὁποῖον διεσκέδαζεν εὐθὺς

Τὸ ἐξ ἐκείνων σκότος* ὦ ψυχὴ, δι' ἧς

Ἀνέβαιν' ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὴν ἀρετὴν.

Σκέπη ἀγνή τὸ αἰσχρὸς μου καλύπτουσα"

Τοῦ ἐπαράτου, ὄντινα πᾶν ἀγαθὸν

Ἐγκαταλείπει, μόνον καταφύγιον"

"Ἄγγελε, τὸν ὁποῖον ἐλησημόνησεν

Ἐξ εὐσπλαγγχνίας ὁ Θεὸς πλησίον μου"

Μόνη θεότης, τὴν ὁποῖαν πάντοτε

* Blanche! ô mon seul asile en l'état où je suis.

Ἐπίστευσα, Θεέ μου! νὰ κυλύηται
 Εἰς τὴν ἕλδν τοῦ ἀρχαίου * Μετὰ τὴν πληγὴν
 Αὐτῆν, τί ὄ' ἀπογείνω συτρεφόμενος
 Ἐντὸς Αὐλῆς ἀτίμου, ἀφοῦ ἐπὶ γῆς,
 Καὶ ἐν ἐμοὶ καὶ περὶ δὲν ἐγνώρισα
 Εἰμὴ κακίαν, ἀτιμίαν, ὄργην,
 Ἀναίδειαν, μοιχείαν καὶ ἀτέλειαν;
 Ἀφοῦ δὲν εἶχον ἢ τὴν παρθενίαν σου,
 Ἐφ' ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ μου ν' ἀναπαύονται!
 Συνείθισ' ἀγαγγύστως νὰ ἀνέχωμαι
 Τὴν ἀθλιότητά μου. Ἐπεθόμῃσα
 Νὰ θρηνηθῶ καὶ νὰ ὀφίσταμαι
 Μυρίους κατ' ἀνάγκην ἐξευτελισμούς,
 Νὰ στάξῃ αἷμα ἢ φιλοτιμία μου,
 Ἐντὸς τοῦ βάθους τῆς συνστριμμένης μου
 Ψυχῆς, ν' ἀκούω τῆς περιφρονήσεως
 Τοῦς γέλωτας ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ μου,
 Ὅλας τὰς ἀλγηδόνας, εἰς ἃς μίγνυται
 Τὸ αἶσχος, ὅλας ἐπεθόμῃσα ἐγώ,
 Θεέ μου, νὰ τὰς εἶχα, ὄχι πλὴν αὐτῆ.
 Ἐφόσον μᾶλλον ἐπιπτα, πλειότερον
 Ἐκείνην ὀφουμένην ἤθελα. Παρὰ
 Τὴν λαιμητόμον νὰ ὑπάρχῃ εἰς βωμός.
 Ἄλλ' ἀνετρέπη ὁ βωμός! ὦ Κύριε μου,
 Τὸ μέτωπόν σου κρόψε—κλαῦσε, τέκνον μου.
 Νὰ ὀμιλήσῃς σὲ ἠνάγκασα πολὺ.
 Ἐνίσταε τῆς λύπης μέρος τι περᾶ,
 Ὅταν οἱ νέοι κλαίουν. Ἐὰν δύνασαι
 Εἰς τοῦ πατρὸς σου γύσας ὄλα τὴν ψυχὴν.
 (* Ρεμβάζων)

Λευκὴ μου, ὅταν πράξω ὅ,τι ἔμεινε
 Νὰ πράξω, τότε θὰ ἐγκαταλίπωμεν
 Τοὺς Παρισίους. — Ἐὰν ὅμοις δυσχερῶ
 Νὰ διαφύγω.

(Βεβητισμένος εἰς σκέψεις)

Διὰ νὰ μεταβληθοῦν

Ὅλα τσοῦτον, μιὰ μόνη ἤρκεσε
 Ἡμέρα! — ὦ κατάρρα! Τίς ἠδύνατο
 Νὰ μοῦ προείπη ὅτι ἡ ἀδελφὴ αὐτῆ,
 Ἡ ταρχώδης, ἡ μαινὰς, ἡ ἀτίμος,
 Ὅμοῦ μὲ τὴν γυναῖκα καταστρέφουσα
 Καὶ τὸ παιδίον, ἐναντίον τοῦ Θεοῦ
 Βαδίζουσα, μὲ ἄλλο ἐξαλείφουσα

* Ciel! perdu, enfouie, en cette boue immonde
 La seule chose sainte ou je crusse en ce monde!

Τὸ ἔγκλημα, ἐπίσης φοβερόν, μανρὴν
 Σκορπίζουσα τὸ αἷμα καὶ τὸν βέρ' οὐρανόν,
 Ἦθελε φθάσει μέχρι τοῦ ἀστέλου σου,
 Ἐνθα ἐξίταε νὰ κρυφθῆς ἀπὸ αὐτοῦς,
 Καὶ τὸ παρθενικόν σου θὰ ἐρρύπαινε
 Μίτωπον!

(Στρεφόμενος πρὸς τὸ δωμάτιον
 τοῦ Βασιλέως)

Εἴθε, ὦ Φραγκίσκε, ὁ Θεὸς
 Νὰ μὲ ἀκούσῃ καὶ προσκόψῃς τάχιστα
 Εἰς τὴν ὁδόν σου. Εἴθε αὐρίων εὐδὸς
 Ὁ τάφος, πρὸς ὃν τρέχεις, ν' ἀνοιχθῇ!

Λευκὴ κατ' ἴδιον ἐγείρουσα τοὺς ὀφθαλμούς

Θεε!

Μὴ τὸν ἀκούσῃς! ὦ, τὸν ἀγαπῶ πολὺ!

(ἀκούοντα: βηματισμοὶ εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς.
 Φαίνεται ὄμιλος στρατιωτῶν καὶ αὐ-
 λικῶν ὧν ἤγεται ὁ Δὲ Πιέν)

Δὲ Πιέν

Κύριε Μοναεῆ, εἰπὲ ν' ἀνοίξωσιν
 Ὁ Κύριος Σαῖν Βαλλιέ ἀπάγεται
 Εἰς τὴν Βαστίλλην.

(Οἱ στρατιῶται διέρχονται τὸ βάθος κατὰ δυά-
 δας. καθ' ἣν δὲ στιγμὴν περᾶ πρὸς τῆς θύ-
 ρας ὁ Σαῖν Βαλλιέ, ἵσταται καὶ στρέφεται
 πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Βασιλέως)

Σαῖν Βαλλιέ

Ἀφοῦ ἡ κατάρρα μου,
 Ἦν ἐπροκάλεσαν τοῦ Βασιλέως σὰς
 Αἰ ὕβρεις, οὔτε εἰς τὴν γῆν, οὔτε ἐκεῖ
 Ἐπάνω εἰσηκούσθη, κ' εἰς τὸν οὐρανὸν
 Δὲν ἀνευρέθη κεραιὸς κανεῖς, σὺδαῖς
 Βραχίων εἰς τὸν κόσμον, πλέον τίποτα
 Δὲν θὰ ἐλπίσω. Βέβαια ὁ Βασιλεὺς
 Αὐτὸς θὰ εὐτυχίσῃ.

Τριβουλέτος ὀφῶν τὴν κεφαλὴν
 καὶ βλέπων αὐτὸν κατὰ πρόσωπον

Ὅχι, κύριε*

Πλανάσθε. Θὰ εἶς ἐκδικήσῃ κάποιος.

ΛΕΥΚΗ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Παρόχθιος τοῦ Σηκουάνα πεδιάς, ἐνταῦθεν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Δεξιᾷ καλύβη, τῆς ὁποίας τὰ ἄθλια ἐπιπλα συνίστανται ἐκ χονδροειδῶν πηλίνων σκευῶν καὶ ἐκ δρυίνων θρανίων, ἔχουσα ὑπερῶον, διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ ὁποίου φαίνεται πεπαλαιωμένη κλίνη. Ἡ καλύβη αὕτη εἶνε εἰς τοιαύτην θέσιν ἀπέναντι τοῦ θεατοῦ, ὥστε διακρίνεται ὅλον τὸ ἔσωτερικόν της Ὑπάρχει ἐν αὐτῇ τράπεζα, ἐστία, καὶ εἰς τὸ βάθος στενὴ κλίμαξ, ὁδηγοῦσα εἰς τὸ ὑπερῶον. Ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς οἰκίας, ἥτις εἶνε πρὸς τᾶριστερὰ τοῦ ἑθαποιοῦ, ὑπάρχει θύρα, ἥτις ἀνοίγει ἔσωθεν. Ὁ τοίχος, κακῶς προσηρησμένος, ἔχει σχισμὰς καὶ ρήγματα, δι' ὧν εὐκόλως διακρίνεις τις πᾶν ὅ,τι γίνεται ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἡ θύρα ἔχει ὀπὴν φρασσομένην διὰ κίχλιδων καὶ καλύπτεται ἔσωθεν διὰ γείσου, ὑφ' ᾧ φαίνεται ἐμβλημα ξενοδοχείου. Ἡ ἐπιλοιπὸς σκηνὴ παριστᾷ τὴν πεδιάδα. Ἀριστερᾷ, ἀρχαίον κατερειπωμένον περιτείχισμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ῥέει ὁ Σηκουάνας, καὶ ἐφ' οὗ στριψίζονται οἱ στύλοι τοῦ κώδωνος τοῦ πορθμείου τοῦ ποταμοῦ. Εἰς τὸ βάθος ἐκείθεν τοῦ ποταμοῦ τὸ δάσος τοῦ Βεζινέ. Δεξιᾷ φαίνεται ὁ λόφος τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ μετὰ τῆς πόλεως καὶ τοῦ πύργου.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΤΡΙΟΥΛΕΤΟΣ καὶ ΛΕΥΚΗ ἔξωθεν τῆς οἰκίας,
ΣΑΛΤΑΒΑΔΗΛ ἐντὸς αὐτῆς

Καθ' ὄλην τὴν σκηνὴν ταύτην ὁ Τριβουλέτος διαταλεῖ ἐν ἀνησυχίᾳ καὶ φόβῳ μήπως τὸν διαταράξῃ τις ἢ τὸν ἴδῃ. Παρατηρεῖ συχνάκις περὶ ἑαυτὸν καὶ πρὸ πάντων πρὸς τὸ μέρος τῆς καλύβης. Ὁ Σαλταβαδὴλ ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου καθήμενος πλησίον τραπέζης ἀσχολεῖται καθαρίζων τὸν τελαμῶνα τοῦ ξίφους του, χωρὶς ν' ἀκούῃ τι ἐκ τῶν παραπλεύρως συμβαινόντων

Τριβουλέτος

Τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμη;

Λευκὴ

Πάντοτε.

Τριβουλέτος

Ἐγὼ

Ἐν τοῦτοις τόσον σ' ἀφῆσα καιρὸν, αὐτὸν
Τὸν ἄφρονα νὰ λησμονήσῃς ἔρωτα.

Λευκὴ

Τὸν ἀγαπῶ.

Τριβουλέτος

Καρδία γυναικὸς πτωχῆ!

Ἐξήγησέ μου, διὰ νὰ τὸν ἀγαπᾷς
Τι λόγους ἔχεις;

Λευκὴ

Δὲν γνωρίζω.

Τριβουλέτος

Ἄλλ' αὐτὸ

Πολὺ παράξενον μοῦ φαίνεται.

Λευκὴ

Ποσῶς!

Ἔνεκα τούτου ἀκριβῶς τὸν ἀγαπῶ.
Πολλάκις μὲ ἀνθρώπους συναντήμεθα,
Εἰς τοὺς ὁποίους τὴν ζωὴν ἀφείλομεν
Συζύγους, οἱ ὅποιοι καθιστοῦν ἡμᾶς
Πλουσίαις, ἐπιζητήσις. Πάντοτε αὐτοὺς
Τοὺς ἀγαπῶμεν; — Εἰς ἐμὲ μόνον κακὸν
Αὐτοὺς νομίζω ὅτι ἐπροξένησε,
Τὸν ἀγαπῶ καὶ δὲν γνωρίζω ὁ αὐτὸς.
Τὸν ἀγαπῶ τοσοῦτον, ὥστε τίποτε
Δὲν λησμονῶ, κ' εἰςέυρω πῶς ἂν ἔπρεπε
— Βλέπεις παραφροσύνη! — ὅπως διὰ σέ,
Ἐν ἀγαπῶ τοσοῦτον, οὕτω δὲ αὐτόν,
Ὅστις μοῦ εἶνε δαίμων, θὰ ἀπέθνησκα.

Τριβουλέτος

Σὲ συγχωρῶ, παιδίον!

Λευκῆ

Ἄλλὰ καὶ αὐτός

Μὲ ἀγαπᾷ.

Τριβουλέτος

Παράφρων! — Δὲν σε ἀγαπᾷ.

Λευκῆ

Τὸ εἶπε! τὸ ὠρκίσθη μάλιστα αὐτό!

Ἐπειτα λέγει τόσα περὶ ἔρωτος

Ἵραία καὶ μὲ τόνον κατακτητικόν,

Ἵσπε καταλαμβάνουν τὴν καρδίαν σου!

Ἐχει δὲ τόσον διὰ κόρην συμπαιθεῖς

Τοὺς ὀφθαλμούς! Εἶνε ὠραῖος Βασιλεὺς,

Ἐπιφανής, γενναῖος.

Τριβουλέτος

Εἶνε ἄξιμος!

Οὐδεὶς θὰ εἶπῃ ὅτι ἀτιμωρητὴς

Μοῦ ἤρπασε τὴν εὐτυχίαν ὁ δαίμων

Ἄπαταιών.

Λευκῆ

Ἄλλὰ τὸν συνεχώρησες,

Ἵ πάτερ μου . . .

Τριβουλέτος

Ἐγώ, τὸν ἱερόσουλόν!

Καιρὸν ἐζήτησον μόνον τὴν παγιδά μου

Νὰ στήσω.

Λευκῆ

Ἄλλὰ πρό τινός—σου ὁμιλῶ

Καὶ σὲ φοβοῦμαι—θὰ ἐνόμιζε κανεὶς

Ἵτι τὸν Βασιλέα ἀγαπᾷς.

Τριβουλέτος

Ἄπλῃ

Προσποίησις.—Θὰ σ' ἐνδικήσω, τέκνον μου.

Λευκῆ

Πάτερ μου, μὴ τὸ πράξης!

Τριβουλέτος

Ἄν τοῦλάχιστον

Σ' ἤπατα, ἡ ψυχὴ σου θὰ ὠργίζετο;

Λευκῆ

Αὐτὸς νὰ μ' ἀπατήσῃ; Ἐ, ποτὲ αὐτὸ
Δὲν θὰ πιστεύσω!

Τριβουλέτος

Καὶ ἐὰν τὸν ἐδύλεες

Ἐδῶ ἐμπρός σου, μὲ αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς;

Ἄν δὲν σ' ἤγάπα, λέγε μου, ἀκόμη σὺ

Θὰ τὸν ἤγάπας;

Λευκῆ

Δὲν εἰξεύρω. Μ' ἀγαπᾷ,

Πῶς μὲ λατρεύει χθὲς ἀκόμη ἔλεγε.

Τριβουλέτος

Καὶ ποῖαν ὄραν;

Λευκῆ

Τὸ ἐσπέρας χθὲς.

Τριβουλέτος

Λοιπὸν

Ἵδὲ καὶ βλέπεις, ἂν νὰ ἴδῃς δένεσαι.

(Δεικνύει εἰς τὴν Λευκὴν μίαν τῶν βουγιμῶν
τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας, δι' ἧς ἐκείνη παρατηρεῖ)

Λευκῆ σιγᾷ

Δὲν βλέπω ἄλλο παρὰ ἓνα ἄνθρωπον.

Τριβουλέτος ἐπίσης σιγᾷ

Περίμενε ὀλίγον.

(Ἵ Βασιλεὺς, ὑπὸ ἔνδυμα ἀπλοῦ ἀξιωματικοῦ,
εἰσέρχεται διὰ μικρᾶς τινος θύρας, συγκαί-
νωμαύσης μετὰ γείτονος θωματίου, εἰς τὴν
χθαμαλὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου)

Λευκῆ ἐν φρίκῃ

Πάτερ μου!

(Διαρκούσης τῆς ἐπομένης σκηνῆς μένει προση-
λωμένη εἰς τὴν βουγιμὴν τοῦ τοίχου, βλέ-
πουσα καὶ ἀκούουσα, χωρὶς νὰ προσέγῃ εἰς
ἄλλο τι, πᾶν ὅ,τι συμβαίνει ἐντὸς τῆς αἰ-
θούσης, καὶ ταρασσομένη ἐκάστοτε ὑπὸ συγ-
κεχυμένου τρόμου)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ. ΜΑΓΕΛΟΝΗ

(Ἵ Βασιλεὺς πληττεῖ τὴν ὤμον τοῦ Σαλτα-
βαδῆλ, ὅστις διακοπτόμενος ἀποτόμως τῆς
ἐργασίας του, στρέφεται)

Ἵ Βασιλεὺς

Εδῶς

Νὰ φέρῃς δύο πράγματα.

Σαλταβαδῆλ

Τί θέλεις

Ὁ Βασιλεὺς

Τὴν ἀδελφὴν σου καὶ κρασί.

Τριβουλέτος ἐξωθεν

Τὰ ἔθνη του

Ἴδου ὅποια εἶνε: Βασιλεὺς αὐτὸς
Ἐλέω τοῦ Θεοῦ, εἰς καταγῶγια
Μόνος πολλάκις ριψοκινδυνεύει, καὶ
Ὁ οἶνος, ὅστις κάλλιον τὸν κυβερνᾷ
Καὶ τὸν μεθύσκει, εἰν' ἐκεῖνος ποῦ κερνᾷ
Ἐνὸς οἰνοπωλείου Ἡβη.

Ὁ Βασιλεὺς ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ ψάλλον

Τρελὸς ποῦ πίστευσε
Εἰς τὴν γυναῖκα,
Ὅπου ἀλλάζει
Κάθε στιγμή.

Εἶνε σὺν πούπουλο
Ποῦ τὸ ἀρκάζει
Ἀνέμου φύσημα
Καὶ τὸ κινεῖ*

(Ὁ Σαλταβαδὴλ ἀπέρχεται: ἵνα ζητήσῃ ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ ψάλλον καὶ κύπελον. τὰ ὅποια ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης. Εἶτα χτυπᾷ δις τὴν ὄροφον διὰ τῆς λαθῆς τοῦ μικροῦ ξίφους του. Μετὰ τοῦτο, ὥραφα νεάνις, ὑπὸ ἐσθῆτα Βοσμήν, εὐλόγιστος καὶ γελῶσα, κατέρχεται πηδῶσα τὴν κλίμακα ἄμα εἰσέρχομένην ὁ Βασιλεὺς θέλει νὰ τὴν ἀσπασθῇ· ἐκεῖνη διαφεύγει. — Ὁ Σαλταβαδὴλ ἐκπληροῦσθε σοβαρῶς καθαρίζων τὸν τελαμῶνα τοῦ ξίφους του)

Ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν Σαλταβαδὴλ

Φίλε μου,
Λαμπρότερον τὸ ξιφὸς σου θὰ ἔκαμνες
Ἄν νὰ τὸ καθάρισες εἰς τὸ ὑπαιθρον
Ἐπήγαγινες.

Σαλταβαδὴλ

Ἐννόησα.

(Ἐγείρεται, χαιρετᾷ ἀδεξίως, ἀνοίγει τὴν ἐσωτερικὴν θύραν καὶ ἐξέρχεται κλείων αὐτήν.

* Τὸ ἄσμα ἐν τῷ πρωτατόκῳ ἔχει οὕτω:
Souvent femme varie
Bien fol qui s'y fie.
Une femme souvent
N'est qu'une plume au vent!

Τὴν ἰδέαν τοῦ γαλλικοῦ ἄσματος μετέφερα εἰς δύο στροφάς, ἵνα ἄδῃται ἀπὸ σκηναῆς κατὰ τὸ μέλος τοῦ γνωστοῦ ἄσματος τοῦ Rigolotto:

La donna e mobile κτλ:

Ἐξελθὼν τῆς οἰκίας παρατηρεῖ τὸν Τριβουλέτον, πρὸς ὃν διαυθύνεται μὲ ὑφος μυστηριώδες. Ἐφ' ὅσον οὗτοι συνομιλοῦσιν, ἡ νεάνις ἐρωτατροπαί μετὰ τοῦ Βασιλέως, τοῦθ' ὑπερ ἢ λευκὴ βλέπει ἀγωνιωδῶς. — Σιγαπρὸς τὸν Τριβουλέτον δεικνύων τὴν οἰκίαν)

Εἰς χεῖράς μου,

Ἐκεῖ, ὁ ἄνθρωπός σας εἶνε. Θέλετε
Νὰ ἀποθάνῃ ἢ νὰ ζήσῃ;

Τριβουλέτος

Ἐρχεσαι

Ἐντὸς ὀλίγου.

(Τῷ νεύει ν' ἀποσυρθῇ. Ὁ Σαλταβαδὴλ βραδέως ἀποσύρεται πρὸς τὰ ἐκείθεν τοῦ παραθύρου περιτειχίσματος. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βασιλεὺς πειράζει τὴν νέαν Βοσμήν, ἥτις γελῶσα τὸν ἀπωθεῖ)

Μαγελόνη διαφεύγουσα τῶν χειρῶν
τοῦ Βασιλέως

Ὅχι δά!

Ὁ Βασιλεὺς

Καλά. Ἀλλὰ

Εἰξεύρεις ὅτι δυνατὰ μ' ἐκτόπησες,
Διότ' ἠθέλησα νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ!
Ὅχι δά! τοῦτο εἶνε μία πρόβδος,
τὸ ὄχι δά! σπουδαῖον εἶνε βῆμα.— Ἄ!
Πάντοτε φεύγει.— Ἄς συνομιλήσωμεν.
(Ἡ Βοσμή πλησιάζει)

εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πρώτην μου φορὰν
τοὺς ὀφθαλμοὺς σου τοὺς γλυκοὺς συνήντησα.
Εἶνε οὐκὼτὼ ἡμέραι τώρα.— Τίς ἐκεῖ
Μὲ ἔφερε; Νομίζ' ὁ Τριβουλέτος μου.—
Λοιπὸν οὐκὼτὼ ἡμέρας τώρα σ' ἀγαπῶ,
Ἄν ἀγαπῶ δὲ ἄλλην παρὰ μόνον σέ,
Ὡραία κόρη.

Μαγελόνη γελῶσα

Καθὼς ἄλλας εἴκοσι.

Μοῦ φαίνεται πῶς εἴσθε ἕνας τέλειος
Παραλυμένος, Κύριε.

Ὁ Βασιλεὺς γελῶν ἐπίσης

Εἶν' ἀληθές

Ὅτι πολλὰς νὰ δυστοχήσουσιν ἔκαμα.
Πράγματι εἶμαι τέρας.

Μαγελόνη

Ὡ, τὸ ζῦπασμα

Ὁ Βασιλεὺς

Σὲ βεβαιῶν. Ἀλλὰ τώρα μ' ἔφερες

Εἰς τὴν καλύβην σου αὐτὴν, τὸ θῆλιον
 Ξενοδοχείον, ὅπου ἄσχημα κανεῖς
 Δειπνεῖ καὶ πίνει τὸ κρασί, ποῦ ἔκαμεν
 Ὁ ἀδελφός σου, ἕνα ζῶον φοβερόν.
 Τὶ βλάκας ποῦ θὰ ἦνε ἀκοινώνητος,
 Ἄφου ἔμπρός σου εὐμορφὸν σου πρόσωπο
 Νὰ φαίνεται τολμᾷ ὁ ἀσχημάνθρωπος.*
 Ἄλλὰ μοῦ εἶνε ἀδιάφορον· ἐδῶ
 Σκοπεῦω νὰ περάσω ἕως τὸ πρῶτον.

Μαγελόνη κατ' ἴδιαν

Ἦσάχασε, αὐτὸ θὰ γίνῃ μόνο του.
 (Ὁ βασιλεὺς ἀποπειράται νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ)
 Ἔ, ἀφῆσέ με!

Ὁ Βασιλεὺς

Πόσον κάρμνεις θύρουσον!

Μαγελόνη

Πρέπει νὰ ἦσαι φρόνιμος!

Ὁ Βασιλεὺς

Ἀγάπη μου,
 Ἰδοὺ τί εἶνε φρόνησις: Καλὸ φαγεῖ,
 Ἀκόλαυσις, ἀγάπη. Ταῦτο σκέπτομαι
 Καθὼς ὁ μακαρίτης Σολωμὼν.

Μαγελόνη

Ἄλλὰ
 Εἰς τὸ οἶνοπωλείον περισσότερον
 Σοχνὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν φαίνεσαι.

Ὁ Βασιλεὺς τείνων αὐτῇ τὸν βραχίονα

ὦ Μαγελόνη!

Μαγελόνη διαφεύγουσα

Ἀὔριον.

Ὁ Βασιλεὺς

Ἄν μοῦ εἰπῆς
 Ἀὐτὴν τὴν λέξιν ἄλλοτε τὴν μισητὴν
 Καὶ βάνασον, ἀμέσως τὸ τραπέζι σου
 Γυρίζω ἔνω κάτω! Ναι, οὐδέποτε
 Πρέπει νὰ λέγῃ αὔριον ἢ καλλονή.

Μαγελόνη ἐρχομένη πλησίον τοῦ Βασιλέως

Γίνωμεν πάλιν, φίλοι.

* Ton frère un animal
 Fort laid et qui doit être un drole bien farouche.
 D'oser montrer son mufle à côté de ta bouche.

Ὁ Βασιλεὺς λαμβάνει τὴν χεῖρά της

ὦ Θεέ μου! τί
 ἄσπαια χεῖρ! Καὶ ποῖος, χωρὶς ἄγχιος
 Νὰ ἦνε, δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον
 Ἀπὸ αὐτὴν νὰ δέχεται βαπτίσματα
 Παρὰ θωπείας ἀπὸ ἄλλης;

Μαγελόνη

Μὲ γελᾷς!

Ὁ Βασιλεὺς

Ἐγώ, ποτέ!

Μαγελόνη

Ἄλλ' εἶμαι ἄσχημος!

Βασιλεὺς

Τίς, οὐ!

Εἰς τὰ οὐράνιά σου, κόρη, θέλγητρα
 Ἔσο δικαιότερα! Ἄ, πῶς καλομαί!
 Τῶν ἀπανθρώπων ἀνάσσα, δὲν ἔμαθες
 Πόσον ὁ ἔρωσ μᾶς καταλαμβάν' ἡμᾶς
 Γῶν ὅπλων τοῦ ἀνθρώπου. Πῶς γινόμεθα,
 Ὅταν μᾶς ἀγαπήσῃ εὐμορφος γυνή,
 Λάβα καὶ πῶρ, ἀκόμη ἐάν εἴμεθα
 Κ' εἰς τὴν Ῥωσσίαν.

Μαγελόνη καγχάζουσα

Εἰς βιβλίον κάποτε

Ἀετὰ θὰ εἶδες.

Ὁ Βασιλεὺς κατ' ἴδιαν

Πιθανόν.

(γεγωνούσῃ)

Ἐν φ(λη)μα.

Μαγελόνη

Ἐλα δά! εἶσαι μεθυσμένος;

Ὁ Βασιλεὺς γελῶν

Ναι, ἀπὸ

τοῦ ἔρωτα.

Μαγελόνη

Μοῦ παίζεις χαριτολογῶν,
 Ἀμέριμνέ μου Κύριε.

Ὁ Βασιλεὺς

Ὁχι!

(τὴν φιλεῖ)

Μαγελόνη

Ἄρκει!

Ὁ Βασιλεὺς

Στάσου καὶ θέλω νὰ σὲ νυμφευθῶ.

Μαγελόνη

Τί λές!

Ἀλήθεια;

Ὁ Βασιλεὺς

Πόσον εἶνε γοητευτικὴ,

Τρελὴ ἐρώτων κόρη!

(Τὴν τοποθετεῖ ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ καὶ τῆ ὀμιλεῖ χαμηλοφώνως. Ἐκείνη γελᾷ καὶ χαριεντίζεται. Ἡ Λευκὴ δὲν ἀντέχει πλέον στρέφεται, ὠχρὰ καὶ τρέμουσα πρὸς τὸν Τριβουλέτου)

Τριβουλέτος θεωρῶν αὐτὴν ἐπὶ μικρὸν σιωπηλῶς

Τί λοιπὸν φρονεῖς,

Παιδίον, τώρα διὰ τὴν ἐκδίκησιν;

Λευκὴ μόλις δυναμένη νὰ ὁμιλῇ

ὦ προδοσίκα! Ὁ ἀχάριστος! Θεε! ῥαγίζει ἡ καρδιά μου! Ἀλλὰ αὐτὸς Ψυχὴν δὲν ἔχει! Πόσον μὲ ἠπάτα! Πλὴν τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀποτρόπαιον! Αὐτὰ Ὅσα εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην ἔλεγε, καὶ εἰς ἐμὲ τὰ εἶπε.

(Κρύπτουσα τὴν κεφαλὴν εἰς τοῦ πατρὸς τῆς τὸ στήθος)

Ὅμως ἡ γυνὴ

Ἐκείνη... τί ἀναίθια!—ὦ!...

Τριβουλέτος σιγῇ

Σιωπῇ!

Μὴ δάκρυα! Νὰ σ' ἐκδικήσω ἄφες με.

Λευκὴ

Ἀλλοίμονον!—Ὅ,τι θελήσης πράξέ το.

Τριβουλέτος

Εὐχαριστῶ.

Λευκὴ

Θεε μου! Εἶσαι τρομερός!

Τί σκέπτεσαι νὰ πράξης;

Τριβουλέτος

Ὅλα ἔτοιμα.

Μὴ τὸ μετανόησες ἢ θ' ἀποπνιγῶ!

Ἄκουσε. Εἰς τὸν οἶκον ἔπαγε, ἐκεῖ

Ἐνδύμα λάβε ἀνδρικὸν καὶ χρήματα

Ὅσα θελήσης, εἶνε ἀδιάφορον.

Θὰ εἶρῃς ἵππον, ἀναχώρησε εὐθὺς

Πρὸς τὸ Ἑβραί, χωρὶς που νὰ σταθῆς. Ἐκεῖ

Τόμος Η'. 12 — Δεκέμβριος 1884

Μεθαύριον μάζῃ σου θὰ συναντηθῶ.

— Γνωρίζεις ποῦ θὰ εἴρῃς τὸ κιβώτιον?

Πλησίον τῆς εἰκόνας τῆς μητρὸς σου, καὶ Ἐντὸς αὐτοῦ ὑπάρχουν τὰ ἐνδύματα.

— Ἐπίτηδες ἐγκαίρως τὰ ἠτοίμασα.—

Ὁ ἵππος εἶνε ἔτοιμος.— Ὅλα αὐτὰ

Νὰ πράξης ὅπως εἶπα.— Ἰπαγε.— Ἀλλὰ

Ἐδῶ πρὸ πάντων νὰ μὴ ἔλθῃς πρόσεξε,

Διότι κατὰ φοδερὸν θὰ τελεσθῇ.

Ἰπαγε.

Λευκὴ

Ἀλλὰ, πάτερ μου καλέ, ἔλθῃ

Μαζῇ μου.

Τριβουλέτος

Τοῦτο εἶν' ἀδύνατον.

(Τὴν περιπτύσσει.)

Λευκὴ

ὦ, πῶς

Τρέμω!

Τριβουλέτος

Μεθαύριον!

(Τὴν φιλεῖ αὐθις. Ἡ Λευκὴ ἀποσβέεται περιλυτός)

Καθὼς σοῦ ἔλεγα

Νὰ πράξης.

(Κατὰ τὴν σκηνὴν ταύτην καὶ τὴν ἐπομένην ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Μαγελόνη, πάντοτε μόνοι ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου, ἐξακόλουθοισιν ἐρωτοτροποῦντες καὶ λαλοῦντες χαμηλοφώνως.— Τῆς Λευκῆς ἀπελθούσης, ὁ Τριβουλέτος προχωρεῖ πρὸς τὸ περιτείχισμα τοῦ ποταμοῦ καὶ νεύει πρὸς τὸν Σαλταβαδῆλ.— Ἡ ἡμέρα εἶνε εἰς τὸ τέλος τῆς).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ, ΣΑΛΤΑΒΑΔΗΛ ἔξωθεν
ΜΑΓΕΛΟΝΗ, Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ἐντὸς τῆς οἰκίας

Τριβουλέτος μετρῶν εἰς τὸν Σαλταβαδῆλ χρυσὰ τάλληρα

Θέλεις εἴκοσι. Ἴδου εὐθὺς

Εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ δέκα.

(Ἐτοιμος νὰ τὰ δώσῃ εἰς τὸν Σαλταβαδῆλ ἀναχαιτίζεται)

Εἶσαι βέβαιος

Ὅτι ἐδῶ τὴν νύκτα θέλει κοιμηθῆ;

Σαλταβαδῆλ παρατηρῶν τὸν οὐρανὸν πρὶν ἀποκριθῆ

Ὁ οὐρανὸς μαυρίζει.

Τριβουλέτος κατ' ἴδιον

Ἦνε ἀληθὲς

Πῶς εἰς τὸ Λουῆρον δὲν ἔπαγει πάντοτε
Νὰ κοιμηθῆ.

Σαλταδαδὴλ

Νὰ φοβε ἦσυχος. Ἐντὸς
Ἦρας μιᾶς θὰ βρέξῃ. Τὴν δὲ νόκτ' αὐτὴν
Θὰ τὸν κράτησ' ἡ ἀδελφὴ μου κ' ἡ βροχὴ.

Τριβουλέτος

Θὰ ἐπανέλθω τὰ μεσάνυκτα.

Σαλταδαδὴλ

Ἄλλὰ

Μὴ λάβητε τὸν κόπον. Μόνος δόναμι
Νὰ ρίψω ἓνα πτώμα εἰς τὸν ποταμὸν.

Τριβουλέτος

Ὅχι, διότι νὰ τὸ ρίψω μόνος μου
Ἐπιθυμῶ.

Σαλταδαδὴλ

Θὰ γαίνῃ ὅπως θέλετε.
Ραμμένον ἐντὸς σάκκου θὰ τὸ λάβετε.

Τριβουλέτος δίδων αὐτῇ τὰ χρήματα

Καλά.— Δοιπὸν τὸ μεσονύκτιον.— Μαζῆ
Καὶ τᾶλλα θὰ σοῦ φέρω.

Σαλταδαδὴλ

Ἡ ὑπόθεσις

Θὰ τελειώσῃ.— Πῶς τὸν ὀνομάζετε
Αὐτὸν τὸν νέον;

Τριβουλέτος

Τὸνομα αὐτοῦ ζητεῖς;
Θέλεις νὰ μάθῃς καὶ ἐμοῦ τὸ ὄνομα;
Τὸ ἔγκλημα καλεῖται οὗτος καὶ ἐγὼ
Ἡ τιμωρία.

(Ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΟΙ ΔΥΤΟΙ, ἐκτὸς τοῦ ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΥ

(Ὁ Σαλταδαδὴλ ἀπομείνας μόνος, παρατηρεῖ
τὸν ὄριζοντα, ὅστις βαρύνεται ἐκ νεφῶν. Ἦνε
βαθεῖα νύξ. Τὸν οὐρανὸν διασχίζουσι τινες
ἀστραπαί.)

Σαλταδαδὴλ

Πλησιάζ' ἡ καταιγὶς
Ἐπάνω εἰς τὴν πόλιν νὰ ἐξεπλωθῇ.

Καλλίτερα! Θὰ μείνῃ πλέον ἔρημος
Ἡ πεδιάς.

(Σκεπτόμενος)

Ἄλλ' ὅσον εἰμπορεῖ κανεὶς
Νὰ κρῖνῃ ἀπὸ ὅλ' αὐτά, μὴ τὸν Θεόν,
ἢ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν εἰσέδωρα τί
Νὰ ἔχουν. Οὔτε νὰ μαντεύσω τίποτε
Δὲν δόναμι, ὁ νοῦς μου ἔσκαψίθη. *
(Παρατηρεῖ τὸν οὐρανὸν σείων τὴν κεφαλὴν.
Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βασιλεὺς ἀπειρίζεται μετὰ
τῆς Μαγελόνης)

Ὁ Βασιλεὺς προσπαθῶν νὰ τὴν περιπτοχθῇ

Ὡ Μαγελόνη!

Μαγελόνη διαφεύγουσα

Ἦσυχα.

Ὁ Βασιλεὺς

Ὡ, τὴν κακὴν!

Μαγελόνη ψάλλει

Τὸ ἀμπέλι, πρὶ βλαστάνει τὸν Ἀπρίλη
Δὲν γερμίζει τὸ βαρέλι μὲ κρασί.

Ὁ Βασιλεὺς

Τί ὄμοι! τί βραχίων! Πῶς εἶνε λευκός,
Ὡ θελαπικὴ ἔχθρά μου! Ζεῦ, τί τέλειον
Καθ' ὅλα σῶμα! Πῶς τὸ ἔκαμ' ὁ Θεός,
Ὅστις εἰργάσθη τοὺς γυμνοὺς, ὄραλους σου
Βραχίονας, καὶ Τούρκου ἔθεσε ψυχὴν
εἰς σῶμα Ἀφροδίτης;

Μαγελόνη

Τράλα λάλα λά!

(Ἀπωθοῦσα τὸν Βασιλέα)

Ἔρχετ' ὁ ἀδελφός μου.

(Εἰσέρχεται ὁ Σαλταδαδὴλ καὶ κλείει
τὴν θύραν)

Ὁ Βασιλεὺς

Ἀδιάφορον!

(Ἀκούεται βροντὴ κερανοῦ μακρόθεν)

Μαγελόνη

Βροντᾶ.

Σαλταδαδὴλ

Θὰ βρέξῃ μ' ὅλα του τὰ δυνατά.

* L'aze me quillie.

Ὁ Βασιλεὺς πλήττων τὸν ἴδιον
τοῦ Σαλταβαδῆλ

Ἄς βρῆξ ὅσον θέλει!— Ἔχω ὄρεξιν
εἰς τὸ δωμάτιόν σου νὰ ἐνῶπαυθῶ
ἀδύτην τὴν νύκτα.

Μαγελόνη

Τί μοῦ λέγετε, καλέ;
Λαμβάνει ἕφος Βασιλέως!— Κύριε,
Ἡ οἰκογένειά σας θὰ ἀνησυχῇ.
(Ὁ Σαλταβαδῆλ τὴν σέρει ἑλαφρῶς
ἐκ τοῦ βραχιονοῦ)

Ὁ Βασιλεὺς

Δὲν ἔχω μίσην, οὔτε κόρην, τίποτε.

Σαλταβαδῆλ κατ' ἴδιον

Καλλίτερα ἀδύτη.
(Ἡ βροχὴ ἀρχεῖται πλάτουσα βαγδαίως.
Σκότος βαθύ)

Ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν Σαλταβαδῆλ

Σὺ θὰ κοιμηθῆς,
Φίλε μου, εἰς τὸν σταῦλον, στὸν διάβολον,
Ὅπου θαλῆσης.

Σαλταβαδῆλ χαριετῶν

Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

Μαγελόνη, πρὸς τὸν Βασιλέα πολὺ σιγᾶ
καὶ ζωηρότατα ἐνῶ ἀνάπτεν λυχνίαν

Ἔπνευγε.

Ὁ Βασιλεὺς μεγαλοφώνως καὶ καυχάζων

Βρέχει. Μήπως καὶ ἐπιθυμῆς
Νὰ φύγω μ' ἕνα τῶσι ἀγχημιον καιρόν,
Πῶ οὔτε ἕνα ποιητὴν κανεὶς τολμᾷ
Ν' ἀφήτῃ εἰς τὸν δρόμον;
(Πλησιάζει τὸ παράθυρον καὶ παρατηρεῖ!)

Σαλταβαδῆλ πρὸς τὴν Μαγελόνην δεικνύων
τὰ χρυσᾶ νομίσματα.

Ἄφες τὸν λοιπὸν

Νὰ μείνῃ!— Δέκα σκούδα ἔλαβεν χρυσᾶ
Καὶ ἄλλα τόσα ἔπειτα.

(Πρὸς τὸν Βασιλέα)

Ὁ κύριος

Ἄν τὸ δωμάτιόν μου θέλει νὰ δεχθῇ
Διὰ τὴν νύκτα ταύτην, εἶμαι εὐτυχής.

Ὁ Βασιλεὺς γελῶν

Ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι φέρεται κανεὶς
Καὶ τὸν χειμῶνα θὰ παγόνῃ, φίλε μου.

Σαλταβαδῆλ

Ἐπιθυμεῖτε νὰ τὸ ἴδητε;

Ὁ Βασιλεὺς

Ἐμπρός;

Ἄς ἴδωμεν.

(Ὁ Σαλταβαδῆλ λαμβάνει τὴν λυχνίαν. Ὁ
Βασιλεὺς γελῶν ψιθυρίζει τι κρυφίως εἰς τὴν
Μαγελόνην. Ἐπειτα ἀμφοτέρω ἀναβαίνει εἰς
τὴν κλίμακα, τὴν φέρουσαν εἰς τὸ ἄνω πά-
τωμα, ἡγουμένου τοῦ Σαλταβαδῆλ)

Μαγελόνη μόνη

Ὡ νῆς, δυστυχῆ!

(Μεταβαίνουσα εἰς τὸ παράθυρον)

Θεέ!

Τί σκότος εἶνε!

(Διὰ τοῦ φεγγίτου φαίνονται ἐν τῷ ὑπερφῶ
ὁ Σαλταβαδῆλ καὶ ὁ Βασιλεὺς)

Σαλταβαδῆλ πρὸς τὸν Βασιλέα

Κύριε, ἡ κλίνη σας.

Ἴδου ἡ ἔδρα καὶ ἡ τράπεζα.

Ὁ Βασιλεὺς

Ἄλλὰ

Πόσα τοὺς μένουσιν πόδια;

(Παρατηρῶν διαδοχικῶς τὴν κλίνην,
τὴν τράπεζαν καὶ τὴν ἔδραν)

Τρία, ἔξ, ἐννῆ—

Φίλε μου, μήπως εἰς τὸν πόλεμον ποτὲ
Ἐπῆγαν κ' εἶνε κολωβά;

(Πλησιάζων τὸν φεγγίτην,
τοῦ ὅπου τὸ δέλωμα εἶνε τετρασημένον)

Κοιμᾶσαι δὲ

Καθόλου εἰς τὸ ὑπαιθρον. Χωρὶς ὑαλιὰ
Καὶ φύλλα παραθύρου. Εἴν' ἀδύνατον
Νὰ ἐμποδίσῃς τοῦ ἀνέμου τὴν ὁρμήν,
Ὅστις ζητεῖ νὰ ἔμῃ δυνατώτερος.

(Πρὸς τὸν Σαλταβαδῆλ ἀνάττοντα φῶς
ἐπὶ τῆς τραπέζης)

Καλὴν σου νύκτα.

Σαλταβαδῆλ

Ἔπνευγον ἑλαφρόν.*

(Ἐξέρχεται, σέρει τὴν θύραν καὶ κατέρχεται
βραδίως τὴν κλίμακα)

* Que dieu vous garde!

Ὁ Βασίλευς μόνος ἐκβάλλων τὸ ξίφος του

Ἄ! πῶς

Κουράσθηκα!—Ἄς ἀναπαυθῶ λοιπὸν
Ἐδῶ ὀλίγον. Ἄλλοτε καλλίτερα.

(Ἀποθέτει ἐπὶ τῆς ἑδρας τὸν πτόλον του καὶ τὸ
ξίφος, ἐξάγει τὰ ὑποδήματα καὶ ἐξαπλοῦται
ἐπὶ τῆς κλίνης)

Αὐτὴ ἡ Μαγελόνη, ὁ διάβολος,
εἶνε ζωὴ γεμάτη καὶ δροσιά.

(Ἐπεγειρόμενος)

Θαρρῶ

Ὅτι τὴν θύραν δὲν θὰ ἐκλείσῃ.—Καλά!

(Κατακλίνεται καὶ ἀθῆς καὶ μετὰ μικρὸν κοιμά-
ται βαθύτατα. Ἡ Μαγελόνη καὶ ὁ Σαλταβαδῆλ
ἐν τῇ κάτω αἰθούσῃ. Πρὸ τινων στιγμῶν
ἐξεργάγη ἡ θύελλα, καταλαθούσα τὴν σπη-
νὴν μετὰ βροχῆς καὶ ἀστραπῶν. Ἄνα πᾶσαν
στιγμὴν βροντῶσι κεραυνοί. Ἡ Μαγελόνη
παρὰ τὴν τράπεζαν ράπτει. Ὁ Σαλταβα-
δῆλ πίνει εὐθόρμως ἐκ τῆς ψάλης, ἣν ἀφῆ-
κεν ὁ Βασίλευς. Ἀρπότεροι ἐπὶ τινος στιγ-
μᾶς εἶνε σιωπηλοί, ὡσεὶ προκατειλημμένοι
ἐκ σοβαρᾶς σκέψεως.)

Μαγελόνη

Αὐτὸς ὁ νέος εἶνε θελκτικώτατος.

Σαλταβαδῆλ

ὦ, τὸ πιστεύω, ἀφοῦ εἰς τὸ χέρι μου
εἶκοσι σκουῖδα μοῦ ἐκύλισε χρυσᾶ.

Μαγελόνη

Πόσα;

Σαλταβαδῆλ

Εἶκοσι σκουῖδα.

Μαγελόνη

Περισσότερον

Ἄξιζαι ἀπὸ τόσα.

Σαλταβαδῆλ

Ἐλα δά, παιδί!

Πήγαινε ἐπάνω ἂν κοιμᾶται νὰ εἶδῃς,
καὶ φέρε μου τὸ ξίφος του.

(Ἡ Μαγελόνη ὑπακούει. Ἡ καταγίς μαίνεται.
Ἐν τῷ βάθει τοῦ θεάτρου φαίνεται ἐρχο-
μένη ἡ Λευκὴ, μέλαν ἀνδρὸς ἐνδυμα ἱππα-
σίας φέρουσα, μακρὰ ὑποδήματα καὶ πτερ-
νιστήρας· προχωρεῖ βραδέως πρὸς τὴν κατε-
ρσιωμένην οἰκίαν, ἕρπασον ὁ Σαλταβαδῆλ
πίνει καὶ ἡ Μαγελόνη, κρατοῦσα λυχνίαν,
θεωρεῖ ἐν τῷ ὑπερφῶ τὸν κοιμώμενον Βα-
σιλέα)

Μαγελόνη ἐνθαυρῶς

Τί ἀδίκον!

(Λαμβάνει τὸ ξίφος)

Κοιμᾶται. Πτωχὲ νῆε!

(Κατέρχεται καὶ φέρει εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς
τὸ ξίφος)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ κοιμώμενος ἐν τῷ ὑπερφῶ
ΣΑΛΤΑΒΑΔΗΛ καὶ ΜΑΓΕΛΟΝΗ ἐν τῇ κάτω
αἰθούσῃ. ΛΕΥΚΗ ἐξωθεν

Λευκὴ

εἶνε φοβερόν!

—Τὸν νοῦν μου χάνω! —Πρόκειται τὴν νύκτ'
[αὐτὴν

εἰς ταύτην τὴν οἰκίαν νὰ ἀναπαυθῇ.

—Ὅτι ἐγγίξει πολὺ κρίσιμος στιγμὴ
ἀισθάνομαι. Συγγνώμην, πάτερ μου, ἐδῶ
δὲν εἶσαι πλέον. Ἐργομένη δὲ
σὲ παρακούω. Πλὴν δὲν ἴτε δυνατόν
Ν' ἀνθέξω.—

(Πλησιάζει πρὸς τὴν οἰκίαν)

Τί θὰ γελῆθῃ ἄρα γε ἐδῶ,

καὶ πῶς θὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις;
Ἐγώ, ἥτις ἠγνόουν μὲλις πρὸ μικροῦ,
τὸν κόσμον καὶ τὸ μέλλον καὶ τὰς συμφορὰς,
ἔντὸς ἀνθέων ζωῶσα, κόρη ἀπειρος,
Νὰ ῥίπτωμαι ἀφῆνης ἔντὸς τόσων σκοτεινῶν
πραγμάτων! —Ὅμως! καὶ ἡ εὐτυχία μου
Κ' ἡ ἀρετὴ μου, ὅλα κατεστράφησαν!
Ὅλα πενθοῦν! —Ὁ ἔρωσ ἐντὸς τῆς ψυχῆς,
Ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔλαμψε ποτε, οὐδὲν
ἄφινει φεύγων ἢ ἐρείπια; Μικρὰ
Ἐναπομένη τέφρα ἀπὸ δλην τὴν
Πυρκαϊάν του. —Δὲν μὲ ἀγαπᾷ λοιπὸν
Ἐκεῖνος πλέον!

(Ἐγείρουσά τὴν κεφαλὴν)

Μοῦ ἐφάνη, πρὸ μικροῦ

Ἄνω τῆς κεφαλῆς μου ὅτι ἤκουσα
θόρυβον μέγαν. —Ἴσως νὰ ἐθρόντησες.

—Τί ἀπαισία νύξ! Μία γυνὴ τὸ πᾶν

Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ εἶνε ἱκανὴ

Νὰ πράξῃ. Ἐγώ, ἥτις τόσον ἔτρεμα

Πρὸ τῆς σκιᾶς μου!

(Βλέπουσά τὸ φῶς τῆς οἰκίας)

Τί συμβαίνει ἄρα γε;

(Προχωρεῖ, εἶτα ἐπανέρχεται)

Πῶς τρέμει ἡ ψυχὴ μου, ὅταν ἤμ' ἔκεις!

Ἄρκει νὰ μὴ φονεύσουν ἀνθρωπὸν τινα

(Ὁ Σαλταβαδῆλ καὶ ἡ Μαγελόνη
συνδιαλέγονται ἐν τῇ αἰθούσῃ)

Σαλταβαδήλ
Μὰ τί καιρός!

Μαγελόνη
Χαλᾶ ὁ κόσμος!*

Σαλταβαδήλ
Φαίνεται
Ἐπίσθησαν ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανόν.
Ὁ γέριος θὰ φωνάζῃ καὶ θὰ κλαίῃ ἡ γῆρα.**

Λευκὴ
Θεὸ μου! Ἐάν ὁ πατήρ μου εἴξευρε
Ποῦ εἶμαι τώρα!

Μαγελόνη
Ἄδελφέ μου.

Λευκὴ
Κᾶποιος
Ὁμιλήσε νομίζω.
(Διευθύνεται τρέμουσα πρὸς τὴν οἰκίαν καὶ
προπαρμύζει εἰς τὰς ρωγμὰς τοῦ τοίχου τὸ
βλέμμα καὶ τὴν ἀκοήν)

Μαγελόνη
Ἄδελφέ.

Σαλταβαδήλ
Ἐμπρός.

Μαγελόνη
Εἰξεύρεις τώρα, ἀδελφέ, τί σκέπτομαι;

Σαλταβαδήλ
Τί;

Μαγελόνη
Μάντευσε.

Σαλταβαδήλ
Βέβαια τὸν διάβολον.

Μαγελόνη
Ἄυτὸς ὁ νέος εἶνε χαριέστατος.
Ὁρκίος, ὡς Ἄπόλλων ὑπερήφανος,
Μ' ἀνάστημα καὶ τρόπον εὐγενεῖς. Πολὺ
Μὲ ἀγαπᾷ. Κοιμᾶται ὡσάν ἄγγελος.
Μὴ τὸν φονεύσωμεν.

*
Pluie et tonnerre!

**
Oui, l'on fait à cette heure
Mauvais ménage au ciel; l'un gronde et l'autre
[pleure.]

Λευκὴ ἀκούουσα
Θεὸ!

Σαλταβαδήλ ἐξάγων ἐκ κοφίνου
παλαιὸν ἐξ ὑφάσματος σάκκον καὶ πέτραν
Εἰς τὴν στιγμήν
Διόρθωσέ μου τὸ παλῆδ αὐτὸ σακκί.

Μαγελόνη
Τί θὰ τὸ κάμῃς;*

Σαλταβαδήλ
Θὰ τυλίξω μὲ αὐτὸ
τὸ σῶμα τοῦ θεοῦ σου τοῦ Ἄπόλλωνος,
Ὅταν τὸν τελειώσω, κ' εἰς τὸν ποταμὸν
Θὰ τὸ πετάξω μὲ τὴν πέτρ' αὐτὴ μαζῆ.

Μαγελόνη
Ἄλλὰ...

Σαλταβαδήλ
Δὲν πρέπει γὰ ἀνακατόνεσαι
Σὺ, Μαγελόνη.

Μαγελόνη
Ἄν...

Σαλταβαδήλ
Ἄν σ' ἄκουε κανεὶς
Δὲν θὰ ἐφόνευε κανένα ἄνθρωπον.
Ἐτοίμασε τὸν σάκκον.

Λευκὴ
ὦ, τί τέρατα
Ἔβνε αὐτοὶ! ** Νομίζω εἰς τὴν κόλασιν
Πῶς εἶμαι.

Μαγελόνη ἀναλαμβάνουσα τὸν σάκκον
Ἐπακούω.— Ὁμιλήσωμεν,
Ἄν θέλῃς, τώρα.

Σαλταβαδήλ
Ἔστω.

Μαγελόνη
Λέγε μου, μισεῖς
Αὐτὸν τὸν νέον!

* Pourquoi donc ?
** Quel est ce couple-ci ?

Σαλταβαδῆλ

Ἄ μπᾶ! ἐγὼ ἀγαπῶ
Τῶν ὄπλων τοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ ἀπ' αὐτοῦ
Κ' ἐγὼ εἶμ' ἕνας. Εἶνε ἕνας λοχαγός.

Μαγελόνη

Καὶ θὰ φονεύσης ἕνα νέον εὐμορφον,
Ἄχι κοινόν, δι' ἕνα ἀσχημάνθρωπον
Σημαδεμμένον; *

Σαλταβαδῆλ

Μὲ νὰ σοῦ εἰπῶ
Μοῦ εἶνε ὅλως ἀδιάφορον, εἴην
Ἄνας σημαδεμμένος μὲ ἐπλήρωσε
Διὰ νὰ τελειώσω ἕνα εὐμορφον.
Δέκα ἀμέσως σκοῦδα μ' ἔδωκε χρυσᾶ,
Καὶ δέκα θὰ μοῦ δώσῃ, ὅταν τοῦ δοθῇ
Νεκρὸς ὁ ἄνθρωπος του. Βλέπεις καθαρόν
Τὸ πρᾶγμα εἶνε. Ἄς τὸν παραδώσωμεν.

Μαγελόνη

Δύνασαι νὰ φονεύσης τὸν μικρόσωμον
Ἐκείνον, ὅταν πάλιν ἔλθῃ ἀπ' ἐδῶ
Τὰ χρήματα νὰ φέρῃ. Εἶνε τὸ αὐτό.

Λευκὴ

Ἄ πάτερ μου!

Μαγελόνη

Τὸ δέχῃσαι;

Σαλταβαδῆλ

Ὡς τί λοιπόν
Νὰ μὲ νομίζῃς, ἀδελφὴ μου; Εἶμ' ἐγὼ
Κακοῦργος! Κλέπτης εἶμαι! Τὸν παλάτημου,
Ποῦ μὲ πληρώνει νὰ φονεύσω!

Μαγελόνη δεικνύουσα δέμα κλάδων

Ἄ, λοιπόν!

Τότε τὸν σάκκον γέμισε μὲ τὰ κλαδιά
Αὐτά. Ἔς τὸ σκοτάδι θὰ ἀπατηθῇ
Ἄτι ὁ ἄνθρωπος του εἶνε.

Σαλταβαδῆλ

Νόστιμο

Κε' αὐτό. Πῶς θέλεις τὸ δερμάτι ὡς νεκρὸν
Νὰ τὸ νομίσῃ; Ποῦ ἀκίνητον, ξηρόν,
Ἄνα κομμάτι εἶνε καὶ ἀλύγιστον
Ζωὴν δὲν ἔχει.

* Tver un beau garçon, qui n'est pas du
[commun]
Pour un méchant bossu fait comme un S!

Λευκὴ

Πῶσον ἢ βροχὴ αὐτὴ
Εἶνε ψυχρὰ, Θεέ μου!

Μαγελόνη

Εὐσπλαγγίσου του.

Σαλταβαδῆλ

Κάθου καὶ λέγε.*

Μαγελόνη

Ἄγαθὸ μου ἀδελφέ!

Σαλταβαδῆλ

Πλέον σιγῆ! Σοῦ εἶπα, εἶν' ἀδύνατον,
Θὰ ἀποθάνῃ. Ἄελα, σιωπὴ!

Μαγελόνη

Ἄλλὰ

Δὲν θέλω! Ἄλλως θὰ τὸν ἐξυπνίσω, καὶ
Νὰ δρακετεύσῃ τὸν ἀφίνο.

Λευκὴ

Ἄγαθὴ

Κόρη!

Σαλταβαδῆλ

Τὰ δέκα χρυσᾶ σκοῦδα ἔπειτα!

Μαγελόνη

Ἄλήθεια!

Σαλταβαδῆλ

Ἄφησέ με τὸ λοιπόν, παιδί,
Νὰ κάμω ὅ,τι πρέπει· πρέπει εὐγενῆς
Νὰ ᾄσῃ.

Μαγελόνη

Ἄχι! θέλω νὰ τὸν σώσω!

(Ἡ Μαγελόνη τοποθετεῖται ἀποφασιστικῆ πρὸ
τῆς κλίμακος διὰ νὰ φράξῃ εἰς τὸν ἀδελφὸν
τῆς τὴν διαδαν. Ὁ Σαλταβαδῆλ ὑποκύπτων
πρὸ τῆς ἀντιστάσεώς της. Ἐπανερχεται εἰς
τὰ προσκήνια, ὡσεὶ ἀναζητῶν νὰ ἐξεύρῃ
τρόπον τινὰ συμβιβασμοῦ)

Σαλταβαδῆλ

Ἄ,

Ἄς ἴδωμεν.—Ὁ ἄλλος τὰ μεσάνυχτα
Θὰ ἔλθῃ πάλιν νὰ μὲ εἴρῃ. Ἄν κανεῖς,
Ἄνας ταξειδιώτης, ἀδιάφορον,
Περάσῃ καὶ κτυπήσῃ εἰς τὴν θύραν μας,
Διὰ νὰ μᾶς ζητήσῃ ἄσυλον, εὐθὺς
Τὸν συλλαμβάνω, τὸν φονεύω, κ' ἔπειτα,

* Chansons!

Ἐντὸς τοῦ ἰδικοῦ σου, τὸν τοποθετῶ
Ἐντὸς τοῦ σάκκου. Δὲν θὰ καταλάβῃ δὲ
Ὁ ἄλλος. Αὐτὸς θέλει εὐχαριστηθῆ
Εἰς τὸ σκοτάδι ποῦ θὰ ἦνε πάντοτε,
Ἐποῦ θὰ ῥίψῃ κάποιον ἢ κάτι τι
Εἰς τὸ νερόν. Τὸ μόνον, ὅπου δύναμαι
Πρὸς χάριν σου νὰ κάμω.

Μαγελόνη

Σὲ εὐχαριστῶ,
Ἄλλὰ ποῖος θέλεις νὰ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ ;

Σαλταβαδῆλ

Ἦνε ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ σωθῇ
Ὁ ἄνθρωπός σου.

Μαγελόνη

Εἰς τοιαύτην ὄραν ;

Λευκὴ

ὦ,
Θεὲ ! μὲ δοκιμάζεις, καὶ ἐπιθυμεῖς
Νὰ ἀποθάνω. Τὸ λοιπὸν τὸ βῆμ' αὐτὸ
Πρέπει νὰ κάμω διὰ τὸν ἀχάριστον ;
Ὅχι ! ἀκόμη εἶμαι νεαρὰ πολὺ.
— Μὴ με ὠθῆς, Θεὲ μου !
(Βροντᾷ)

Μαγελόνη

Ἄν τυχόν κανεῖς
Τοιαύτην ὄραν ἔλθῃ, σοῦ ὑπόσχομαι
Εἰς τὸ μικρόν μου κἀνιστρον τὴν θάλασσαν
Νὰ φέρω.

Σαλταβαδῆλ

Ἐὰν δὲν περάσει κάποιος,
Ὁ εὐμορφός σου νέος ἐτελείωσε.

Λευκὴ

ὦ, φρίκη ! — Ἄν ἐκάλουν τὸν περίπολον !
Ὅχι, τὸ πᾶν κοιμᾶται. Ἐπειτα αὐτὸς
Θέλει καταμηνύσει τὸν πατέρα μου.
Ὅμως νὰ ἀποθάνω δὲν ἐπιθυμῶ !
Ἐχω νὰ πράξω κάτι τι καλλίτερον,
Πρέπει νὰ περῶ καὶ παρηγορῶ
Τὸν γέροντα πατέρα μου. Καὶ ἔπειτα
Πρὶν ἢ ἀκόμη γείνω χρόνων δεκαεξ
Νὰ ἀποθάνω, φοβερόν ! Δὲν δύναμαι !
Θεὲ μου ! εἰς τὸ στήθος μου εἰσδύουσαν
Τὴν μάχαιραν νὰ αἰσθανθῶ ! Ἄ !
(Τὸ ὠρολόγιον ἤχει ἄπαξ)

Σαλταβαδῆλ

Ἄδελφί,

Ἰῆς γειτονίας τῶρολόγιον κτυπᾷ.

(Ἀκούονται δύο ἄλλοι κτύποι)

Ἦν' ἕνδεκα καὶ τρία τέταρτα. Κανεῖς
Δὲν θὰ φανῇ πρὶν ἔλθῃ μεσονύκτιον.
Μήπως ἀκούγῃς ἔξω θόρυβόν τινα !
Νὰ τελειώσω ὁμῶς εἰν' ἀνάγκη, καὶ
Δὲν μένει παρὰ ἓνα μόνον τέταρτον.

(Θέτει τὸν πόδα ἐπὶ τῆς κλίμακος.)

Ἡ Μαγελόνη τὸν ἀναχαιτίζει μειδιῶσα)

Μαγελόνη

Περίμενε ὀλίγον, ἀδελφέ μου.

Λευκὴ

Πῶς !

Ἡ γυνὴ αὕτη κλαίει ! Καὶ ἐγώ, ἀφοῦ
Νὰ τὴν συνδράμω δύναμαι, μένω ἐδῶ ;
Τί ἄλλο μένει, ἀφοῦ δὲν με ἀγαπᾷ,
Παρὰ νὰ ἀποθάνω ! Δι' αὐτὸν λοιπὸν
Ἄς ἀποθάνω !

(Ἀνθισταμένη ἀκόμη)

Ἄλλὰ ἡ ἰδέ' αὕτη

Ἦνε φρικώδης !

Σαλταβαδῆλ

ὦ, εἶνε ἀδόνατον
Νὰ περιμένω ἐπὶ τέλους καὶ στιγμὴν.

Λευκὴ

Ἄν εἴξευραν πῶς νὰ κτυπήσουν ! Ἄν κανεῖς
Δὲν θὰ ἐπόνει ! Ἄλλὰ εἰς τὸ πρόσωπον
Καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου σὲ κτυποῦν . . . Θεὲ !

Σαλταβαδῆλ προσπαθῶν νὰ ἀποσπασθῇ τῆς
Μαγελόνης, ἥτις πάντοτε τὸν ἀναχαιτίζει

Μὰ τί νὰ κάμω θέλεις ; Εἰς τὴν θέσιν του
Νομίζεις ὅτι θὰ εἰσέλθῃ ἄλλος τις !

Λευκὴ βιγῶσα ὑπὸ τὴν βροχὴν

Πῶς εἶμαι παγωμένη !

(Προχωροῦσα πρὸς τὴν θύραν)

Ἄς ὑπάγω !

(Ἰσταται)

Πλὴν

ῤιγούσα οὕτω ν' ἀποθάνω !

(Ἐρχεται εἰς τὴν θύραν κλονουμένη
καὶ κρούει ἄπαξ ἀσθενῶς)

Μαγελόνη

Νά, κτυποῦν

Σαλταβαδῆλ
 Ο ἄνεμος τὴν στέγην θὰ ἐκίνησε.
 (Ἡ Λευκὴ κραδεὶ πάλιν)

Μαγελόνη
 Κτυποῦν.
 (Ἰπάγει εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ὅποιον
 ἀνοίγουσα παρατηρεῖ ἔξω)

Σαλταβαδῆλ
 Αὐτὸ μοῦ φαίνεται περίεργον!

Μαγελόνη πρὸς τὴν Λευκὴν
 Ἔ, ποῖος εἶνε;
 (Πρὸς τὸν Σαλταβαδῆλ)
 Ἔνας νέος.

Λευκὴ
 Σὰς ζητῶ
 Διὰ τὴν νύκτα ἄσυλον.

Σαλταβαδῆλ
 Ἰπνον λαμπρὸν
 Θὰ κόμη!

Μαγελόνη
 Καὶ θὰ ἦνε ἀτελείωτη
 Ἡ νύκτα,
 Λευκὴ
 Ἀνοίξατέ μου.

Σαλταβαδῆλ πρὸς τὴν Μαγελόνην
 Στάσου!—Διάβαλε!
 Δός μου ν' ἀκονίσω τὸ μαχαίρι μου
 Ὀλίγον.
 (Τῷ δίδει τὸ ἐγχειρίδιόν του, τὸ ὅποιον
 ἀκονίζει)

Λευκὴ
 ὦ, Θεέ μου! ἀκονίζουσιν
 Μαζῇ οἱ δύο μάχιραν!

Μαγελόνη
 Ταλαίπωρε!
 Ἔρχεται νὰ κτυπήσῃ εἰς τὸν τάρον του!

Λευκὴ
 Πῶς τρέμω! θ' ἀποθάνω τὸ λοιπὸν!
 (Γουυπετασοῦ)

Θεέ,
 Πρὸς τὸν ὅποιον ἔρχομαι, τοὺς συγχωρῶ
 Ὅλους ἔσοι ὑπῆρξαν πρὸς ἐμὲ κακοί.

ὦ, πάτερ μου, καὶ σὺ, Θεέ μου, εἰς ἐγὼ,
 Τὸν Βασιλέα συγχωρήσατε καὶ σεῖς
 Φραγκίσκον Πρῶτον, τὸν ὅποιον ἀγαπῶ
 Ὅσον οἰκτεῖρω, ὅλους συγχωρήσατε,
 Ἀκόμη καὶ τὸν κολασμένον δαίμονα,
 Ὅστις μὲ περιμένει μ' ἐγχειρίδιον
 Ἀνυψωμένον εἰς τὸ σκότος. Ἰὴν ζωὴν
 Προσφέρω εἰς θυσίαν δι' ἀγνώμονα.
 Ἐὰν θὰ ἦνε οὕτω εὐτυχέστερος,
 ὦ, ἄ, μὲ λησμονήσῃ! Εἴθε εὐτοχῆς,
 Χωρὶς νὰ τὸν παραῆλθῃ τίποτε, παλὺ
 Νὰ ζῇ ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὅποιον νῦν
 Θὰ ἀποθάνω.

(Ἐγχειρομένη)

Τώρα θὰ εἶν' εἰσιμος!
 (Κραδεὶ πάλιν τὴν θύραν)

Μαγελόνη πρὸς τὸν Σαλταβαδῆλ
 Γρήγορα κάμε, ἐδαρέθηκα.

Σαλταβαδῆλ δοκιμάζων τὸ ἐγχειρίδιον
 Καλά!

—Περίμενε ἀπὸ τὴν θύραν νὰ κρυφθῶ
 Ὅπισω.

Λευκὴ

Τοὺς ἀκούω ἔ, τι λέγουν! ὦ!
 (Ὁ Σαλταβαδῆλ τοποθετεῖται ὀπίσθεν τῆς θύ-
 ρας οὕτως, ὥστε ἀνοιγομένης ν' ἀποκρύπτε-
 ται ἀπὸ τοῦ θεατοῦ).

Μαγελόνη πρὸς τὸν Σαλταβαδῆλ
 Τὸ σύνθημα προσμένω.

Σαλταβαδῆλ ὀπίσθεν τῆς θύρας κρατῶν
 ἐγχειρίδιον

Ἄνοιξε,

Μαγελόνη πρὸς τὴν Λευκὴν ἀνοίγουσα
 Ἐμπρός!

Λευκὴ κατ' ἴδιαν

Θεέ μου! θὰ μοῦ κόμη φοβερὸν κακόν!
 (Ὅπισθοχωρεῖ)

Μαγελόνη

Λοιπὸν τί περιμένεις;

Λευκὴ κατ' ἴδιαν

Εἰς τὸν ἀδελφόν
 Τὴν συνδρομὴν τῆς δίδ' ἢ ἀδελφῆ.—Θεέ,
 Συγχώρησέ τους. Πάτερ, συγχωρεῖτέ με.
 (Ἐισέρχεται. Καθ' ἣν στιγμήν εἶνε εἰς τὸ κατώ-
 ρησιον τῆς καλύβης καὶ ὁ Σαλταβαδῆλ ὄψοι
 τὸ ἐγχειρίδιον, καταπετάννεται ἢ ἀλλοίω)

Ε΄.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

Ἡ αὐτὴ σκηνικὴ διασκευὴ, ἐκτὸς τῆς οἰκίας τοῦ Σαλταβαδῆλ, τῆς ὑποίας τὸ ἐσωτερικὸν εἶνε ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τοῦ θεατοῦ καὶ φαίνονται μόνον τὰ παράθυρα αὐτῆς κεκλεισμένα, παρ' οὐδενὸς φωτιζόμενα φωτός. Τὰ πάντα εἶνε ὅλως σκοτεινά.

ΣΚΗΝΗ Α΄

Ἐπιβουλέτος κατέρχεται τὴν σκηνὴν βραδὴ βήματι, κεκαλυμμένος ἐντὸς τοῦ μανδύου του. Ἡ καταγίς ἐκόπασε καὶ ἔπαυσε ἡ βροχή. Ἀστραπαί τινες μόνον διασχίζουσι τὸν ὕριζοντα καὶ ἐκ διαλειμάτων ἀκούεται ἡ μεμακρυσμένη βροντὴ κεραυνοῦ.

Ἐπιβουλέτος μόνος

Πρόκειται τέλος πάντων νὰ ἐκδικηθῶ!

—Τὸ πρᾶγμα τώρα πλέον ἐτελείωσε.

—Παρῆλθε μὴν, ἀπότου καιροφυλακτῶ

καὶ περιμένω, μείνας γελωτοποιός,

Κρύπτων τὴν ψυχικὴν μου ταραχὴν, θρηνηῶν

ὑπὸ τὴν μειδιῶσαν προσωπίδα μου

Μὲ δάκρυ στάζον αἷμα.

(Παρατηρῶν μικρὰν θύραν τῆς οἰκίας)

Ἄ, ἡ θύρ' αὐτῆ...!

—Πόσον πλησίον εἶνε ἡ ἐκδίκησις!

Ἄπὸ ἐκεῖ νομίζω θὰ τὸν φέρωσι!

Δὲν ἔφθασεν ἡ Θρα. Τὴν ἐπρόλαβα

Ἐγὼ ἐν τούτοις. Θὰ προσμείνω θεωρῶν

τὴν θύραν, ναί!

(Βροντᾷ)

Ἦ, τί κειρὸς! ὁποία νῶξ

Μυστηριώδης! Ἄνωθεν ἡ θύελα,

καὶ κάτω εἰς τὴν γῆν τὸ ἔγκλημα! Ἐδῶ

Ὅπόσον εἶμαι μέγας! Ἡ πυρίνη μου

Ὀργή, αὐτὴν τὴν νύκτα, ἰσοδυναμεῖ

Μὲ τοῦ Θεοῦ ὀργήν. Ὅποιον ἀνακτα

Φονεύω! — Βασιλέα, ἐξ οὗ εἴκοσιν

Ἦρτηνται ἄλλοι, ὅστις εἶνε κύριος

Νὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην ἢ τὸν πόλεμον!

Τοῦ κόσμου ὅλου φέρει σήμερον αὐτὸς

τὸ βᾶρος! Ὅταν θὰ ἐκλειψῇ, πῶς τὸ πᾶν

Θὰ κλίνη! Ὅταν ἔρω δὲ τὸν ἄξονα

Αὐτόν, θὰ ᾔνε ἰσχυρὸς ὁ κλονισμὸς

καὶ μέγας, καὶ ἡ χεὶρ μου, ἥτις τὸν ὠθεῖ,

Ἐπὶ μακρὸν μέχρι δακρύων ταραχὴν

Θὰ φέρῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἥτις θὰ ζητῇ

Νὰ εὕρῃ ἄλλως τὴν ἰσορροπίαν τῆς!

— Σκέπτομαι ὅτι ἐὰν αἴφνης σήμερον

τὴν γῆν ἠρώτα ὁ Θεός: Εἰπέ μου, Γῆ,

Ὅποιου ἠφαιστειοῦ ἤνοιξε κρατῆρ;

Γίς συγκινεῖ τοὺς Τούρκους καὶ Χριστιανούς;

Ὁ Κάρυλος ὁ Πέμπτος ἢ ὁ Δόριξ,

Ὁ Σολιμάν, Κλεμέντιος ὁ ἔβδομος;

Ποῖος Χριστὸς ἢ Καῖσαρ, τίς ἀπόστολος,

Γίς μαχητὴς τὰ ἔθνη οὕτω ἐξώθει

τὸ ἐν κατὰ τοῦ ἄλλου; Ποῖος ἄρα γε

βραχίων ἀναγκάζει σε νὰ τρέμησ, Γῆ,

Ὡς τῷ ἀρέσκει! Καὶ ἡ Γῆ, περίτρομος:

Ὁ Τριβουλέτος! θὰ ἀποκριθῇ. Ἴδου

τὸ ἔργον σου, ἐπαίρου, εὐτελῆ τρελέ!

τὸν κόσμον ὅλον γελωτοποιῶ τίνος

ἀδυνατεῖ νὰ κλονίσῃ ἡ ἐκδίκησις!

(*ἀκούεται ὠρολόγιον μεμακρυσμένον ἤχου
μεσονύκτιον. Ὁ Τριβουλέτος ἀκούει)

Μεσάνυχτα!

(Ἐρᾷ πρὸς τὴν οἰκίαν καὶ κρούει τὴν θύραν)

Φωνὴ ἔσωθεν

Τίς εἶνε;

Τριβουλέτος

Εἴμ' ἐγώ.

Ἡ Φωνή.

Καλά.

(*Ἡ θύρα ἀνοίγει ἔσωθεν)

Τριβουλέτος

Γρήγορα.

Ἡ Φωνή.

Μὴ εἰσελθῆς.

(*Ὁ Σαλταβαδῆλ ἐξέρχεται τύρων βαρὺ τι πράγμα ἐπιμηκῆς, μόλις ἐν τῷ σκότει διακριώμενον. Δὲν φέρει φῶς, οὐδὲ ὑπάρχει τοιοῦτον ἐν τῇ οἰκίᾳ)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ, ΣΑΛΤΑΒΑΔΗΛ

Σαλταβαδῆλ

Τί βαρὺ! Καὶ σεῖς

Ὀλίγον, Κόριέ μου, βοηθήσατε.

(*Ὁ Τριβουλέτος ἀγόμενος ὑπὸ σπασμωδικῆς χαρᾶς, τὸν βοηθεῖ νὰ φέρῃ εἰς τὰ προσηκόντα μακρὸν, φαῖδὸν σάκκον, ὅστις φαίνεται περίχων πτώμα)

Ὁ ἀνθρωπὸς σας εἶνε στὸ σακκὶ αὐτῷ.

Τριβουλέτος

ὦ, τί χαρὰ! Δόσε μου φῶς νὰ τὸν ἰδῶ!

Σαλταβαδῆλ

Δι' ὄνομά Θεοῦ!

Τριβουλέτος

Καὶ τίς νὰ μᾶς ἰδῆ

Φοβεῖται;

Σαλταβαδῆλ.

Τόσοι τῆς νυκτὸς κατάσκοποι!
αἰάβολε! ὄχι φῶς! Ὁ ἀ κάμη θέρυβον
Πολύ. — Τὰ σκοῦδα!

Τριβουλέτος δίδων αὐτῷ χρηματόδεμα

Λάβε.

(Παρατηρῶν τὸν κατακειμένον σάκκον,
ἐνῶ ὁ ἄλλος μετρᾷ)

Λοιπὸν τὸ μῖσος!

Δίδει καὶ χαρὰν

Σαλταβαδῆλ.

Θέλετε βοήθειαν

Διὰ νὰ ρίψετε κὺτὰ στὸν ποταμόν;

Τριβουλέτος

Μόνος μου εἶμαι ἄρκετός.

Σαλταβαδῆλ

Οἱ δύο μας

Θέλομεν τελειῶσαι πλέον γρήγορα.

Τριβουλέτος

Ἐχθρός, ποῦ ἔχει εἰς τὴν γῆν κανεῖς, βαρὺς
Δὲν εἶνε.

Σαλταβαδῆλ

Νὰ εἰπῆτε ἴσως θέλετε

Ποῦ ἔχει εἰς τὸν Σηκουάναν. Ἔ, καλὰ,
Ἄφ' ἑνῆ, ὅπως θέλετε.

(Δεικνύων ὠρισμένον μέρος τοῦ ποταμοῦ)

Ἄλλὰ ἀπὸ

Ἐκεῖ νὰ μὴ τὸ ρίψετε. Εἶνε κακὴ
αὐτὴ ἡ θέσις.

(Δεικνύων αὐτῷ ἄλλο μέρος)

Νὰ, ἰδῶ εἶνε πολὺ

Βαθεῖα. — Μὰ μὴ ἀργεῖτε. — Καληνύκτα σας.

(Βιστέρχεται καὶ κλείει τὴν θύραν)

ΣΚΗΝΗ Γ'

Τριβουλέτος μόνος, παρατηρῶν ἀπειρῶς
τὸν σάκκονεἶνε ἐδῶ! Νεκρός! Καὶ ὅμως ἤθελα
Νὰ τὸν ἰδῶ!

(Ψηλαφῶν τὸν σάκκον)

Ἄλλ' εἶνε ἀδιάφορον,

εἶνε αὐτὸς βεβαίως. Τὸν αἰσθάνομαι

Ἰπὸ τὸν σάκκον. — Διὰ τοῦ ὑφάσματος

Ἰδοὺ οἱ περνηστήρες του ἐξέρχονται.

— Εἶνε αὐτός!

(Στρεφόμενος καὶ πατῶν ἐπὶ τοῦ σάκκου)

— Καὶ τώρα, κόσμε, βλέπε με.

Ἐμπρὸς σου ἔχεις ἕνα γελωτοποιῶν

Καὶ ἕνα ἀνακτῆ! — Καὶ ποῖον ἀνακτῆ!

Τὸν ἀρῶντων πάντων καὶ τὸν ὑψίστον. Ἰδοὺ

Κρατῶ αὐτὸν ὑπὸ τοῦ πόδα μου. Αὐτὸς

Ἐκείνος εἶνε. Ἐχει δὲ ὡς μνημῆμά του

Τὸν Σηκουάναν καὶ τὸν σάκκον σάβανον.

Τίς ἔλα ταῦτα ἔπραξε;

(Σταυρῶν τοὺς βραχίονας)

Μόνος ἐγὼ!

Ὅχι! νὰ τὸ πιστεύσω κἂν δὲν δύναμαι

Ὅτι τοιοῦτον ἦρα θρίαμβον, καθὼς

Οὐδὲ ὁ κόσμος θὰ πιστεύσῃ αὐτῶν.

Τὸ μέλλον εἰ θὰ εἶπῃ; Ποῖαν φοβερὰν

Ἐὰ παραφύγη εἰς τὰ ἔθνη ἐκπληξῶν

Ἐν γεγονὸς τοιοῦτον; Πόσον εὐκόλα

Μᾶς ἀφραπέλαις, Τύχη, σὺ, ἥτις ἐδῶ
 Μᾶς ἔρριψες! Πῶς! ἐν παμμέγιστον
 Τῶν ἀνθρωπίνων μεγαλειῶν, εἰς Θεός,
 Ἐφ' οὗ ἀθανασία μόνον ἔλειπεν,
 Εἰς τῆς Γαλλίας Βασιλεύς, ὅστις πολλῶν
 Ἐν τῇ Φοχῇ του εἶχεν ἐνθουσιασμόν,
 Ὁ τοῦ Καρόλου Πέμπτου ἀντιμέτωπος,
 Φραγκίσκος ὁ τοῦ Βαλλοά, ὁ νικητῆς
 Ἐν τοῖς πολέμοις, ὅστις μὲ τὸ βῆμά του
 Τὰ τεῖχη ἀπὸ βάρβρων ἔσειεν,
 (Βροντᾶ)

Αὐτός

Ἔστις τὴν νύκτα κατ' ἀλλήλων τοὺς στρατοὺς
 Θορυβωδῶς ἐξώθει, κ' εἶτα τὴν αὐγὴν.
 Μὲ χεῖρας αἰμοφύρτους ἐκ τριῶν ξιφῶν
 Ἐκράτει μόνον ἐν τεμάχιον, αὐτός
 Ὁ Βασιλεύς, ὁ ἀνθρωπος τοῦ Μαρινιάν,
 Ὅστις τὴν οἰκουμένην μὲ τὴν δόξαν του
 Ἐκλείσας, πῶς ἀποτόμως, ὦ Θεέ,
 Θέλει ἐκλείψει! Μὲ τὸ μέγα ὄνομα,
 Τὸν θέρυδόν του, τῶν κολάκων τὴν αὐλήν
 Καὶ τὴν ἰσχύν του, ὡς παιδίον ἔχθετον
 Ἐρπάγη ἀΐφνης, ἀνηπάγη ἐν νυκτὶ
 Τρικουμιάδαι ἀπὸ ἑνα ἄγνωστον!
 Πῶς! ἡ αὐλή ἐκαίγη, τὸ βρασιλεῖον
 Καὶ ὁ αἶων, παρῆλθον ὡς καπνός! Αὐτός
 Ὁ Βασιλεύς, οὐτινος ἦτο ἡ ζωὴ
 Αὐγὴ ὄρατα, ἔσβυσεν, ἐξέλιπε
 Δισκορπίσθη εἰς τὸν ἀνεμον; Βόθῳ
 Ἦλθε, παρῆλθε, καθὼς μία ἀστραπή!
 Ἀΐφρον ἴσως κήρυκες ἀνωφελῶς
 Θὰ περιέλθουν πᾶσαν πόλιν, ἀφθονον
 Δεικνύοντες χρυσίον, καλῶς κρᾶζωσιν.
 Εἰς τοὺς ἐπτοημένους διαβαίνοντας:
 — Ἀνῆκει εἰς ἐκεῖνον, ὅστις δυνήθη
 Ν' ἀνέβῃ τὸν Φραγκίσκον Πρῶτον! — Ὁ αὐτὸς
 Εἶνε λαμπρόν!

(Μετὰ τινὰς στιγμὰς)

Ὁ κόρη μου περίλυπος,
 Ἴδου ἐτιμωρήθη αὐτός, ἰδου ὅτι σὺ
 Ἐξεδικήθης! Πόσον ἐπεθύμησα
 Τὸ αἷμά του! Μ' ὀλίγα χρήματα, ἰδου
 Τὸν ἔχω!

(Κόπτων παραφύρως ἐπὶ τοῦ πτώματος)

Ὁ κακοῦργε! Τώρα δύνασαι
 Νὰ μὲ ἀκούσης! Ἐρπασες τὴν κόρην μου,
 Ἦτις ἀξίζει περισσότερον πολὺ
 Τοῦ στέμματός σου, ἢ ὅποια εἰς τινὰ
 Κακὸν δὲν ἔπραξε μού τὴν ἐφθόνυσας,
 Ἦτιμασμένην μοῦ ἀπέδωκες αὐτὴν
 Καὶ φουστυχῆ! Ἔ, μὲ ἀκούεις τὸ λοιπόν;
 Παράδοξον δὲν εἶνε; ναί, εἶμαι ἐγὼ
 Ὅστις ἐδῶ καγγάζω κ' ἐκδικούμαι. Ἄ!
 Προσεποιούμην, ὅτι ἐλησφόνησα.

* ... Ce roi de l'univers par sa gloire étoilé,
 Dieu! comme il se sera brusquement en allé!

Καὶ σὺ ἀπακοιμήθης! — Καὶ ἐπίστευσας
 — Ἀνόητε! — πῶς ἐξαντλεῖται ἡ ὀργὴ
 Ἐνὸς πατρὸς εὐκόλως! — Ὁχι! εἰς αὐτὴν
 Τὴν μεταξὺ μας πάλιν, πάλιν ἀσθενούς
 Πρὸς ἰσχυρόν, ὁ ἀσθενὴς ἐνίκησεν.
 Ἐκεῖνος, ὅστις ἔλειψε τοὺς πόδας σου,
 Σοῦ καιατρώγει τὴν καρδίαν! Σὲ κρατῶ.
 (Κόπτων ἐπὶ πλέον ἐπὶ τοῦ σάκκου)
 Δὲν μὲ ἀκούεις; Ὁ Ἰππότα Βασιλεῦ,
 Εἶμαι ἐκεῖνος ὁ τρελός, τὸ ἦμισυ
 Ἐνὸς ἀνθρώπου μόλις, γελωτοποιός,
 Ἐδὲ ζῶν τοῦτο τὸ ἀμφίβολον, πρὸς ἡ
 Ἐκραζέας: — Σκύλε!

(Τύπτει τὸ πτώμα)

Βλέπεις; ὅταν τὴν ψυχὴν

Γὴν μᾶλλον ἡρεμοῦσαν, ἢ ἐκδίκητικ
 Ὡθήσῃ, δὲν κοιμᾶται πλέον τίποτις
 Ἐντὸς αὐτῆς! Ὁ μᾶλλον τότε ἀσθενὴς
 Ἀνδρίζεται, ὁ πλέον δὲ οὐτιδανός
 Μεταμορφοῦται, ἡ ὀργὴ ἐκρήγνυται
 Τοῦ δούλου, τίγρις ἢ γαλῆ καθίσταται
 Ὁ γελωτοποιός δὲ δῆμιος!

(Ἡμεισιρόμενος)

Ὁ, πῶς

Ἐπόθησα νὰ ἦτο δυνατόν, χωρὶς
 Νὰ κινηθῇ διόλου, νὰ μὲ ἔχουε! —
 (κόπτων αὐτὸς ἐπὶ τοῦ σάκκου)
 Ἔ, μὲ ἀκούεις; Σὲ βδελύττωμαι! Καὶ νῦν
 Εἰς τὸν πυθμένα ὑπαγε τοῦ ποταμοῦ,
 Ὅπου πᾶν ἔχνος τῆς ζωῆς σου σβύνεται,
 Νὰ ἴδῃς μήπως εἰς τὸ κοιμητήριον
 Τῶν Γάλλων Βασιλέων κ' ἐν βεῦμά του
 Ἐπαναστρέψῃ πάλιν.*

(Ἐγειρόμενος)

Εἰς τὸν ποταμόν,

Φραγκίσκε Πρῶτε!

(Λαμβάνει τὸν σάκκον ἐκ μιᾶς ἄκρας καὶ τὸν
 σῦρει μέχρι τοῦ χείλους τοῦ ποταμοῦ. Καθ'
 ἢν στιγμὴν τὸν ἀποθέτει ἐπὶ τοῦ παροχθίου
 περιτειχίσματος, ἡ Μαγελόνη ἀνοίγει μετ'
 ἐπιφυλάξεως τὴν θύραν τῆς καλύβης καὶ παρα-
 τηρεῖ περὶ ἐαυτὴν ἀνησυχῶς. Μὴ διακρί-
 νουσά τινα εἰσέρχεται καὶ ἐπανέρχεται μετὰ
 μίαν στιγμὴν μετὰ τοῦ Βασιλέως, εἰς τὸν
 ὅπου διὰ νευμάτων ἐξηγεῖ ὅτι οὐδεὶς πλέον
 εἶνε ἐκεῖ καὶ δύναται νὰ ἀπέλθῃ. Εἰσελθού-
 σης αὐτῆς κλείει ἡ θύρα, ὁ δὲ Βασιλεὺς διέρ-
 χεται διὰ τοῦ βάρους τῆς σκηνῆς, ἀκολου-
 θῶν τὴν διεύθυνσιν, ἢν τῷ εἰδείξεν ἡ Μαγε-
 λόνη. Ταύτῃ τῇ στιγμῇ ὁ Τριβουλέτος ἐτοι-
 μάζεται νὰ ρίψῃ τὸν σάκκον εἰς τὸν Ση-
 κουάναν)

Τριβουλέτος κρατῶν τὸν σάκκον

Ἔ, ἐμπρός!

* Va voir au fond du fleuve, où tes jours
 [sont finis,
 Si quelque courant d'eau remonte à Saint
 [Denis!

Ὁ Βασιλεὺς φίλλων ἐν τῷ βῆθει

Τρελὸς ποῦ πίστευσε
Εἰς τὴν γυναῖκα,
Ὅπου ἀλλάζει
Κάθε στιγμή.

Τριβουλέτος φρίττων

Ποῖα φωνή

Εἶνε αὐτή; ὦ φάσματα νυκτερινά,
Μ' ἐμπαίζετε;

(Στρέφεται καὶ τρένει τὸ σὺς ἐντρομος. Ὁ Βασιλεὺς ἀπῆλθεν, ἀλλ' ἀκούεται μακρόθεν τὸ φεμά του)

Ἡ φωνὴ τοῦ Βασιλέως

Τρελὸς ποῦ πίστευσε
Εἰς τὴν γυναῖκα,
Ὅπου ἀλλάζει
Κάθε στιγμή.

Τριβουλέτος

Κατ'έρα! Μὲ ἠπάτησαν!

Τὸν ἔχουν φυγαδεύσει, δὲν κρατῶ αὐτόν.—

(Τρέχων πρὸς τὴν οἰκίαν, τῆς ὑποίας μόνον τὸ ἔνω παράθυρον εἶνε ἀνοιχτόν)

Κακοῦργο!

(Ἀναμετρῶν τὸ ὄφος, ὡσεὶ θέλων ν' ἀναρριχηθῆ)

Εἶνε ὑψηλὰ πολὺ!

(Ἐρχόμενος εἰς τὸν σάκκον)

Ἄλλὰ

Ποῖον ἐντὸς τοῦ σάκκου νὰ μοῦ ἔθεσεν
Ὁ δολοφόνος; Τίν' ἀθῶον;—Τρέμω!...

(Ψάδων τὸν σάκκον)

Ναί

Εἶνε ἀνθρώπου σῶμα.

(Σχίζει τὸν σάκκον κατὰ μήκος διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του καὶ παρατηρεῖ ἐν αὐτῷ ἐναγωνίως)

Ἄλλὰ τίποτε

Δὲν βλέπω.—Τόσον σκοτεινὰ!

(Στρεφόμενος)

Εἰς τὴν ὁδὸν

Κανεῖς! Εἰς τὴν οἰκίαν οὐτε! Οὐτε φῶς!

(Στηρίζεται ἐπὶ τοῦ σάκκου ἔκλειπς)

Ἄς περιμείνω νὰ ἀστράψῃ!

(Ἀναμένει ἐπὶ τινος στιγμῆς θεωρῶν ἐντὸς τοῦ σάκκου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐξήγαγε τὴν Λευκὴν κατὰ τὸ ἦμισυ)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ, ΛΕΥΚΗ

(Ἀστράπτει. Ὁ Τριβουλέτος ἐγείρεται καὶ ὀπισθοχωρεῖ ἐκβάλλων κραυγὴν φρικώδη)

Τριβουλέτος

Ἡ κόρη μου!

Θεέ μου! Δυστυχία! ὦ, ἡ κόρη μου!

Ἡ κόρη μου! ἡ κόρη εἶνε τώρα!

(Ψηλαφῶν τὴν χεῖρά του)

ὦ,

Ἐβράχ' ἡ χεῖρ μου! τίνας αἶμα εἶν' αὐτό;

—Ἡ κόρη μου!—ὦ, χάνομαι! πλὴν ὕπνιον,

Ἐφάντασμα μόνον εἶνε τοῦτο φοβερόν!

Ἀδύνατον! Ἐκείνη ἀνεχώρησε,

Πρὸς τὸ Ἐβραὶ βαδίζει τώρα.

(Γονυκετεῖ κατὰ τὸ σῶμα προσηλῶν τῶς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν)

ὦ Θεέ!

Δὲν εἶνε ἀληθὲς πῶς εἶνε ὕπνιον

Ἐφρικώδες μόνον, ὅτι σὺ τὴν κόρη μου

Ἰπὸ τὰς πτέρυγὰς σου διεφύλαξες,

Ὅσοι αὐτὴ δὲν εἶνε, ὦ Θεέ μου!

(Δευτέρα ἀστραπὴ βίπτει ζωηρὸν φῶς ἐπὶ τοῦ ὄχρου προσώπου καὶ τῶν κεκλεισμένων ὀφθαλμῶν τῆς Λευκῆς)

Ναί

Ἐκείνη εἶνε! Εἶν' αὐτή!

(Ἐπιτόμενος θρηνητικῶς ἐπὶ τοῦ πτώματος)

ὦ κόρη μου,

Παιδίον, ἀποκρίσου, ἀποκρίσου μου!

ὦ, οἱ κακοῦργοι, σὲ ἐδολοφόνησαν!

Ὅμιλοι μου! Δὲν εἶνε ἄλλος τις ἐδῶ

Παρὰ τὴ φρικαλίαν οἰκογένειαν!

Θεέ μεγάλε! λάλησε, ὀμιλεῖ μου.

ὦ κόρη μου, ὦ κόρη!

(Ἡ Λευκὴ ὡσεὶ ζωαγονηθεῖσα ἐκ τῶν κραυγῶν τοῦ πατρὸς τῆς ἠμιανοῖγει τὰ βλέφαρα καὶ ὀμιλεῖ διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης)

Λευκὴ

Ποῖός με καλεῖ;

Τριβουλέτος ἔξω ἑαυτοῦ

Δαδί! κινεῖται κάπως! ἡ καρδίαν τῆς

Πάλλει, ἀνοίγει τῶμα τῆς, Θεέ μου, ζῆ!

(Ἡ Λευκὴ ἠμιεγείρεται· φέρει ὀποκάμισον, εἶνε καθημαγμένη καὶ λυσίκομος. Τὸ κάτω τοῦ σώματος καλύπτει ὁ σάκκος)

Λευκὴ

Ποῦ εἶμαι;

Τριβουλέτος ὑποστηρίζων αὐτὴν
ἐπὶ τοῦ στήθους του

Μὲ ἀκούεις; Λέγε, τέκνον μου,
ὦ μόνη εἰς τὸν κόσμον εὐτυχία μου,
Ἀναγνωρίζεις τὴν φωνὴν μου;

Λευκὴ

Πάτερ μου ..

Τριβουλέτος

Ἀγαπητὴ μου κόρη, τί σοῦ ἔκαμαν;
Πόσον φρικῶδες εἶν' αὐτὸ μυστήριον!
—Φοβοῦμαι νὰ σὲ χάσω μὴ πονέσης, καὶ
Δὲν βλέπω. Ἔχεις κἄπου, κόρη μου, πληγὴν;
Τὴν χεῖρά μου ὀδήγηαι.

Λευκὴ μετὰ φωνῆς διακοπτομένης

Τὴν καρδίαν μου
—Εἶμαι βεβαία—ἤγγισεν ἡ μάχαιρα—
ὦ, τὸ ἠσθάνθην. . . —

Τριβουλέτος

Ποῖος σὲ ἐκτόπησεν;

Λευκὴ

Ἐγὼ εἰς ὄλα ἔπαυσα, —σ' ἠπάτησα—
Ἀπειρώς τὸν ἠγάπων—θνήσκω—χάριν του.

Τριβουλέτος

ὦ πεπρωμένον ἄκαμπτον! Ἐνέπεσον
εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου! Καὶ ὁ ὄψιστος
Μὲ τιμωρεῖ! Ἄλλ' ὅμως ἐξηγήσου μου,
Κόρη μου, λέγε, τί σοῦ ἔκαμαν;

Λευκὴ θνήσκουσα

ὦ, μὴ

Μὲ ἀναγκάζης νὰ λαλῶ.

Τριβουλέτος καταφιλῶν αὐτὴν

Συγχώρει με.
Πλὴν νὰ σὲ χάσω, ὦ χωρὶς νὰ γνωρίζω πῶς!
Ὅμοι! ἡ κεφαλὴ σου κλίνει!

Λευκὴ προσπαθοῦσα νὰ στραφῇ

Στρέψε με

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος . . . πνίγομαι . . .

Τριβουλέτος ἀνεγείρων αὐτὴν

Λευκὴ! μὴ ἀποθάνης!

(Στραφόμενος ἐν ἀπελπισίᾳ)

ὦ, βοήθεια!

Κανείς ἐδῶ δὲν εἶναι; Καὶ θ' ἀφήσωσι
Νὰ ἀποθάνῃ οὕτω ἡ θυγάτηρ μου;
—Ἴδου ὁ κώδων τοῦ πορθμείου. Κόρη μου
Ἀγαπητὴ, δὲν δύνασαι μίαν στιγμὴν

Νὰ περιμεῖνης, νὰ σοῦ φέρω ὕδωρ καὶ
σημάνω ἵνα ἔλθῃ κἄποιος;

(Ἡ Λευκὴ τῶ νεθεὶ ὅτι εἶνε ἀνωφελεῖς)

Ἄλλὰ

Δὲν θέλεις; — Εἶν' ἀνάγκη θνάξω. . .
(Κράζων ἀπὸ τῆς θένσεώς του)

Ἀνθρωποὶ!

(Σιωπὴ πανταχοῦ. Ἡ οἰκία οὐδὲν προδίδει
σημεῖον ζωῆς)

Ἄφωνος τάφος εἶνε ἡ οἰκία αὐτὴ!

(Ἡ Λευκὴ ἀγωνιᾷ)

Μὴ ἀποθνήσκῃς, θησαυρὲ μου, κόρη μου,
Περιστέρα μου, ἀν μοῦ φύγῃς, τίποτε
Δὲν θ' ἀπομείνῃ πλέον εἰς ἐμέ, Λευκὴ!
Μὴ ἀποθάνῃς!

Λευκὴ

ὦ!

Τριβουλέτος

Ἐδῶ σὲ ἐνοχλεῖ

Ἡ χεῖρ μου, δὲν εἶν' ἀληθὲς; — Περίμενε
Ν' ἀλλάξω θέσιν. — Ἐστὶ τι καλλίτερα
Δὲν εἶσαι οὕτω; — ὦ, δι' ὄνομα Θεοῦ,
Κράτησε τὴν πνοὴν σου, ἕωσού κανεῖς
Μᾶς βοηθήσῃ. — ὦ, κανείς δὲν βοηθεῖ!

Λευκὴ διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης

Συγχώρησέ τον, πάτερ μου . . . Ἰγλαίνε.
(Ἡ κεφαλὴ της κλίνει)

Τριβουλέτος ἐκσπῶν τὴν κόρην του

Λευκὴ! . . . ἐκπνέει!

(Τρέχει πρὸς τὸν κώδωνα τοῦ πορθμείου,
καὶ τὸν κινεῖ ὀρμητικῶς)

Φόνος! φόνος! τρέξεται!

(Ἐπανερχόμενος πρὸς τὴν Λευκὴν)

Λευκὴ, προσπάθησ' ἕνα μόνον λόγον σου
Νὰ μοῦ εἰπῇς ἀκόμη. Ἐδσπλαγχνίσου με!
Ὅμιλησέ μου! μίαν λέξιν!

(Προσπαθῶν νὰ τὴν ἐγείρῃ)

Διατί!

Θέλεις νὰ μένεις οὕτω πῶς ἀκίνητος;
Δεκαζέτις! Εἶνε νεαρὰ πολὺ!

ὦ, ὄχι, ὄχι, δὲν ἀπέθανες. Λευκὴ,
Πῶς ἠδυνήθης μόνον τὸν πατέρα σου
Ν' ἀφήσῃς; Εἶνε ἀληθὲς πῶς ἄλλοτε
Δὲν θὰ σ' ἀκούσῃ πλέον; Διατί, Θεέ;

(Ἀκούσαντες τὸν κώδωνα εἰσέρχονται
ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ μετὰ λαμπάδων)

Ἰπῆξεν ἀνοικτήριμων ὁ Θεὸς πρὸς σέ,
Ἄφ' οὗ σὲ ἔδωσ' εἰς ἐμέ. Τοῦλάχιστον
Δὲν σὲ ἐκάλει, πρὶν τὴν ὀραϊότητα
Μεῦ δειξῆ τῆς ψυχῆς σου; Πρὸς τί μ' ἀφῆσας
Νὰ ἴδω ποῖον εἶχα θησαυρόν; Πρὸς τί,
Ὅτε μικρὰν ἀκόμη, σὲ ἐπλήγωσαν
Τὰ ἄλλα τὰ παιδία, δὲν ἀπέθνησκας;
Κόρη μου! κόρη!

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ, ΑΝΔΡΕΣ και ΓΥΝΑΙΚΕΣ
του λαού

Μία γυνή

Μου σπαράζουν τὴν ψυχὴν.

Οἱ λόγοι του.

Τριβουλέτος στρεφόμενος

Ἄ! τώρα ἔρχεσθε! καλὰ!

Πολὺ ἐγκαίρως ἔρχεσθε!

(Δραττόμενος τοῦ περιλαιμίου
ἀμαξηλάτου τινος.)

Χωριάτη, σὺ

εἶπέ μου, ἔχεις ἄλυστα, ἀμάξι;

Ὁ ἀμαξηλάτης

Ναί.—

Πῶς μὲ τινάζει!

Τριβουλέτος

Ἔχεις; βάλε τὸ λοιπὸν

Νὰ κόψῃ τὸ ἀμάξι τὸ κεφάλι μου.

(Ἐπανέρχεται καὶ βίπτεται ἐπὶ τοῦ πτώματος.)

Κόρη μου!

Εἷς τῶν παρισταμένων

Καὶ φονικὸν θὰ ἔγεινε!

Τί δόστυχος πατέρας! Μὴ ἀφήσωμεν

αὐτὸν πλησίον της.

Τριβουλέτος

Ὅχι! ἐπιθυμῶ

Νὰ μείνω! Θέλω νὰ τὴν βλέπω! Ἐγὼ σὰ

δὲν σὰς γνωρίζω. Πῶς θὰ τὴν ἀρπάξῃτε

Ἄφου κανὸν κανένα δὲν σὰς ἔκαμα;

(Πρὸς μίαν γυναῖκα)

Κυρία, κλαίεις; ὦ, σὺ εἶσαι ἀγαθὴ,

Νὰ μὴ μου τὴν ἀρπάσσουν, λέγε τους.

(Ἡ γυνὴ ἐπεμβαίνει ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐκεῖνος ἐπανέρχεται πρὸς τὴν Λευκὴν, πρὸ τῆς ὁποίας γονυπετεῖ)

Πτωχέ!

Κλίνε τὸ γόνυ, παρ' αὐτὴν ἀπόθανε
Γονυπετής.

Ἡ γυνή

Μὰ ἤσυχάσατε. Ἐὰν

Τοιοτοτρόπως θὰ φωνάζετε, αὐτοὶ

Θὰ σὰς τὴν πάρουν.

Τριβουλέτος

ὦ, ἀφήσατέ μου τὴν!—

Νομίζω πῶς ἀκόμη δὲν ἐξέπνευσε!

Τὴν συνδρομὴν μου θέλει! Ἀλλὰ τρέξατε

Βοήθειαν καμμίαν νὰ ζητήσητε

Ἄπὸ τὴν πόλιν! Ἐπὶ τῆς καρδίας μου

Ἄφήσατέ τὴν, καὶ θὰ ἦμαι ἥσυχος.

(Τὴν σὺρει ὄλην πρὸς τὸ στήθος του καὶ τὴν
δισυθετεῖ ὡς μήτηρ τὸ κοιμώμενον τέκνον της.)

Τέλος τοῦ δράματος.

Ὅχι! νεκρὰ δὲν εἶνε. Ὁ Θεὸς αὐτὸ
δὲν ἤθελε! Διότι τὸ γνωρίζει πῶς
δὲν ἔχω εἰς τὸν κόσμον ἄλλο τι ἐκτὸς
αὐτῆς. Ὁ κόσμος ἅλος σὲ βδελύσσεται.
Ὅποταν ἦσαι ἄσχημος. Σὲ φαύγουσιν
οἱ ἄνθρωποι, κανεῖς τῶν δὲν παθαίνεται
εἰς τὰ δεινὰ σου. Ἀλλ' αὐτὴ μὲ ἀγαπᾷ,
εἶνε αὐτὴ ἡ χαρὰ μου καὶ τὸ στήριγμα.
Ὅταν γελῶσι τὸν πατέρα της, αὐτὴ
μαζῆ του κλαίει. Τόσον εὐμορφος, νεκρὰ!
Ἀδύνατον! Δότε μου τώρα καὶ τι
τὸ μέτωπόν της νὰ σπογγίσω.

(Τῇ σπογγίζει τὸ μέτωπον)

Ἐρυθρὸν

τὸ χεῖλος της ἀκόμη εἶνε. Ἄν καὶ σεις

ἔβλέπατε ἐκείνην παιδα διεστῆ

Με τὴν χρυσοῦν της κόμη! ὦ, ἐγὼ ξανθὴν,

ὡς ἦτο τότε, δὲν τὴν ἐλησμόνησα.

Βασανισμένη κόρη, εὐτυχία μου,

Λευκὴ μου! οὕτω τὴν ἐκράτουν ἄλλοτε

Παιδίον. Ὅπως τώρα, ἀνεπαύετο

Ἐπάνω μου καὶ τότε! Ἄν εἰξεύρατε,

Ὅταν ἐξόπνῃ, ποῖος ἦτο ἄγγελος!

δὲν ἐφαινόμην εἰς αὐτὴν παράδοξος,

Μοῦ ἐμειδίον οἱ γλυκεῖς της ὀφθαλμοί,

Κ' ἐφύλλον τὰς μικρὰς της χεῖρας. Ἄκακον

Παιδίον!—Ὅχι, δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ

κοιμάται, ἡσυχάζει. Μόλις πρὸ μικροῦ

Ὅσῃ ἀποθαμμένη ἦτο, κύριοι.

Ἐξόπνησεν ἐν τούτοις. Περιμείνατε!

Ναί, θὰ ἰδῆτε πάλιν νὰ ἀνοίξωσι

τὰ βλέφαρά της ἔξαφνα. Ἐ, βλέπετε,

Πῶς τώρα, κύριοι μου, ὄμιλῶ ὀρθῶς.

Κανένα δὲν προσβάλλω, εἶμαι ἥσυχος,

Γλυκός. Ἄφου κανένα δὲν παρήκουσα,

δύνασθε ἐλευθέρως νὰ μ' ἀφήσητε

τὴν κόρην μου νὰ βλέπω.

(Παρατηρεῖ αὐτὴν)

Πόνου ἔκφρασις

Καρμῖα! οὐδὲ κἂν παραμικρὰ ἔστις!

Ἐντὸς τῶν ἰδικῶν μου τὰς ἐθέρμανα

τὰς χεῖρας της. Ἰδέτε, ψάψατε αὐτάς.

Ἡ γυνὴ πρὸς τὸν Τριβουλέτον

Ὁ Ἴατρός.

Τριβουλέτος πρὸς τὸν χειρουργὸν

Ἐλάτε, ἴδατε αὐτὴν,

δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσω. Δὲν εἶν' ἀληθὲς

Διπόθυμος πῶς εἶνε;

Ὁ Ἴατρός ἐξετάζων τὴν Λευκὴν

ὦ, ἀπέθανε.

(Ὁ Τριβουλέτος ἀνατινάσσεται αἰφνιδίως)

Ἔχει πληγὴν βαθεῖαν εἰς τὰριστερὸν

Πλευρόν. Τὸ αἷμα ἔφερε τὸν θάνατον.

Τριβουλέτος

τὴν κόρην μου! τὴν κόρην ἐθανάτωσα!

(Καταπίπτει ἀναίσθητος)